

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

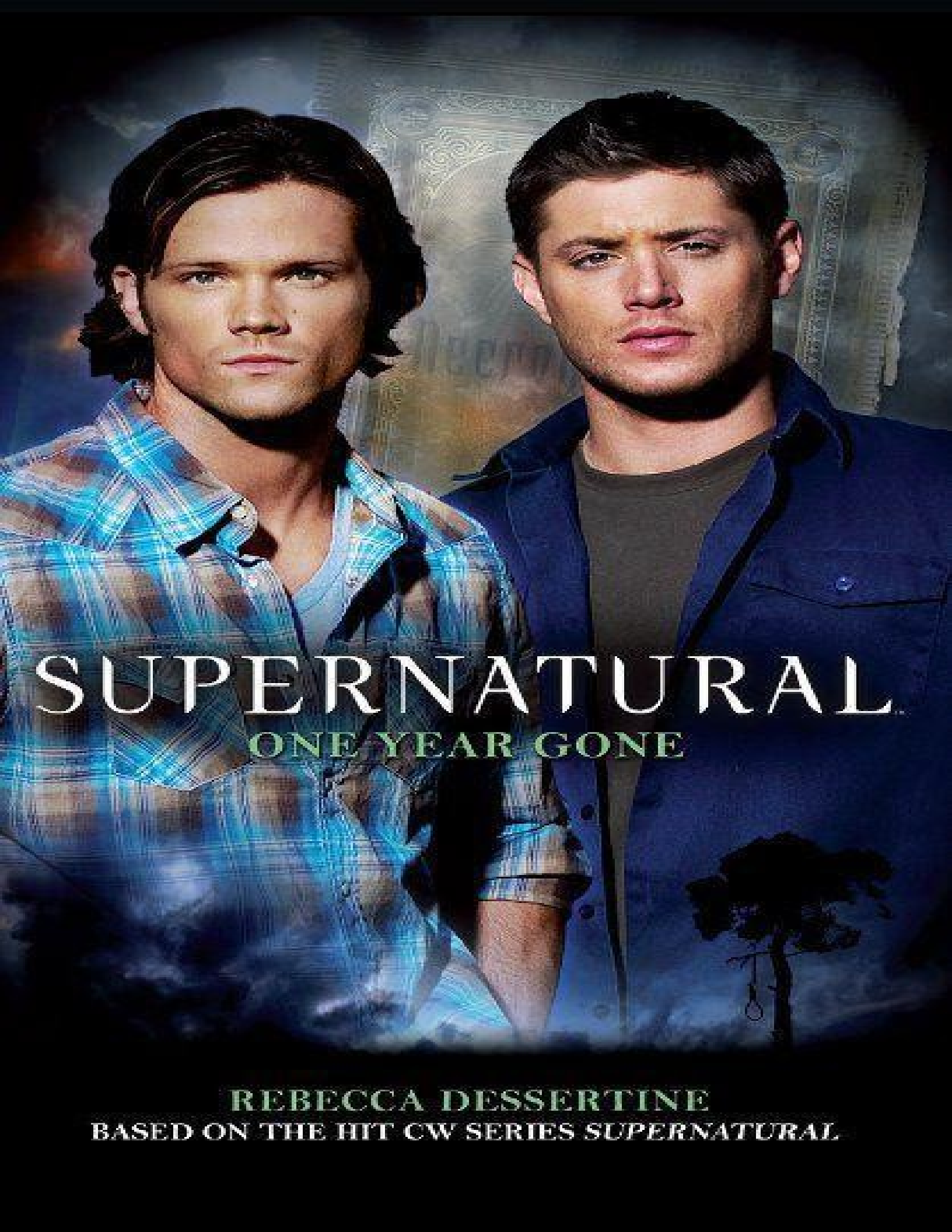
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

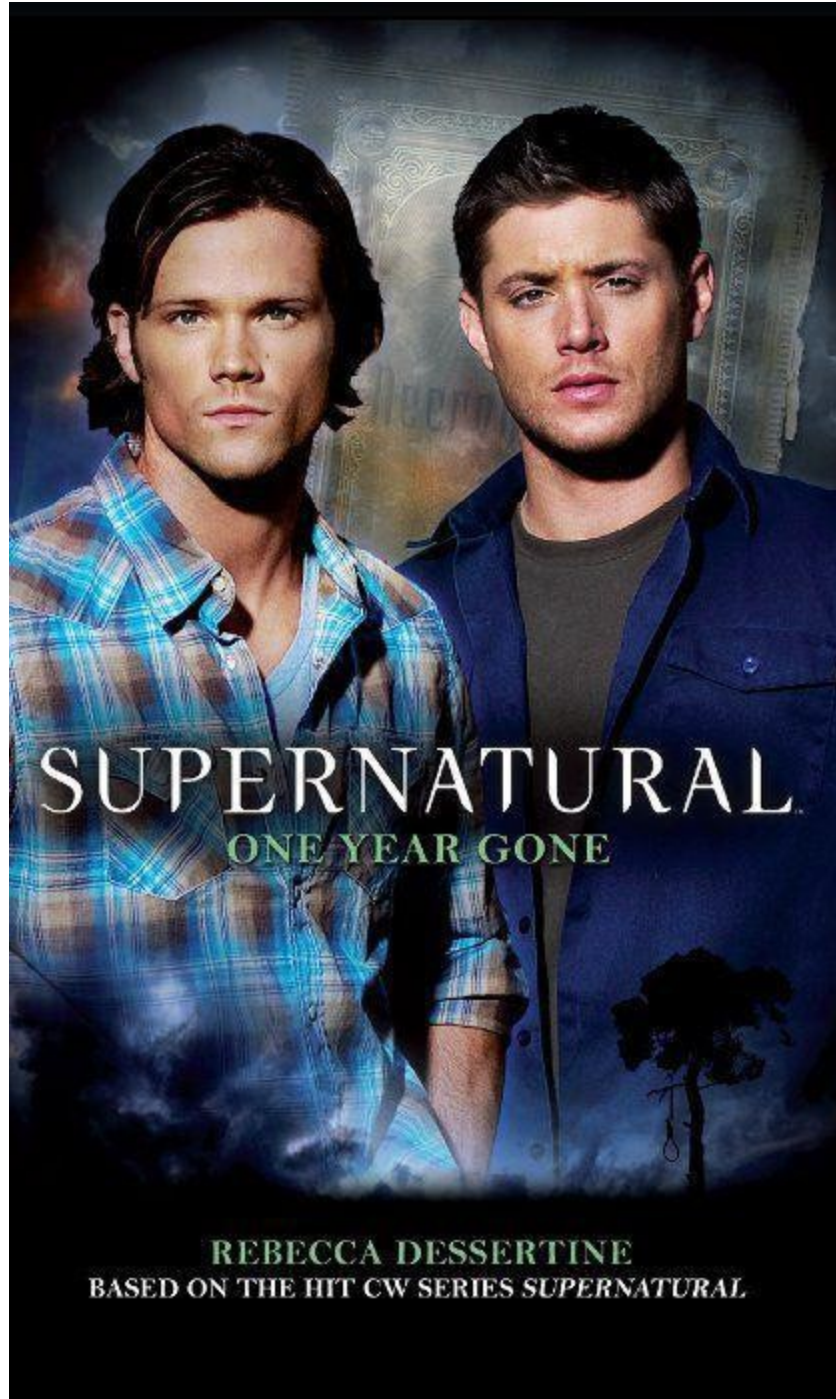
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUPERNATURAL

ONE YEAR GONE

REBECCA DESSERTINE
BASED ON THE HIT CW SERIES SUPERNATURAL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TITAN BOOKS'TAN DA TEMİN EDİLEBİLİR:

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi
Keith R.A. DeCandido tarafından

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava
tarafından Joe Schreiber

Doğaüstü: Oğulların Savaşı
Rebecca Dessertine & David Reed tarafından

TITAN BOOKS'TAN ÇOK YAKINDA:

Supernatural: Coyote'nin Öpücüğü
tarafından Christa Faust

Doğaüstü: Gece Terörü
tarafından John Passarella

SUPERNATURAL™

BİR YIL GİTTİ

**REBECCA DESSERTINE
ERIC KRIPKE'NİN ÖNSÖZÜYLE**

Eric Kripke tarafından yaratılan popüler CW dizisi SUPERNATURAL'e
dayanıyor

TİTAN KİTAPLARI

Supernatural: Bir Yıl Geçti

ISBN: 9780857685421

Titan Books

A division of

tarafından

yayınlanmıştır

r.

Titan Publishing Group Ltd

144 Southwark St

Londra SE1

0UP

Birinci baskı Mayıs

2011 10 9 8 7 6 5 4 3 2

1

SUPERNATURAL™ &© 2011 Warner Bros. Entertainment Inc. Kapak görselleri: Ön kapak görseli Warner Bros. izniyle kullanılmıştır.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitabı beğendiniz mi? Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz. Lütfen bize readerfeedback@titanemail.com adresinden e-posta gönderin ya da yukarıdaki adresten Okuyucu Geri Bildirimi bölümüne yazın.

Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel teklifler almak için Titan online teklifleri için lütfen web sitemizdeki "kayıt ol" butonuna tıklayarak üye olun: www.titanbooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen Tesadüfi.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da başka bir cilt veya kapak biçiminde dağıtılamaz.

yayınlanmadan ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmadan.

Bu başlığa ait CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.
Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

İçindekiler

<u>ÖNSÖZ</u>	
<u>PROLOGUE - Kış 1692</u>	
<u>ÖNSÖZ - 2010 BİR</u>	
<u>İKİ ÜÇ</u>	
<u>DÖRT</u>	
<u>BES</u>	
<u>ALTI</u>	
<u>YEDİ</u>	
<u>SEKİZ</u>	
<u>DOKU</u>	
<u>Z ON</u>	
<u>ON BİR</u>	
<u>ON İKİ</u>	
<u>ON ÜÇ ON</u>	
<u>DÖRT ON</u>	
<u>BES</u>	
<u>ON ALTI</u>	
<u>ON YEDİ ON SEKİZ</u>	
<u>ON DOKUZ YIRMI</u>	
<u>YIRMI YIRMI</u>	
<u>İKİBİR</u>	
<u>YIRMI ÜÇ YIRMI</u>	
<u>DÖRT YIRMI</u>	
<u>BES YIRMI</u>	
<u>ALTI</u>	
<u>YIRMI YEDİ</u>	
<u>YIRMI SEKİZ</u>	
<u>YIRMI DOKUZ</u>	

OTUZ
OTUZ BİR
OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇ
OTUZ DÖRT
OTUZ BEŞ
OTUZ ALTI
OTUZ YEDİ
OTUZ SEKİZ
OTUZ DOKUZ
SONSÖZ

ÖNSÖZ

Olay şu. Şu anda sıcak küçük ellerinizde tuttuğunuz (ya da sıcak küçük tabletinizde sanal olarak okuduğunuz) kitap, yapışkan kafatasımın içini herkesten daha iyi bilen *Supernatural* personeli tarafından yazıldı. Sera Gamble ya da Bob Singer'dan daha iyi, orası kesin. Rebecca'nın asistanlığım gibi imrenilecek bir işi var. Yani benim bağırıp çağırımlarıma, suratına sıcak kahve fırlatmalarıma katlanmak zorunda. Şaka yapıyorum, aslında o tür bir patron değilim - daha çok nevrotik bir tipim - daha az fotojenik bir Albert Brooks da diyebilirsiniz. Ama konudan sapıyorum. Gerçekte, Rebecca ile programdaki herkesten daha fazla etkileşim halindeyim - tüm notlarım ve taslaklarım onun masasından geçiyor, önemli araştırmalar yapıyor, parlak program fikirlerine katkıda bulunuyor - ve en önemlisi, pis küçük dizimizin nasıl yapıldığını, başka hiçbir şeye benzemeyen bir kedi kuşu koltuğundan görüyor. Hepsinin ötesinde zeki biri. Hem de çok zeki. Çok da iyi bir yazar. Ve tüm bunlar şu anda elinizde tuttuğunuz kitaba (ya da holograma) katkıda bulunuyor. Bence onun bizim küçük tuhaf evrenimizde açtığı köşeyi seveceksiniz. Çünkü o da hepimiz kadar bu evrenin içinde yaşıyor. Belki de daha fazla. Her neyse, iyi eğlenceler. Ve Rebecca'ya sessiz bir dua gönderin - buna ihtiyacı var -Ne de olsa bana katlanmak zorunda.

Eric Kripke
Yaratıcı ve Yönetici Yapımcı, *Supernatural*

PROLOGUE

Kış 1692

Soluk bir hilal şeridi gökyüzünü kısıtıyor. Karla kaplı bir tarlada yalnız bir çift ayak sesi çıtırdıyor. Cılız siyah çalılarının arasından genç bir kız çıkıyor ve donmuş toprağın üzerinde ilerliyor. Dolgun siyah etekleri toz halindeki kara hiyeroglif şekiller kazıyor. Durup önündeki zemini inceliyor; üstü örtülü bir tümsek topraktan yukarı doğru itiliyor. Eldivenli elleriyle yosunları kazıyarak bir mezarı ortaya çıkarıyor. Soğuğa rağmen önünde diz çökmeye devam ediyor.

Paltosunun altından katlanmış mor bir kumaş parçası çıkarır. Üçgen şeklindeki kumaşı açarak törenle donmuş toprağın üzerine serer. Ceplerinden çeşitli nesneler çıkarıyor ve bunları tam olarak kefenin üzerine yerleştiriyor. Zayıf ay ışığı, köşelere doğru uzanan pentagramın gümüş hatlarında parıldıyor. Kız birkaç siyah mum çıkarır ve onları yakarken rüzgârla mücadele eder.

Küçük pirinç bir kâsenin içine çeşitli tüy parçaları, taş, kristal ve otlar atıyor. Sonra ceketinden küçük bir hançer çıkarır ve bıçağı avucuna bastırır. Hafifçe irkilerek işaret parmağından tabanına kadar yumuşak deriyi kesiyor. Kan, nesneleri kaplayan kâsenin içine damlıyor.

Cebinden iki yumruk kalınlığında yıpranmış bir kitap çıkarıyor. Endişeyle kitabı kucağına koyuyor ve eldivenli elleriyle sayfaları birbirinden ayırıyor. İlahi söylemeye başladığında sesi titriyor, ilk başta yumuşak bir şekilde, okurken kelimeleri parmağıyla takip ediyor.

Rüzgâr giderek şiddetini artırarak çığlık çığlığa bir boraya dönüşür. Kız gözlerini savrulan kardan koruyor ama soğuk havanın uğultusu arasında ilahi söylemeye devam ediyor. Önündeki taneler toplanmaya başlar,

Sanki görünmeyen bir güç tarafından birbirlerine çekilmişler gibi, gittikçe yoğunlaşıyorlar. Kasırga yavaşça bir şekil alır.

Rüzgârın her uğultusunda daha fazla kar pıhtılaşır, ta ki kızın önünde bir kadın figürü katılaşıp katar. Kız uzun figüre bakar. Mavi dudaklarından belli belirsiz bir nefes kaçar. Gözleri önündeki çürümüş et kalıntısının üzerinde geziniyor. Eğiliyor.

"Hanımefendi. Sizi çok özledim. Sadece size hizmet ediyorum."

Hayaletin camısı, ölü gözleri bu ricayı fark etmemiş gibidir.

Kız devam ediyor. "Tam olarak söyleneni yaptım. Çok çabaladım." Burnundan akan küçük bir sümük damlasını siliyor. "Konsey beni. Onun için nasıl daha fazla hazırlık yapacağımı bilmiyorum."

Hayaletin ağzının kenarları yukarıya doğru dönerek çarpık bir gülümsemeye dönüşür.

"Neden çocuk, ne yapman gerektiğini bil.

Hepimizi yetiştir." Kızın yüzündeki renk solar.

"Ben... Ya yapamazsam?" Gözyaşı dolu yüzü yukarı doğru döner. "Ben senin kadar güçlü değilim."

Hayaletin dudakları çürümüş bir kaş çatmaya başlar. Kolunu kaldırarak bileğine hızlı bir fiske vurur. Kız, sanki arkasından biri onu korkutmuş gibi nefesini tutuyor. Elleri boğazına doğru uçarken, hayali bir kavrama onun doe büyüklüğündeki boynunu sıkıyor. Kornealarını kan kaplıyor, nefes alamıyor.

Kadın , kızla göz göze gelir.

"Peki zaman, eğer sen yapamayacaksan, ben başka birini bulurum."

Elini yavaşça çevirir. Boynundaki omurlar tavuk kemikleri gibi şak, şak, şak diye kırılırken kızın gözleri fal taşı gibi açılıyor.

O anda, arkadan, ağaçların arasından karanlık bir figür çıkar. Sessizce kıza yaklaşır, bir bıçak çıkarır ve bir eliyle kızın boynunu tutarken bıçak boğazını keser. Kızın küçük bedeni karın içine düşer, cansız kara gözleri beyaz boşluğa bakmaktadır.

Eski kitabın sayfaları yere düşmüş bir kuşun kanatları gibi çırpınıyor.

Figür bıçağı aşağı doğru tutarken bıçağın ağzından kan damlıyor. Kitabı eline alır ve kan damlarken büyüye devam eder.

Kan yaprakları beyaz karın üzerinde; mor kumaşı yayıyor ve ıslatıyor.

"Karanlığın Yaratıcısı, *imus adque deportamus...*"

Kadın ilahiye devam ettikçe hayalet kararır ve cisimleşir. Her kelimeyle birlikte figür daha cisimsel bir hal alıyor: Uzuvarları şekil alıyor. Yüzündeki kokuşmuş deri pürüzsüzleşir ve sıkılaşıır. Çürüyen, yırtık giysileri kendini onarır.

Kadın ilahi söylemeyi bırakır ve önündeki yaratığa bakar

On

u. "Sevgili , seni çok özledim."

Yaşlı kadın başını sallar ve ikisi birlikte tarlaya doğru yürürler.

Birlikte.

Genç kızın cesedinin üzerinde karlar uçuşuyor. Kar yavaş yavaş hafif figürün üzerini örterek onu beyaz manzarayla bütünleştiriyor.

PROLOGUE

2010

Dean ve Sam karanlık bir köy yolunda fıçı gibi kışkırlarıyla ilerlerken şişeden bir yudum alırlar. Dean müziğin sesini açar. Sam gülümser ve Impala'nın yolcu koltuğuna uzanır. Dünyada her şey yolundadır.

"Oraya varmamız ne kadar sürer?" Sam sorar.

Dean Sam'e yandan bir bakış atar. "Dostum, sen benim kişisel Garmin'imsin, bir yolunu bul."

Dean gülümser, Sam'i küçük kardeş gibi hissettirmeyi sever. Ama Sam cevap vermiyor.

"Sen benim yardımcı pilotumsun. Sadece üniformasız." Cevap yok.

"Sam? misin? Oraya ne zaman varacağız?" Dean yüzünde bir endişe titreşimiyle sorar.

Sam Dean'e doğru döner.

"Oraya asla varamayacağız Dean. Her şey bitti. Her şey bitti. Ben gittim."

* * *

Dean irkilerek uyandı. Çırpınan kolu komodinin üzerindeki çeyrek dolu viski bardağına çarptı. Krem rengi sisal halının üzerindeki kahverengi leke genişleyerek bir lekeye dönüştü. *Lanet olsun.*

Dean kendini yataktan kaldırarak pencerenin yanındaki sandalyenin üzerine örtülmüş olan havluya uzandı. Ama ayakları yere değdiğinde çarşaf lar ayak bileklerine dolanarak ilerlemesini engelledi. Elleri bağlı ve sendeleyerek yüzüstü yere düştü.

"Mükemmel, güne başlamak için harika bir yol daha Dean," diye mırıldandı kendi kendine.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Dean göz hizasına gelen, güzelce boyanmış ayak tırnaklarına sahip bir çift ayağı inceledi.

O

yukarı baktı. Lisa Braeden yüzünde acıyan bir gülümsemeyle onun karşısında duruyordu. Dean neredeyse her konuşmalarında yüzünde beliren bu ifadeye oldukça alışmıştı. Altı hafta önce, kim bilir kaç yıl sonra kapısında belirdiğinde Dean'in karşılaştığı yüz ifadesiyle aynıydı bu. Ciddi değillerdi, yıllar önce sadece birkaç kez buluşmuşlardı. Ama Dean ve Sam oturduğu site ölümcül çocuk hırsızları tarafından ele geçirildiğinde onu kurtarmaya gelmişlerdi.

"Bugün yataktan bu kadar çıkabildiğini görmek güzel. Bu haftanın diğer günlerinden daha uzaktasın."

Gözleri kan çanağına dönmüş olan Dean başını salladı. Bu onun hayatı.

BİR

Lisa yerden bir kot pantolon alırken, "Sana yumurta yapacağım," dedi. "Eğer gelmek istersen bugün Morse Rezervuarı'na gidiyoruz."

Dean kendini yatağa geri attı. "Hayır, teşekkürler. Ben burada kalacağım."

Lisa'nın gözleri Dean'in tıraşsız yüzünde gezindi.

"Neden sen de gelmiyorsun? Eğlenceli olabilir. Eğlenceyi hatırladın mı?"

Dean sıkıca gülümsedi, konuşmanın neşesi neredeyse midesini bulandıracaktı.

"Ayrıca, Ben'le bir haftadır konuşmuyorsun." Lisa yatakta Dean'in yanına oturdu ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Boş odamızda bir şey demiyorum ama bu bir hayaletle yaşamak gibi. Seni zorlamayacağımı söylemiştim."

"Haklısın, yaptın." Dean araya girdi ve ses tonundan hemen pişman oldu. "Özür dilerim. Deniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ben de öyle. Bu yüzden sana parka gitmek isteyip istemediğini soruyorum."

Dean'in elinin arkasındaki hafif tüyleri okşadı. Bu saf duygu Dean'in midesini bulandırdı.

Dean elini Lisa'nınkinden çekti.

"Bana birkaç dakika ver."

Lisa sanki daha fazlasını söylemek istermiş gibi dudaklarını büzdü. Bunun yerine Dean'i yanağından öptü ve ayağa kalktı. Kapıda döndü ve Dean'in atılmış kot pantolonunu tuttu.

"Belki bize katılmak istersin diye, bunları yıkamaya atacağım."

Dean başını salladı.

Lisa Dean'in odasının kapısını yavaşça kilidi tıklatarak kapattı. Bir an öylece durup Dean kapısına geldiğinde ve onu oğlunun ve kendisinin hayatına aldığında hata yapıp yapmadığını düşündü. Ben on iki yaşındaydı, etkilenebilir ve hassastı. Dean'in ne kadar nazik ve cömert olduğunu içten içe biliyordu ama avcılıkla geçen yılların onun duygusal olarak kendini adama yeteneğini nasırlaştırdığını da biliyordu. Belki de ona ulaşabileceğini düşündü. İki ay sonra doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Duygusal olarak Dean frenleri bozuk, kontrolden çıkmış bir hız treniydi. Raydan çıkması an meselesiydi.

Dean yatağın kenarına oturdu, sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Kafasında Sam'in cehennem çukuruna görüntüyü tekrar canlandırdı: mezarlığın ortasında dönen ve kıvranan ateşli açıklık. Kardeşi için oradaydı ama onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Güçsüzlükten bahsediyoruz. Sam atlamak zorundaydı ama Dean'in midesinde asitli bir pişmanlık duygusu sürekli dönüp *duruyordu*. Onu durdurmalıydı. Ama başka bir yolu yoktu. Arada sırada, örneğin iki dakikada bir, Dean'in kalbi çarpıyor ve boğazına kaçıyor. Gerçek sürekli oradaydı, Dean'in beyni bunun gitmesine izin vermiyordu: Sam sonsuza dek gitmişti.

Büyük yudumlarla içtiği dumanlı viski de yardımcı oluyordu. Ama sık sık, kuşluk vakti, Ben okula gittikten ve Lisa Carmel'de sabahın erken saatlerinde yoga dersi vermeye gittikten sonra, Dean'in zihni bir kez daha Sam'in çukura atlayışını an be an hatırlayacak kadar berraklaşıyordu.

Dünyayı kurtarmanın başka bir yolu yoktu. Sam "evet" demişti ve Lucifer Sam'in bedenini ele geçirmişti. Plan, Sam'in bir şekilde kendini Lucifer'le birlikte deliğe fırlatabilecek kadar bilinç kazanabileceği gibi zayıf bir fikre dayanıyordu. Kardeşler dört atlının yüzüklerini toplamışlardı -Ölüm Dean'e kendi yüzüğünü vermişti- ve yüzükler birlikte Cehennem'e açılan kapıyı açmıştı.

Ama öyle olmadı. Lucifer'ı geçide sokmayı başaramadılar. Kaderlerinde olduğu gibi, Lucifer ve Michael savaş alanında karşılaştılar ve kozlarını hazırdılar. İkincil hasar sadece

birkaç yüz milyon insanın hayatını kurtaracak ve kimsenin bu dövüş için Pay-Per-View'e ihtiyacı olmayacaktı, herkesin kapısının önünde olacaktı.

Ama o sahada, dövüşün ortasında, Sam bir şekilde Lucifer tarafından ele geçirilmişken kendi bedeninin kontrolünü ele geçirmiş ve kendini kafesin içine fırlatmıştı. Ve orada sonsuza kadar kalacaktı.

Bu hareketle Dean'ın ruhunda bir delik açılmıştı ve onu doldurmanın hiçbir yolu yoktu. Viski onu sadece birkaç saatliğine uyuşturmuştu. Ondan sonra düşünceler sel gibi geri gelecekti. Panik içinde suçluluk duygusuna kapılacak ve Dean merdivenlerden mutfığa koşarak kendini tekrar bayıltmak için içecek bir şeyler arayacaktı.

Bir keresinde Lisa onu mutfakta yerde sadece boxer'ıyla bulmuştu: yanındaki muşambanın üzerine bir şişe öksürük şurubu dökülmüş, yerde bir bardak kırılmış ve birkaç parçası ayağına saplanmıştı. Lisa onu sabırla üst kata çıkarmış ve duşa sokmuş, sonra da yatağa girecek kadar ayılana kadar beklemişti.

Ertesi sabah Dean uyandığında Lisa yatağının kenarına tünemiş onu izliyordu.

"Dünkü en iyi anın değildi," dedi.

"Evet, bunun için üzgünüm. Belki de buraya gelmek iyi bir fikir değildi."

"Belki ama ben senin iyileşmeni istiyorum Dean."

Dean parmaklarını alnında gezdirdi ve birbirine kenetledi.

"bir şeyden sonra iyileşebileceğinizi sanmıyorum. Bu yüzden muhtemelen gitmeliyim." Dean yataktan kalkmak için bir hamle yaptı.

"Gitmiyorsun. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Ama bunu geride bırakmak istiyorsan bir karar vermelisin."

"Böyle bir şeyi öylece bırakıp gidemezsin Lis. Bunu yapmasına ben izin verdim."

"Başka yolu yoktu. Bunu söylediğini hatırlıyor musun? Seni affedemem Dean. Bunu kendi başına yapmalısın." Lisa ayağa kalktı ve kapıya döndü. "Başka bir şey yapamazdın."

Dean başını salladı. "Bundan pek emin değilim."

"Kimse yapamazdı." Lisa'nın eli kapı kolunun üzerinde geziniyordu. "Sana kahve getireyim." Kapıyı kapattı ve Dean'i

Kalbi kulaklarında atıyordu.

Dean gün geçtikçe yaşayanlar arasına katılmaya başlamıştı: öğlene kadar uyumak yerine biraz daha erken kalkıyor, geceleri Lisa ve Ben televizyon izlerken onlara katılıyor, hâlâ elinin altında bir şişe bulunduruyor ama her gün biraz daha az içiyordu.

Dekan'ın ilişki ile Lisa gelişti aracılığıyla
Dekan'ın kendi kendine dayatılan hapsi.

"Çamaşır yıkamayı biliyorum Lisa." Lisa beyazları ve renkleri ayırırken Dean çamaşır makinesine yaslandı.

"Hayır. Giymiyorsun. Giydiğiniz her şey aynı zeytin grisi çünkü beyazlarınızı ve renklerinizi ayırmıyorsunuz."

Dean zeytin grisi tişörtüne baktı. Kadın haklıydı. "Bu rengi seviyorum," dedi. "Bunun içinde iyi görünüyorum."

"Bu yorgunluk yeşili. Hadi gidip sana mavi ya da kırmızı bir şeyler alalım."

"Kırmızı giymiyorum. Pembenin bir tonu."

"Değil," dedi Lisa, çamaşır deterjanını almak için eğilirken gülümseyerek, yüzü Dean'inkinden birkaç santim ötedeydi.

Dean onun karanlık gözlerine baktı ve kolunu tuttu. İçinden bir daha fazlasını yapmak, ona sarılmak istiyordu. Ama yapamıyordu.

"Hayatını mahvetmek istemiyorum," dedi.

"Sen değilsin. Ve izin vermeyeceğim. Şimdi bırak gideyim. Yumuşatıcı topunu lazım."

"Bu da ne böyle?"

Lisa toz mavisini topladı, kapağını açtı ve deliğe yumuşatıcı döktü.

"Bu ne işe yarıyor?" Dean gerçekten şaşırılmış bir halde sordu.

"Çamaşır yumuşatıcısı, giysilerinizi daha yumuşak yapmak için." Lisa sırtıttı.

"Bunun gerçekten bir şey olduğunu bilmiyordum. Giysileri yumuşatmak."

"Ah genç Jedi, sana öğretecek çok şeyim var." Lisa çamaşır makinesini kapattı, kadrını çevirdi ve Dean'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Bu Dean'in haftalardır hissettiği ilk neşeli andı. Ama Dean'in hayatı normalleşirken bile Sam'le ilgili düşünceler peşini bırakmıyordu.

"Seni kişisel gelişim kitabı okurken göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Dean gözlerini açtı. Oturma odasındaki kanepede uyuyakalmıştı. Göğsünün *üzerinde Chicken Soup for the Soul*'un bir kopyası açık duruyordu. O gece Lisa, "Neden bunu okumuyorsun?" demişti. Kitabı raftan aldı ve Dean'e uzattı. "Büyükanнем öldüğünde bana yardımcı olmuştu." Dean kitabı isteksizce kabul etti ama birkaç sayfa okuduktan sonra kitabın içine girdi.

Sam eğildi ve kitabı Dean'in göğsünden çekti.

"Kalbi açacak ve ruhu canlandıracak 101 hikaye' mi? Gerçekten mi Dean? Bu senin için bile ezikçe."

Dean uykulu gözlerle kardeşine baktı. Sam kanlı giysiler içinde karşısında duruyordu ve yüzü vahşi bir hayvanın parçaladığı bir görüntüye sahipti. Sam'in dudağı yırtılmıştı -daha çok ısırılıp koparılmış gibiydi- dişleri altından görünüyordu. Sol kulağı buruşmuş ve kararmış, sol kolunda omuzdan bileğe kadar bir deri parçası soyulmuştu. Vücudu tepeden tırnağa kavrulmuş, ham deri katmanları kaygan siyah lekeler halinde giysilerine yapışmıştı.

Dean bir şekilde kardeşinin karşısında durduğunu hayal ettiğini biliyordu. Rüyaları ona tazılar gibi eziyet ediyordu. Bu akşam da bir istisna değildi.

"Sam."

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, kardeşim. Tabii gördüğün gibi biraz sorun yaşıyorum. Gözlerimi demir çubuklarla yaktılar. Ancak bu şekilde gidersem sana iyice bakabilirim." Sam başını hafifçe yana çevirdi. Gözleri yara bere içinde katarakt olmuştu. Dean irkildi. Sam dönerek odayı kontrol etti. "Güzel bir yer. Rahat. Benim olduğum yerden çok daha güzel. Tabii orada binlerce kuduz iblis tarafından lif lif ayrılmak benim için biraz farklı. Yine de endişelenme. Burada rahat *olmana* sevindim."

"Öyle değil Sam. Denedim. Başka ne ki?"

Cass gitti. Sana nasıl ulaşacağım?"

"Hayır. Anlıyorum Dean. Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım. Önümüzdeki birkaç yüz bin yıl boyunca Lucifer tarafından her saniye eysiz olarak becerilmek benim için sorun değil."

"Seni için her şeyi yaparım."

"Bundan emin misin? Bana hep istediğin şeyi yapıyormuşsun gibi geliyor." Sam homurdandı, ama sesin gücü

hareket çok fazla geldi. Başını salladı ve bir azı dişini eline tükürdü.
"Yirmilik dişlerimi hiç çektilerim. Şu anda onunla ilgileniyorlar."

Dean şimdi koltuktan kalkmış, kardeşinin hayaletiyle yüz yüze gelmişti.

"Sam, sen bana buraya Lisa'lara gelmemi söyledin. Hatırladın mı?"

Barbeküler, futbol maçları."

Sam yüzünü buruşturdu.

"Sorun nedir?" Dean sordu.

"Yok bir şey, sadece karaciğerimle Operasyon oyunu oynamaya devam sinir bozucu bir iblis. Önce espri yeteneğimi kaybettim, bilemezsin. Belki de bu durumdan mizah duygusuyla çıkmama yardımcı olurdu."

"Sam, bana ne yapabileceğimi söyle. Aşağıda seni nasıl kurtaracağını bilen biri olmalı."

"Benim için endişelenme. İyi bir hayatın olsun

Dean." Bununla birlikte Sam ortadan kayboldu.

Dean soğuk terler içinde uyandı. Elleri kitabı öylesine sıkıydı ki ciltsiz kitap bir top haline gelmişti. Oda boştu.

Dean topuklarını yere vurdu ve başını öne eğdi. Sanki biri elini içine sokmuş ve gözlerinin arasından bağırsaklarını çekip çıkarmış gibi hissediyordu. Dayanılmaz acı ve suçluluk duygusu daha önce yaşadığı her şeyin ötesindeydi.

Ayak sesleri duydu ve başını kaldırdığında Lisa'nın merdivenlerin dibinde belirmediğini gördü.

"İyi misin? Çılgılık attığını duydum," dedi endişeyle.

"Ben iyiyim. Uyumaya devam et." Alnından aşağı ter damlıyordu.

Lisa odanın öbür ucuna yürüdü ve kanepede Dean'in yanına oturdu.

"Bu senin hatan değil," diye nazikçe ısrar etti. "Lisa, lütfen. Ben iyiyim."

"Daha önce biriyle görüşmen hakkında konuşmuştuk." "Psikiyatriste gitmiyorum. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Lisa başıyla onayladı ve sonra onu yalnız bıraktı.

Lisa ortaya çıktığından beri onu bir terapistle götürmeye çalışıyordu. Dean'e bunun normal yas sürecinin bir parçası olduğunu söylemişti. Winchester ailesinin *normal* bir yas süreci olduğundan değil. Dean'e sanki pek çok kez ölüp geri dönmüşler gibi geliyordu. Dean sonunda çatlayana kadar ne kadar zaman geçeceğini merak *ediyordu*. Gördüğü, neden olduğu ve hissettiği onca acının altında ruhu çatlayana kadar.

iki

"Bir aile üyesi vefat ettiğinde, özellikle de olağanüstü koşullarda, suçluluk hissetmek normaldir. Kardeşiniz tam olarak nasıl öldü?" Dr. Hodes gözlüklerini çıkardı ve karşısındaki desenli kanepeye çökmüş olan Dean'e baktı.

"Maden kazası. İkimiz de madenciydik ve o madene düştü.

çuk

ur." "Çok üzgünüm. Ölmek için berbat bir yol." "Evet, öyle. Dinle Doktor-"

"Bana Linda diyebilirsin."

"Linda. Sadece bunun ne zaman bilmek istiyorum. Ben Kız arkadaşşıma, yani arkadaşşıma cehennemi yaşıyorum. Onun evinde kalıyorum ve tekrar doğru yola girmeye ihtiyacım var."

"Dean, üzgünüm ama işler bu şekilde yürümüyor. Hiçbir sihirli gücün kardeşini geri getiremeyeceği ya da acını dindiremeyeceği gerçek bir dünyada yaşıyoruz. Odaklanmamız gereken şey neden bu suçluluğa sahip olduğun."

"Peki ya melekler?"

"Pardon?"

"Yok bir şey. Özür dilerim. Bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum." Dean koltuktan kalktı ve ceplerini karıştırmaya başladı.

"Dean, neden oturmuyorsun? Terapinin sana nasıl yardımcı olabileceği hakkında konuşalım, böylece dünyanın yükü sadece ve sadece senin üzerindeymiş gibi hissetmezsin."

"Artık değil, Linda. Kardeşimin üzerindeydi ve o bunu halletti. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Dean cebinden bir tomar para çıkardı, birkaç banknot saydı ve sehpanın üzerine koydu. Sonra ceketini kaptı ve ofisten çıktı.

Ne zaman Lisa geri döndü ev o gece Dekan oldu
üzerinde ve Bir yığın kitapla çevrili bir kanepe.

"Görüyorum ki kütüphaneyi bulmuşsun," dedi çantasını yere bırakıp
mutfığa bakarak. "Ben nerede?"

Dean bir sayfayı çevirerek, "Yatağında," dedi. "Peynirli makarna
yedik, *30 Rock* izledik, sonra da sızdı."

"Peki bütün bunlar ne?" Lisa bu soruyu sorduğuna pişman
şimdiden anlamıştı.

"Pek bir şey yok."

"Yani sadece hafif bir şeyler mi okuyorsun?" Lisa bir Carl Sagan
kitabı aldı, sonra bıraktı. "Neden, Dean?"

Dean ona baktı.

"Çünkü onu oradan çıkarmak için mümkün olan her yolu
denediğimi bilmek istiyorum."

"Ne yaparak? Zamanı geri döndürerek mi? Yani bu..." Lisa
gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. "Bu benim için bile biraz
fazla."

Dean okuduğu kitabı bıraktı.

"Sizin denedim; Dr. Melfi işe yaramadı. Son bir seçenek olarak
bunu tüketmeme izin verin. Lütfen?"

Lisa omuz silkti, başka ne yapabilirdi ki? Son haftalarda Dean ona
ve Ben'e daha bağlı görünüyordu. Eğer biraz okumaya ihtiyacı varsa,
belki de bu dünyadaki en kötü şey değildi.

"Tamam. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler," dedi.

"İyi geceler," dedi Dean, başka bir kitaba dalmıştı bile.

"Geri dönmeyeceğimi biliyorsun," dedi Sam. Karşıdan gelen arabaların
ışığı yüzünde titreşiyordu.

"Evet. Farkındayım." Dean çenesini sıktı.

"Yani bana bir söz vermelisin." "Tamam.

Evet. Ne olursa."

"Beni geri getirmeye çalışmayacağına söz vermelisin."

Dean duyduklarına inanamıyordu. Sam'i cehennemde bekleyen
şey Dean'in orada geçirdiği zamanı McDonald's'ın oyun alanındaki top
havuzuna benzetiyordu; eğlenceli ama biraz pis kokulu. Sam için aynı
şey olmayacaktı. Sam kraliyet muamelesi görecekti. Tost olacaktı.
Dean kardeşinin cehennemde çürümesine izin veremezdi.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" Dean sordu.

"Gidip Lisa'yı bul. Seni kabul edecek kadar aptal olması için dua et. Barbekü yapmaya gidersin. Ve futbol maçlarına git. Normal bir elmalı turta hayatı yaşa Dean. Söz ver bana," dedi Sam kardeşine bakarak.

Impala hızla geçerken Michigan'ın mısır tarlaları üzerinde uzaktaki ışıklar yanıp sönüyordu. Kaderlerine doğru roket gibi gidiyorlardı. Sam bunu biliyordu. Dean de biliyordu.

Dean'in boğazı kurumuştı. Kardeşini geri almaya *çalışmaması* mı gerekiyordu?

Dean yirmi dakika boyunca yatağında uzanıp tavana bakarak Sam'i düşündü. Alt katta Lisa ve Ben'in rezervuara gitmek için hazırlandıklarını duyabiliyordu. Dean hayatın değerli olduğunu biliyordu, her an gidebilirlerdi ve büyük olasılıkla sonsuza dek gitmiş olacaktı. Sonra bir şekilde Dean'i geride tutan her neyse, bağ sonunda çözüldü. Üzerinden bir ağırlık kalktı. Dean Lisa ve Ben'e katılmaya karar verdi. Bunu Sam için yapacaktı.

"Selam dostum," dedi Dean, yeni duş almış ve tıraş olmuş bir halde mutfak kapısında beliren Ben'i huysuzca selamlayarak.

Ben kahvaltısından başını kaldırdı. Dean'e kabul edici bir gülümsemeyle baktı.

"Hey. Bugün bizimle geliyor musun?"

Lisa ocaktan başını kaldırıp baktı, aralarında sözsüz bir iletişim geçti ve Dean başını salladı. Lisa onu anlıyordu. Dean'in takdir ettiği tek şey Lisa'nın sınırsız sabrı ve kabullenışı değildi. Lisa çırpılmış yumurtalara doğru dönerken Dean onun dar kot pantolonlu arka tarafına hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Dikkatini hemen Ben'e çevirdi.

"Parkın gündeminde ne var?"

"Balık tutmak," dedi Ben, tostun son parçasını mideye indirirken.

"Ama annem için solucanları oltaya takması gereken hep ben oluyorum."

Lisa omzunun üzerinden bakarak, "Yumuşak olan her şeyden midem bulanır," dedi.

Dean, Ben'in yanındaki tabureye oturarak, "Buna izin veremeyiz," dedi. "Demek istediğim, herkes kendi başının çaresine bakmalı."

balık tutmak için. Değil mi Ben?"

"Ona öğretmeye çalıştım ama işe yaramadı."

"Babamın bana öğrettiği bir Winchester yöntemim var." Dean Ben'in koluna hafifçe vurdu. "Anneni hızlandıracamız. *Bir bakmışsın Bass Masters'a katılmış.*"

Lisa Dean'in önüne yumurta, kızarmış ekmek ve bir fincan kahve koydu.

"*Bass Masters'a* çıkmayacağım."

Dean bir kaşık yumurta aldı.

"Buralarda bu tür bir hizmet olduğunu bilseydim, aşağıya daha sık gelebilirdim" dedi.

Lisa gülümsedi. "Şef servis , yiyenler yıkar." Dean

Ben'e suratını astı.

Ben tabağını lavaboya götürürken, "Dün gece temizlik yaptım," dedi. "Demek ki sıra sende."

Lisa tezgâhın üzerine eğildi ve kahvesini yudumladı. "Burada kendi yükünü kendin çekmelisin" diye azarladı.

Dean ağzına biraz daha yumurta tıktırdı. Bunu yapabiliirdi.

"Ben, git hazırlan. Garajdan olta kutusunu ve oltaları al ve ön tarafa koy. Tamam mı?" Lisa söyledi.

"Tamam." Ben tabureden kayarak indi ve garaja açılan çamaşır odası kapısından geçerek gözden .

Dean ve Lisa arasında bir sessizlik oldu. Lisa elini onun dizine koydu.

"Teşekkür ."

Dean çatalını bıraktı ve Lisa'nın koyu renk gözlerine baktı. Lisa'nın alnındaki bir tutam saç nazikçe taradı. Dean iki aydır Lisa'nın misafir odasında uyuyordu ve Lisa bir kez bile Dean'in neden onu seçtiğini sormamıştı.

"Lisa, Sam buraya gelmemi söyledi. Seninle birlikte olmak için."

"Sam gelmeni istediği için mi burada olduğunu söylüyorsun?"

"Hayır. Başlangıçta başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama aynı zamanda, evet, çünkü seninle olmamı istedi. Çünkü ben kabul etmek istemesem de o, "Ya seninle birlikte olursam?" diye endişelenmek zorunda kalmayacağım bir hayat istediğimi biliyordu

köşede bana saldırmaya hazır bir şey var. Sam beni, benim kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyordu. Özür dilerim. Bunu sana haftalar önce söylemeliydim."

"Sam öyle dediği için burada olman umurumda değil. İstemeseydin burada kalmazdın. Değil mi?"

Dean başını salladı.

"O zaman sanırım bu kalmak istediğin anlamına geliyor. Belki de bu konuda kendini hırpalamak yerine bunu kabullenmeye başlamalısın. İlerlemek kötü bir şey değil Dean. Ve eğer Ben ve benimle birlikte istiyorsan. Bunu denemeye hazırım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Dean anladı. Ruhunun dokusu iyi şeyleri hak ettiği fikrine direniyor olsa da, belki de daha fazla acı çekemezdi. Şu anda Sam için yapabileceği hiçbir şey yoktu, onun istediği şey dışında: Lisa ile mutlu olmak.

Üç

"Moo shoo pork?" Dean seslendi. Mutfak masasının üzerindeki kutudan yemek kabını çıkardı.

"O benim," diye bağırdı Ben, oturma odasından mutfığa koşarak, "ve ben beyaz pirinç istiyorum."

"Esmer pirinç. Senin için daha iyi." Lisa, Ben için bir tabağa kaşıkla pirinç koydu.

"Tamam, her neyse." Ben tabağı aldı ve televizyonun önündeki pozisyonuna geri götürdü.

"Vay canına, acelen ne?" Dean omzunun üzerinden sordu. Ben sesi açtı.

Lisa yemek masasında Dean'in karşısındaki yerini alarak, "O kadar yüksek sesle konuşma," diye seslendi. Dean birasını açıp chow mein'ine dalınca Lisa gülümsedi.

Dean ısırmalar arasında, "Fena bir yer değil," dedi.

"Ve sen yine Altın Saray'a gitmek istedin." Lisa gülümsedi. "Neden bu kadar çok sevdiğini bilmiyorum. Garson kızın sevimli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Dean, Lisa'nın boştaki elini tutup avucunu öperek, "Sana karşı hiçbir şeyi yok," dedi.

Dean'le geçirdikleri son birkaç hafta tek kelimeyle cennet gibiydi: Dean yakınlardaki kasabalarda eski binaları yenilemek için bir iş bulmuştu ve arada bir yemek bile yapıyordu. Başlangıçta onca şeyden sonra bile Dean'le hayat harikaydı. Lisa Dean'in hayatına geri döneceğini hiç düşünmemişti ama işte . Bu garipti. Yıllar önce bekâr bir anne olmayı kabullenmişti. Neredeyse tek ebeveyn olmakta ustalaşmıştı: Ben'in softball maçlarına gidiyor, veli/öğretmen konferanslarına katılıyor, Ben'le birlikte geç saatlere kadar kalıyordu.

mide gribi. Pek çok şeyle başa çıktı: araba paylaşımı, spor malzemelerinin taşınması, hatta hiç anlamadığı fen projeleri. Lisa hepsini yaptı. Ama geceleri hissettiği yalnızlık onu gerçekten bir partner istemeye itiyordu. Sonra Dean ortaya çıktı ve her şey değişti.

Dean, annesi öldürülmeden önce Lawrence, Kansas'ta geçirdiği ilk yıllar dışında hiç normal bir hayat yaşamamıştı. Lisa'yla yaşadığı hayat tam da hayalini kurduğu ev hayatı gibiydi. Bunu inkâr etmek mümkün değildi; Dean mutluydu. Sıradan bir adam gibiydi: bir kamyon almış, Impala'yı emekliye ayırmış, hatta Ben'i birkaç Indianapolis Indians beyzbol maçına götürmüştü.

Lisa Dean'i kapı komşularıyla tanıştırmıştı. Yaz yaklaştıkça yemek partileri sıradanlaştı ve Dean banliyönün sunduğu her şeye gönülden katıldı.

O yaz gecelerinde Dean ızgaranın başında dururken mahallenin çocukları ve Ben etrafta koşuşturup süper su ısıtıcılarıyla herkesi tehdit ediyorlardı. Ve bahar günleri ağustos böceklerinin sesiyle uğuldayan gecelere dönüşürken Dean'in Sam'le ilgili rüyaları durdu. Dean aylar sonra ilk kez gece boyunca uyumuştü.

"Bana yardım etmelisin, kardeşim!" Televizyondan bir ağ şovunun şişirilmiş müzik müziği duyuluyordu.

"Ben. Sesini kısı!" Lisa sandalyesini çekti ve Ben'in başının arkasına baktı. Ben kendini iyice kaptırmıştı ve komutu duymazdan geldi. Lisa ayağa fırladı.

"Ben bakarım." Dean ağzına bir yumurtalı ekmek tıktı ve oturma odasına . "Ben, annen seninle konuşuyor."

Ben başını salladı ama bir şey yapmadı. Uzaktan kumandayı alan Dean sesi kısmak için televizyona doğrulttu.

"Carrissa, lütfen." Ekranda siyah deri pantolon giymiş bir sarışın görünmez bir güç tarafından oradan oraya savruluyordu. "*Necronomicon*'u kullan!"

Esmer bir kız büyük bir büyü kitabının özenle hazırlanmış sayfalarını çevirdi. "Deniyorum. İşte burada!" Latince bir büyüye başladı. Rüzgâr azaldı ve sarışın yere düştü. Kızlar-

Kız kardeşler, Dean birbirlerine sarıldılar. Az önce bir tür doğaüstü güçten kaçmışlardı ve ikisi de eve gitmek istiyordu. Ama bunu annelerinden nasıl saklayacaklardı? İki kız birkaç satırlık şakalaştılar.

"Bu da ne?" Dean sordu.

"Bu yeni bir dizi. İki genç cadı hakkında." Ben biraz kızardı.

"Ama onlar belalı, aptal cadılar gibi değiller."

"Adı ne?"

"*Spell Bound*."

"*Spell Bound*, ha?" Dean oturdu ve gösteriyi durdurdu.

Ekranda, *Necronomicon* dedikleri kitap dijital durağanlıkta geziniyordu. Dean son birkaç aydaki tüm takıntıları sırasında *Necronomicon*'u hiç düşünmemişti.

Kitabın yirminci yüzyıl okültist ve roman yazarı H.P. Lovecraft'ın bir kurgu eseri olduğu düşünülüyordu. Wikipedia'da yapılacak bir arama, herhangi bir Hollywood senaristini eser hakkında yeterince bilgili göstermeye yetecek kadar bilgi verebilirdi; dolayısıyla Ben'in hayranı olduğu pop-şarkı puanlı tween şovunda ortaya çıktı.

Ama gerçekte, kitap birkaç farklı anılsa da binlerce yıldır varlığını sürdürüyordu: *Kızıl Ejderha*, *Büyük Grimoire*. Bu metinlerin hepsi birleştirildi, parçalara ayrıldı, sonra tekrar birleştirildi. Ancak orijinal metnin İsa'nın doğumundan yaklaşık yedi yüz yıl önce Sümer'de, şimdiki Irak'ta bir adamdan geldiği düşünülüyordu. Yüzyıllar boyunca yeniden kopyalanmış, kısaltılmış ve eklemeler yapılmıştı. Orijinali eski bir Arapça formundaydı, ancak daha sonra başka bilginler, keşişler ve rahipler tarafından Latince, Yunanca, Almanca ve Fransızca'ya çevrildi.

Kitap, gerçekte iblis olan tanrıları bağlamak için eski haklar ve büyüler içeriyordu. Kitap Hristiyanlar tarafından tercüme edildiğinde daha az mistisizm ve daha fazla din ile yorumlandı. Metnin alışılmışın dışındaki doğası birçok Hristiyan alimi tedirgin etti, bu yüzden metne kilitler ve güvenlik önlemleri eklediler, ancak yine de güçlü kalmaya devam etti.

Büyülerde yapılan değişikliklere rağmen, metinde büyücülük, ölüleri diriltme, şeytanları bağlama ve

yeryüzüne hakimiyet. Eğer biri ne biliyorsa kitap yazıldığı günkü kadar güçlüydü. Ama özellikle bir büyü vardı -*Necronomicon*'da Dean'in ilgilendiği tek büyü- Lucifer'i diriltebilen bir büyü.

Kardeşler Lucifer'i kafese sokmak için çok uğraşmışlardı ama *Necronomicon* Lucifer'i serbest bırakmak ve onu bağlamak için yazılmıştı - Lucifer'i diriltmek ve Kıyameti başlatmaktan tamamen farklı bir hikâye. Bu daha önce hiç yapılmamıştı çünkü altmış altı mührün hepsinin kırılmış olması gerekiyordu. Ama Sam bunu halletmişti ve bu da en azından teoride Lucifer'in artık diriltilebileceği ve bağlanabileceği anlamına geliyordu.

Eğer Dean Lucifer'ı cehennemden çıkarabilirse Sam'i de kafesten çıkarmış olacaktı. Lucifer artık Michael'la savaşmak zorunda kalmayacaktı, bu yüzden cesaretini kaybetmiş olabilirdi ve belki de Dean'in Lucifer'ı kardeşinin bedeninden atmasına yetecek kadar bir süre için kementle susturulabilirdi. Ama ilk adım Lucifer'ı serbest bırakmak olacaktı.

Dean kitabın yeterince eksiksiz bir versiyonunu nerede bulabileceğini düşündü. Kardeşler birkaç kez *Necronomicon*'a rastlamışlardı ama genellikle sadece kısaltılmış, sulandırılmış, halkın tüketimine uygun broşürlerdi. Kitabın temel bir versiyonu, birkaç yıl önce Sam'i bir banliyö ineğinin bedenine dönüştüren gençler tarafından kullanılmıştı. Büyücülük olduğu doğrudu ama o sinir bozucu, sivilceli çocuklar muhtemelen kitabın kopyasını bir kafeden almışlardı.

Gerçek *Necronomicon* Avrupa'da bir yerde bir manastırda kilitliydi. H.P. Lovecraft'ın kendi versiyonunun çoğunu uydurmuş olma ihtimali vardı, çünkü asıl metinden okumak genellikle ölümcüldür - sadece çok deneyimli ve güçlü biri tarafından kullanılabilir. Dean Amazon'un orijinaleri satmadığından oldukça emindi. Gerçek bir tane bulmalıydı.

Peki büyüyü yapmasına kim yardım edecekti? Güçlü büyülerle nasıl başa çıkacağını bilen birine ihtiyacı vardı. Cadılar ve büyücülükle uğraşanlar, kadim kültürler alfabeyi geliştirdiğinden beri *Necronomicon*'u ve onun gibi metinleri kullanıyordu. Bu kitaba aşina olan büyücülerin soyu antik Sümer'den günümüze kadar uzanıyordu. Ama Dean bir cadıyı nereden bulacaktı? Bobby'den ona doğru yolu göstermesini isteyemezdi ve o ve

Sam karşılaştıkları diğer bütün cadıları haklamıştı. Cicero, Indiana'da yeterince güçlü ve Dean'e yardım etmeye istekli bir cadı bulmak zor olabilirdi.

Dean yine kumandayı ele geçiren Ben'in yanına oturdu.

"Daha ister misin?" Lisa Dean'e seslendi. "Eğer istemezsen yemek artıkları için saklayacağım."

Dean cevap vermedi, kardeşini düşünüyordu.

DÖRT

Sam, Impala'nın yağmurdan sıçrayan ön camından eve baktı. İşaretlerini eve kadar takip etmişlerdi ama içeri girdiğinden beri herhangi bir hareket olmamıştı.

"Sence orada ne yapıyor?" Sam sordu.

"Ailesindeki herkesi öldüren bir adam başka ne yapıyor olabilir ki?" Dean öyle dedi.

"o mu yaptı?" Sam sordu.

"Kesinlikle. Çok yumuşaksın Sam. Orada oturup *Frontline*'i izlediğini mi sanıyorsun? Hayır, dışarı çıkıp daha fazla insan eti yemeye hazırlanıyor. O ayakta kalan son adam. Tabii ki o yaptı. Bir rugaru ya da şekil değiştiren falan olmalı."

Sam o kadar emin değildi. Nick Warner, ailesinin üç üyesinin de ölü bulunduğu evde bulunmuştu. Ama uyuduğunu ve hiçbir şey duymadığını iddia etmişti. Ayrıca polis onu temize çıkarmıştı. Ancak Sam ve Dean'ın tüm seyahatlerinde daha garip şeylerle karşılaşmışlardı. Bu bir hafıza kaybı vakası olabilirdi. Kesinlikle karşılaştıkları kurt adam vakalarında enfekte olmuş insanlar geri döndüklerinde hiçbir şey hatırlamıyorlardı. Belki Nick Warner ailesini öldürdüğünü hatırlamıyordu.

"Bekleyip görmemiz gerekiyor."

Dean arabanın kapısını tekmeleyerek açıp arka koltuktan testereli silahını alırken, "Yeter artık, içeri giriyorum," dedi.

"Dean, bekle. Ne yapacaksın? Adamın evine öylece girecek misin? Bu haneye tecavüz olur," dedi Sam, elinde tüfekte kardeşinin arkasından yaklaşarak.

"Benim yaptığım şekilde değil. Benim yaptığım şekilde, sadece kırılıyor."

Dean merdivenlerden yukarı çıktı ve bağırdı, "Nick Warner, orada olduğunu biliyoruz. Ellerin havada dışarı çık yoksa seni almaya geliyoruz!"

"Dışarı çıktığında ve senin polis olmadığını gördüğünde ne yapacaksın Kojak?" Sam sordu.

Dean parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bırakın da ben halledeyim."

Evin içinden korkunç bir çığlık geldi. Bunu kırılan mobilyaların sesi izledi.

"et!" Dean bağırdı.

Geri adım attı, sonra omzunu kapıya doğru savurdu. Kilit parçalanarak açıldı ve karanlık iç mekân ortaya çıktı.

"Bay Warner? Nick Warner?" Sam aradı.

Ev sessizliğe gömülmüştü. Dean arka odaları kontrol edeceğini ve Sam'in de üst katları taramasını işaret etti. Sam merdivenlerden çıkarken karanlık bir çizgi hızla önünden geçti. Sahanlığın tepesinde bir kapı çarptı. Sam tüfeği hazır halde kapının önünde durdu, sonra yavaşça kapının kolunu çevirdi ve odaya girdi.

Yatağın üzerinde iğrenç, yaşlı bir kocakarı, Sam'in Nick Warner olduğunu tahmin ettiği bağlı bir adamın üzerine çömelmişti. Dirseklerine kadar Nick'in içine girmiş, elini ağzına sokmuştu. Nick morarmaya başlamıştı. Kadın onun kalbini sökmeye çalışıyordu.

Sam tetiği geri çekti ve kocakarının sırtına nişan aldı. Ama kadın hızlıydı. Yaşlı cadı birkaç dakika içinde Sam'in üzerine çıktı ve iri cüssesini ezip geçti. Adam kadının ağırlığı altında debelenirken, kadının kokuşmuş nefesi yüzünü ceset kokulu tükürükle ıslattı.

"Dean!" Sam bağırdı.

Kocakarı kemikli vücudunun gösterdiğinden daha güçlüydü. Sam'in iki kolu da yere sabitlenmişti. Eğildi ve Sam'in yüzünü inceledi. Sam yarı yarıya onun kendisine ne kadar güzel olduğunu söylemesini bekliyordu. Onun yerine, "Kalbini yiyeceğim," dedi.

Dean kapı aralığından, "Ne kadar klişe," dedi.

Kocakarının karanlık gözbebekleri Dean'in üzerinde gezindi.

"Sırada sen varsın. Ama önce karaciğerini alacağım," diye kıkırdadı.

Kolunu Sam'in boğazından içeri soktu. Sam'in gözleri yuvalarından fırladı ve boşa kalan tek koluyla ona karşı koydu.

BAM! Kurşun kocakarının kafasını parçaladı. Bedeni yere yığıldı. Sam öğürdü ve cesedi üzerinden attı. Yaşlı kadının iğrenç uzvunun tadını ağzından çıkarmaya çalışarak eliyle dilini ovuşturdu.

"Yum. Croney," dedi Dean.

Nick Warner'a bir kez baktı ve gülümsemesi kayboldu.

"Bu zavallı adamı hastaneye götürelim. Çok kan kaybetmiş."

"Neredeyse bir karaciğerimi kaybediyordum. Hâlâ parmaklarının parmaklarıma dokunduğunu hissedebiliyorum. Sam yüzünü buruşturarak, "Demek ki Nick'in bir suçu yokmuş," dedi. "Sanırım Nick'in bir suçu yok."

"Hayır, sanırım değil," dedi Dean zavallı adamı yataktan çözerek. Sonra onu omzuna aldı. "Hadi, gidelim."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Dean ve Sam küçük Kuzey Dakota kasabasından ayrılırken ikisi de bir anlık sessiz düşüncenin tadını çıkardılar. Dünyada iyi bir şey yaptıklarını hissediyorlardı.

Dean hayallerinden uyandı.

"Çok uzakta görünüyorsun." Lisa çim sandalyesinde arkasına yaslandı ve Dean'e baktı.

Çok sıcak bir gündü, yaz tüm hızıyla devam ediyordu ve Ben arkadaşlarıyla bisiklete biniyordu. Dean yirmi dakikadır hiç konuşmadan sessizce boşluğa bakıyordu. Akli çok uzaklarda, tamamen farklı bir boyuttaydı, Sam'i kafesten çıkarmayı düşünüyordu. Sam'le ilgili korkunç rüyalar sona ermişti ama Dean'in Sam'i kurtarmakla ilgili saplantısı sona ermemiştir.

"Orada neler oluyor?" Lisa işaret parmağıyla Dean'in kafasına vurdu.

Dean örümcek ağlarının tozunu aldı.

"Ben . Ben . İyi görünmüyor muyum?"

"Evet. Sadece ne düşündüğünü merak ediyordum," dedi Lisa, sonra elini savunmak için kaldırdı. "Bir erkeğe ne düşündüğünü sormanın ilişkilerdeki en büyük günahlardan biri olduğunu biliyorum. Ama bir çocuğum var ve bu tür şeyleri çoktan aştım."

"Düşünüyorum..." Dean aslında Lisa'ya ne düşündüğünü söyleyemeyeceğini biliyordu. Necronomicon diye düşündü. *Güçlü, eski bir kitabı nasıl bulacağımı, onu nasıl çalacağımı ve sonra da muhtemelen çoktan parçalara ayrılmış olan kardeşimi cehennemden çıkarmak için nasıl kullanacağımı düşünüyorum. Sam'i takıntı haline getirmeyi bırakacağımı söylediğimi biliyorum. Ama bu kitabın bana kardeşimi geri getirebileceğini düşünmeden edemiyorum.*

Elbette bir kopyasını bulmak zor olacak, hatta Amerika Birleşik Devletleri'nde bile olmayabilir. Elime geçse bile, Lucifer'ı kardeşimin bedeninden nasıl çıkaracağımı bulmak gibi başka sorunlarım olacak. Necronomicon'daki bağlama büyüsünün Lucifer'i geri getirmeme yardımcı olacağını umuyorum ama Sam'in bedeninde değil.

Üstüne üstlük, bu konuda bana yardım edecek güçlü bir insan, büyük ihtimalle bir cadı bulmam gerektiğini düşünüyorum. Yani temelde imkansızı başarmayı düşünüyorum. Sam'i cehennemden çıkarmayı.

Dean tüm bunları Lisa'ya söyleyemeyeceğini biliyordu. O yüzden her kadının duymaktan hoşlandığı şeyi söyledi.

"Hadi tatile gidelim."

Lisa oturduğu yerden kalkıp onunla yüzleştirdi. "Gerçekten mi? Dean, bu çok harika olurdu. Ben buna bayılırdım. Ben'le yaptığımız son tatil o altı yaşındaykenydi. Michigan'da bir su parkına gitmiştik ama ben grip olmuştum ve onu hiçbir gezintiye çıkaramamıştım. Bir tatil mükemmel olurdu." Eğildi ve Dean'i dudaklarından öptü.

"Vay canına, böyle bir tepki alacağımı bilseydim haftalar önce bundan bahsedirdim."

"Nereye?" Lisa sordu.

Nereye gideceğiz? Dean bunu düşündü. Katılmaması mümkün olmayan bir cevap verdi.

"Bu bir sürpriz, bir süredir planlıyordum. Sana haber veririm."

"Dean, bu harika. Ben çıldıracağım."

Lisa mutluydu. Tatilden bahsetmek Dean'in nihayet geçmişini geride bıraktığının, yirmi beş yıldır sürdürdüğü çılgın hayatı bir kenara bıraktığının bir simgesiydi. Normal insanlar tatil yapar. Tatil, Dean'in sonunda normaller arasına katıldığı ve canavar avlamaktan ve bir şeyler öldürmekten emekli olduğu anlamına geliyordu.

Elbette Lisa Dean'e eski hayatı hakkında ne hissettiğini asla söylemezdi, aslında ona her zaman istediğini yapmasını söylerdi. Dean'i şekillendirmek istemiyordu. O kalıplanamazdı. Ama Dean kendi kendine değişiklikler yaparsa Lisa bunu kabul etmekten mutluluk duyardı.

Dean gülümsedi. Bir tatil güzel olurdu. Ama nereye gitmeleri gerektiğini düşünürken bile -Disneyland, Yellowstone, New York- onu tedirgin eden bir şey vardı. Son birkaç aydır Dean kendi kendini sürgüne göndermişti. Banliyö Ken'i oynamaya başlamış olsa da -çalışmaya başlamıştı, Lisa ve Ben'le hayatı mutlu ve tatmin ediciydi ve Sam'in anısı içini kemiren bir sızı olmaktan çıkıp ruhunu acıtan hafif bir sızıya dönüşmüştü- Dean hâlâ gerçekten eğlenebildiği için kendini suçlu hissediyordu. Ve *Necronomicon*'un Sam'i Cehennem'den kurtarabileceği fikri çok cazipti.

"Salem?" Lisa kahvaltının üzerinden Dean'e baktı.

"Elbette, yani, bakın. Plajları, restoranları ve eski küçük gemileri var. Eğitici olacak. Ben bayılacak. Gerçekten." Dean AAA broşürünü Lisa'ya doğru itti.

Şüpheyle baktı.

"burası bir tatil yeri değil. Değil mi?"

"Tabii ki öyle, şu resimdeki turistlere bir bakın!" Dean gülümsedi.

Lisa Dean'in memnun yüzüne baktı. Bu konuda gerçekten tartışamazdı, herhangi bir tatil iyi olurdu.

"Tamam. Salem olsun."

"Sabah 10'da. Herkes hazır. " Dean kahvesinden son yudumu aldı.

"Gerçekten mi?" Lisa sordu. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

"Elbette, neden olmasın? Daha ne bekliyoruz?" Dean bir an önce doğuya doğru yola çıkmak istiyordu. On beş saatlik araba yolculuğunu bir oturuşta yapabilirdi ama Lisa'nın buna karşı çıkacağını biliyordu. Muhtemelen New York Eyaleti'nin yarısında duracaklardı. Ondan sonrası beş ya da altı saatlik kolay bir yolculuk olacaktı.

Dean bir gece önce bunu düşünürken bir cadı bulmak için efsanevi bir yere gitmesi gerektiğini fark etmişti.

Avrupa söz konusu bile olamazdı ama bir sonraki en iyi yer Salem'di. Bu kasaba cadılarla dolu olmalıydı. Lisa ve Ben'le güzel bir aile tatili yapabilir ve Sam'i ölümden diriltmesine yardım edebilecek bir cadı bulabilirdi.

Efsaneye göre 1692'deki Salem cadı mahkemeleri sırasında bir *Necronomicon* yakılmıştı. O kasabada birilerinin hâlâ bir tane olma ihtimali vardı. Dean kitabı bulabilirse cadıyı da bulabileceğini düşündü. Ama hazırlıklı olmalıydı.

Dean kamyonetinin anahtarlarını alarak, "Dışarı çıkıp birkaç şey alacağım," diye bağırdı. "Yarım saat içinde dönerim. Hazır ol."

Dean Salem'e gittiğinde bolca koruması olması gerektiğini biliyordu; *Necronomicon* dalga geçilecek bir şey değildi ve onu kullanacak kadar güçlü olan kişi de öyle olmayacaktı. Yerel bahçe dükkanına uğramaya karar verdi; adamotu, baldıran otu veya keşışotu bulmak için daha iyi bir yer yoktu. Bu şeyler sadece büyü torbaları ve koruma büyülerini yapmak için gerekli olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok yıllık mükemmel bir yer örtüsü oluşturuyordu.

Alışverişten sonra Dean bahçe mağazasının dışında kamyonetinin içinde oturdu. Bitkilerin üst kısımlarını kopardı ve toprak saksılarını kamyonetinin camından dışarı atarak mağaza çalışanlarının bakışlarını üzerine çekti. Kendini suçlu hissederek kamyonetten indi ve saksıları geri dönüştürülmek üzere içeri götürdü. *Vay be*, diye düşündü, *ben bir banliyö dangalağuyum*.

Dean eve döndüğünde kesilmiş bitkileri ve Impala'nın bagajında sakladığı bazı silahları alıp çantasına doldurdu.

Dean artık Impala'ya dokunmuyordu. Onu garaja sokmuş ve üzerini bir muşambayla örtmüştü. Sam'le birlikte geçirdikleri onca zamanı hatırlamaması en iyisiydi.

Onun yerine Lisa'nın CRV'sinin sürücü koltuğuna tırmandı. Ben arka koltuğa atladı. Ben video oyunu oynatıcısına sahip olduğu sürece mutluydu. Lisa Dean'in yanındaki koltuğa oturdu.

"Aile tatili, ha?" Lisa söyledi.

"Evet, şu anda Chevy Chase gibiyim. Holiddaayy Roooaad," diye avazı çıktığı kadar şarkı söyledi Dean.

"Tamam Sparky, gidelim."

Dean motoru çalıştırdı. Garaj yolundan çıkarken Lisa'nın küçük evine hayranlıkla baktı; bir dahaki sefere gördüğünde kardeşinin de yanında olmasını umuyordu. Belki ikisi birlikte avlanmayı sonsuza dek bırakabilirlerdi.

BEŞ

Indiana bulutları, gazete kâğıdı rengindeki gökyüzüne silinmiş kömür lekeleri gibi alçakta asılı duruyor ve yağmur tehdidinde bulunuyordu.

Sam güneye doğru baktı. Dean'den yirmi mil uzaktaydı. Kısa bir yolculuk olacaktı, en fazla otuz dakika. Sam bir bahane uydurabilir, Samuel'den kaçabilir ve Dean'in kapısının önünde olabilirdi. Onu kucaklayabilirdi. Sam ona geri döndüğünü, bunun nasıl olduğunu bilmediğini ama geri döndüğünü söyleyecekti.

Sam Cicero'ya doğru baktı; Dean Lisa'yla birlikte oradaydı. Elbette Dean'i görmek için her türlü çabayı göstermesi gerektiğini biliyordu. Ama garip bir şekilde bunu gerçekten istemiyordu. Sam ne hissettiğini merak ediyordu: Dean'in güvende ve sonunda mutlu olmasının verdiği rahatlık mıydı? Yaşadığı ve ölümden döndüğü için duyduğu mutluluk muydu? Sam Lucifer'a "evet" demişti ve o sahada kendini çukura atabilmek için bedeninin kontrolünü ele geçirmek üzere varlığının her zerresiyle savaşmıştı. Görünüşe göre bu hissettiği son şeydi... herhangi bir şey.

* * *

"Geliyor musun,
Sam?"

Samuel Campbell kamyonetinin kapısından dışarı eğildi ve gözlerini torununa dikti. Sam her zaman çok uzakta görünüyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Daha doğrusu anlamak istemiyordu. Çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştı. *Belki de o hep böyleydi.* Yine de Samuel kendini buna tam olarak ikna edemiyordu. Onu ilk etapta nasıl bulduğu garipti ama garip duruma ve garip toruna rağmen Sam ailedendi.

Samuel içini çekti, bu tuhaf varoluşun gerçekliği tekrar yüzüne çarptı. Çoğu gün nefret ederdi. Bunun bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Onu ölümden döndüren mucize; bunun gerçek bir lütuf olabilmesi için içinde çok fazla felç edici bir acı vardı.

Samuel'i rahatsız eden şey, kızı Mary'nin öldüğünü bilerek dünyada yürümekti. Pişmanlık ve kayıp onu her gün yaralıyordu. Tek istediği kızını, onun sarı saçlarla çevrili ışıltılı yüzünü görmektir. Ona her zaman bir melek gibi görünmüştü. Onun yirmi bir yaşından sonra büyüdüğünü görme şansı olmamıştı.

Bir çocuğun ebeveyninden önce ölmesinin korkunç bir şey olduğu söylenir ama Samuel hayata geri dönüp çocuğunun ölüm haberini almanın daha korkunç olduğunu düşünüyordu. Ve onun da kendisini öldüren iblis tarafından öldürüldüğünü bilmek daha da kötüydü. 1974'e geri dönmek ve Sarı Göz'ü öldürmek için neler vermezdi! Samuel torunuyla vakit geçirebildiği için çok mutlu olması gerektiğini biliyordu. Sıradan bir insanın hayatında torunları doğmadan on yıl önce ölmek normalde onlarla vakit geçirmeyi engeller ama Campbell iseniz engellemez.

"Geliyorum!" Sam arkasını döndü ve büyükbabasının kamyonetine bindi.

"Neden oyalanıyorsun?" Samuel Sam'e yan yan bakarak bir kez daha o boş bakışın ardında ne olduğunu anlamaya çalıştı ama her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyordu. Sadece çocuğa ummak zorundaydı. Her şey Sam'in yanında olmasına bağlıydı.

"Onu göremezsin, bunu biliyorsun değil mi? Bu tehlikeli olur."

Sam başını salladı. "Sadece nasıl merak ediyorum."

"Durumu *iyi*," dedi Samuel. Torunuyla buluştuğundan beri bunu yarım düzine kez konuşmuşlardı. Dean mutluydu ve Sam'in yapması gereken en önemli şey avlanmaya devam etmektir. Sam onlarla temasa geçerse Dean'i ve kız arkadaşının çocuğunu tehlikeye atmış olacaktı. Doğru ya da değil, Samuel'in ona tekrarladığı şey buydu ve çoğu zaman işe yarıyor gibi görünüyordu.

Samuel başını salladı. Torunuyla konuşurken bazen kendini bir odun kütlesine ulaşmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Sam mesafeliydi. Ama Samuel'i asıl endişelendiren onun *sıcak* olamamasıydı. Kendini neyin içine soktuğunu merak ediyordu.

Ancak diğer zamanlarda Samuel, Sam'in avlanma becerisi karşısında düpedüz şaşkına dönüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Geçtiğimiz birkaç ay içinde Sam'le avlanmak bir mucize olmuştu. Kurtadamları, vampirleri ve wendigoları öldürmek, hatta hayalet avlamak bile Sam'le neredeyse çok kolaydı. Avının bir sonraki hamlesini seziyor ve anında orada oluyordu; yakalama ya da öldürme acımasızca ama cerrahi bir şekilde gerçekleşiyordu. Sanki Sam'in öldürme konusundaki mahareti içindeki bir yaşam kaynağından geliyordu. Neredeyse tekinsizliğin sınırındaydı.

Bu nedenle Sam kuzenleri için bir tür lider haline gelmişti: Christian, Mark ve Gwen. Sam'in ikinci ve üçüncü kuzenleriydiler ve Campbell aile ağacının daha kavgacı tarafının bir uzantısı olan sert bir üçlüydüler ve onları etkilemek küçük bir başarı değildi. Ama Sam onların saygısını kazanmıştı.

Samuel Sam'den etkilenmişti; eğer sıkıştırılırsa ondan biraz korktuğunu da itiraf edebilirdi. Ama Sam'in alt edebildiği canavarların sayısı Samuel'in bunu görmezden gelmesini gerektiriyordu. Sam'e ihtiyacı vardı.

Samuel ve Sam yerleşkeye doğru geri döndüler ve hava kararmadan hemen önce kapılı garaj yoluna girdiler. Yerleşke, çimento ve inşaat demiriyle güçlendirilmiş bir dizi endüstriyel ve tarımsal binadan oluşuyordu. Canavarlara karşı durmak için iyi bir yerd. Campbell ailesi için gayri resmi bir av karargâhı olarak hizmet veriyordu. Samuel ölümden döndüğünde ailenin başına geçti ve o zamandan beri orada uyuyordu.

Üsse yakın kalması gerektiği ortaya çıktı çünkü işler avcı olduğu günlerden bu yana değişmişti. Her zamankinden daha fazla canavar vardı. İbre aylardır kırmızı bölgede dönüp duruyordu. Aşırı canavar yüklemesi yapıyorlardı. Belki de bu sadece şanslı bir tesadüftü, çünkü tüm bunlar onun için iyi haberdi. Samuel mümkün olduğunca çok avlanmak istiyordu; buna bağlı bir anlaşma yapmıştı.

ALTI

"Jez, burası tam bir çöplük. Yine *de*, mekanın seyrekliği ile harikalar yaratabilecek hoş bir tasarımcı tanıyorum. Belki bir ya da iki Eames şezlong?"

Samuel arkasını döndü ve kendini Crowley ile yüz yüze buldu. Crowley, Samuel'in kitabında yeryüzünü kirleten aşığılık bir şeydi. Crowley insan olduğu zamanlarda bile bir pislikti.

Ama Samuel'in ona ihtiyacı vardı. Geri döndüğünden beri iblisin oyunlarını oynuyordu ve sabrı bir çatlak kadar incelmeye başlamıştı ama devam etmek zorundaydı. Bu tünelin sonunda bir ışık vardı, büyük bir ışık. Samuel, Crowley'nin canavar ruhlarından bir servet toplamasına yardım ederse, Crowley Mary'yi geri getirecekti.

"Ne istiyorsun lan sen?" Samuel alay etti.

"Sadece bir jöle ve dışarıda içtiğiniz süt tozlu kahveden almak için uğradım." Crowley, Samuel'in ofisinin yanındaki ana mekânı işaret etti. "Yine de kemirgenler hakkında yaygara koparmak yok." İblis mendiliyle bir sandalyenin tozunu aldı. "Senin ve benim gereken bazı işler var."

"Sanırım sen ve ben birbirimize söylememiz gereken her şeyi söyledik," diye homurdandı Samuel, bir kol mesafesinde duran tuz dolu av tüfeğine bakarken. Onu Crowley'nin ağzına sokup tetiği çekmeyi ne kadar çok isterdi.

"Beni uçurmayı aklından bile geçirme ihtiyar. O zaman nerede?" Crowley kıkırdadı. Sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi ciddileşti. "Dean'le konuşman gerek. Onu hatırlıyorsun, değil mi? *Diğer* torununu? Hani gerçek bir kalp atışı olan? Biliyorum, . Dean sıradan bir insan, o yüzden ona ihtiyacın olmayabilir. Ama onunla konuşmanı istiyorum."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok," dedi Samuel kararlı bir şekilde.

"*Nasıl* yaptığın benim sorunum değil. Sadece *yapman*. Dean'in kafasında küçük, tuhaf bir fikir var ve sen onun bunu gerçekleştirmemesini sağlamalısın." Crowley konuşurken bacak bacak üstüne attı.

"Nereden biliyorsun?" Samuel sordu.

"Bunu bilmene gerek yok. Sadece benim var. Eski bir metni kullanarak Sam'i ölümden diriltebileceğini düşünüyor."

Samuel, Crowley'nin ne istediğini hemen anladı.

"*Necronomicon* mu?" diye haykırdı. Daha önce Samuel'in aklına gelmemiştir ama şimdi düşününce bu kitabın başlarına bela *açabileceğini* anladı. Yanlış ellerde, yanlış bir büyü Lucifer'i diriltebilirdi. *Bu çocuklar birbirleri için hemen hemen her şeyi yaparlar*, diye düşündü Samuel. *Sanırım bu ailede var.*

Crowley'nin sesi düşüncelerini yarıp geçti.

"bak dostum, sen ve ben aynı formayı giyiyoruz, değil mi? O yüzden Deany-boy'un o küçük büyüye ele geçirmediğinden emin ol. Çünkü sana söyleyeyim, bu epik boyutlarda bir bok fırtınası olurdu. Arkasında yeterli pil gücü olan o büyüün, Lucifer'i her ne durumda olursa olsun gerçekten diriltme ihtimali var. Eğer o yaşlı çocuk tekrar serbest kalırsa. O zaman tüm bahisler kapanır. Anladın mı?"

"Onu nasıl durduracağım? Ne yapacağımı kontrol edemem."

"Hayır, ama kime kontrol edebilirsiniz. Bu yüzden emin ol o kitabı ele geçiremez." Crowley ayağa kalktı. "Kendimi tekrarlayıp durduğum için biraz huysuzum," diye ekledi, Samuel'le burun buruna gelecek şekilde hareket ederek. "Sadece sana söylediklerimi yap. Tamam mı?"

İblisin soğuk nefesi Samuel'in yüzünü yaktı.

"Peki," dedi Samuel.

"İyi, güzel. Çok sevindim." Crowley geri , yine hafif ve neşeliydi. "Her şey yolunda gitti. Her zamanki gibi, Samuel'e eşlik etmenden keyif alıyorum. Etrafta başka bir ihtiyarın olması güzel."

Samuel, Crowley'ye nereye yapışacağını söylemenin en son yollarını biliyor olsaydı söylerdi, ama bilmediği için sessiz kaldı. Crowley gülümsedi ve bir anda ortadan kayboldu.

Samuel bir sandalyeye çöktü. Bu adamdan neredeyse Sarı Göz'den nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

"Oops, bir şey daha var!" Crowley aniden yeniden ortaya çıktı, o kadar yakındı ki Samuel ayağa bile kalkamadı. İblis saatinin kristaline dokunurken ona doğru eğildi. "Dean ailesini Salem, Massachusetts'e küçük bir tatile götürüyor. Ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Crowley soru sorarcasına başını eğdi.

Samuel ciddiyle, "Onu takip etmek zorundayım," dedi.

"Akıllı adam. Bu lanetli ve berbat klanın reisi olmana şaşmamalı." Crowley avucuyla Samuel'in yanağını okşadı. "Yolculuğa çıkıyorsun. Çatlamış kış, mısır çerezi, elli mil boyunca çişini tutmak zorunda kalmak. Çok eğlenceli. Bel çantayı al." Ve iblis tekrar ortadan kayboldu.

"Lanet olsun." Samuel kaşlarını çatı. Sonra seslendi, "Sam! Sam!"

Birkaç dakika sonra torunu Samuel'in ofisinin çelik kapısını açtı. Cüssesi neredeyse iki metrelik kapı çerçevesinin tamamını dolduruyordu.

"Öyle mi?" Sam sordu.

"Gitmemiz gerekiyor. Keşif görevi," dedi Samuel, sandalyeden kalkıp mini cephaneliği olarak kullanılan duvara doğru ilerlerken.

"Ne için?" Sam sordu.

"Dean'i takip etmeliyiz," dedi Samuel.

"Ne? Neden?"

"Çünkü o..." Samuel sözünü yarıda kesti. Sam'e Dean'in onu diriltmeye çalıştığını söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Kardeşinin manik bir şekilde onu ölümden döndürmenin bir yolunu aradığını görmek Sam'e gereksiz yere acı verir miydi? Samuel emin değildi. Sam çok soğuk ve hesapçı biriydi, nasıl tepki vereceğini bilmek zordu. Ama keşif Sam için yeterince iyi bir havuç değildi, çocuğun avlanma içgüdülerini harekete geçirmesi gerekiyordu.

"Cadılar," dedi Samuel kararlılıkla. "Birkaç cadı bulmalıyız."

"Bunun Dean'le ne ilgisi var?" Sam sordu. "O da onların peşinde ve oraya önce bizim gitmemiz gerekiyor."

"Ne yapıyorlar? Yani, avladığımız canavarlarla kıyaslandığında onlar biraz küçükler."

"Canavarlar yaratmaya çalışıyorlar. Bana güvenin. Bununla büyük yükün altına girebiliriz." Samuel herhangi açıklama yapma gereği duyduğu için sinirlenmişti. "Git diğerlerine birkaç günlüğüne kendi başlarına kalacaklarını ve seninle benim minibüse ihtiyacımız olacağını söyle."

Sam omuz silkti ve odadan çıktı. Onun için önemli olan tek şey avlanmaktı.

Dışarıda, kampı çevreleyen tarlalara baktı. Kardeşini takip etme düşüncesinden neden koptuğunu merak etti. Bir esinti olmasına rağmen bunu yüzünde hissedememesinin nedeni de aynı mıydı? Döndüğünden beri hiç uyumamış olmasıyla bir ilgisi var mıydı? Ve diğerlerini korkutmamak için bir çeşit maske olarak yemek yiyor olsa da, hiç acıkmamıştı. Bir kez bile. Bununla bir ilgisi var mıydı?

Ve Sam'in hatırladığı diğer duygu - özellikle kötü bir savaştan sonra Dean'le birlikte sağ çıktıklarında ya da kardeşi cehennemden çıkarıldıktan sonra Dean'i ilk kez gördüğünde

-Neydi o his? Çünkü Sam artık böyle hissetmiyordu. Hiçbir şey hakkında değil.

YEDİ

Sam'in hissettiği tek şey yoğun bir avlanma ihtiyacıydı. Sanki içindeki bir hayvan uyanmış gibiydi. Bir canavarın yapacağı hamleyi tam anlamıyla *hissedebiliyor* ve ondan önce orada olabiliyordu. Sam'in dürtüsü tekti. Avlanmak. Sanki artık bunun doğruluğunu ve yanlışlığını düşünmesine gerek kalmamıştı. Tek önemseddiği canavarı yakalamaktı. Bu nedenle Sam gerçekten de Samuel'in mükemmel silahıydı. Ancak Sam'in yeni doğasının tehlikeleri de yok değildi.

Üç hafta önce o ve Samuel, uyuşturucu bağımlıları ve alkoliklerle dolu bir rehabilitasyon merkezini mesken tutmuş bir canavarın peşine düşmüşlerdi. Yerel gazeteler evde bir cinayet-intihar vakası ve açıklanamayan bir başka ölüm haberi yayınlamıştı. Polis bu ölümlerin, çoğu hapse girip çıkmış ya da sabıkalı olan ev sakinlerinin kötü karakterlerinden kaynaklandığını düşünüyordu ama Sam daha iyi biliyordu. Büyükbabasını kendisiyle birlikte araştırmaya gitmeye ikna etti.

Ertesi sabah rahip kılığında tesisin kapısına geldiler.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kısa saçlı, yuvarlak hatlı bir kadın kapıyı açtı.

"Tanrı seni korusun, çocuğum. Ben Peder Tipton," diye kendini tanıttı Sam, "bu da Peder Halford. Cumberland İlçesi Dua Sosyal Yardım Merkezi'nden geliyoruz. İhtiyaç duydukları anda gelip sakinlerinize yardım etmeyi umuyorduk. Üç hafta içinde iki ölüm. Korkunç."

Kadın tombul yanaklı bir gülümsemeyle onayladı. Kendisini Beverley olarak tanıttı ve onları bir toplantı odasına götürdü, burada evin etrafına bir göz atmalarına izin vermesi için onunla konuştular.

Her odanın bir zemin ızgarasıyla donatıldığını , ilk düşünceleri canavarın ısıtma sistemi aracılığıyla odadan odaya geçtiği oldu. Ama ızgaralar dövme demirdi. Hayaletler demirden geçemediği ve iblisler de geçmeyi sevmediği için kafaları karışmıştı. Neydi o? Emin olmanın bir yolu yoktu. Sam yem olarak kullanılmalarını önerdi.

Biraz ikna ile gece kalmalarına izin verildi.

"Ben uyanık kalacağım. Sen yat," dedi Sam büyükbabasına. O ve Samuel'e rehabilitasyon merkezinde paylaşımları için bir oda verilmişti.

Samuel, "Hayır, ben iyiyim," dedi ama Sam onun yorgun görüldüğünü görebiliyordu.

"Tamam, sadece söylüyorum. Fazla uykuya ihtiyacım yok."

"Tamam. Belki de sadece gözlerimi kapatmalıyım," dedi Samuel. Yatağa uzandı ve birkaç dakika sonra nefes alış veriş yavaşladı ve hafifçe horlamaya başladı.

Sam tuzla doldurulmuş av tüfeğini kucağına aldı ve gözlerini boşluğa dikerek beklemeye başladı.

Sonra o sesi duydu. Evin derinliklerinden gelen derin bir inilti, sanki biri duvarların içinde sıkışmış, dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi.

Sam büyükbabasını uyandırmadan sürünerek koridora çıktı. Sakinlerin odaları üst kattaki koridorda yer alıyordu.

Bir kapı çarptı. Sam dönüp baktı ama bir santim bile ilerlemedi. Tekrar dinledi ve aynı inleme sesini duydu. Sam koridorun sonundaki karanlığa baktı. Bir anda gri bir kütle belirdi ve kirlili karanlıkta yavaş yavaş şekil aldı.

Sam tüfeğini hayaletin üzerine doğrulttu ama göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

Sam koridorda koşarak o şeyin olduğu yere gitti. Isıtma ızgarası yoktu, hiçbir şey yoktu, gidebileceği hiçbir yer yoktu. Üstünde tek bir ampul yanıp sönüyordu. Ona dokunmak için hamle yaptı ama ampul aniden patlayana kadar daha da parlaklaştı.

İnce cam parçaları Sam'in yüzünde kırıldı. Onları sakince tırnağıyla derisinden çıkardı.

Koridorun sonunda, bir kapının altında Sam bir ışık gördü. Ona doğru ilerledi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Onun yaşlarında bir kız ona bakıyordu, ağzı sessiz bir çığlıkla açıktı.

Sam tereddüt etmeden arkasını döndü ve silahını üstündeki tavana doğrulttu.

BLAM!

Sam'in üzerine düşen yaratığı ıskaladı.

Bir shtriga olduğunu fark etti. Sam çırpındı ama shtriga çürümüş yüzünü Sam'inkine yapıştırdı ve emmeye başladı. Çekiyordu, böcek siyahı gözleri kafasının içinde yuvarlanıyordu. Ama ters giden bir şeyler vardı, hiçbir şey olmuyordu, Sam'den ruh emilmiyordu.

Sam gülümsedi ve sağ koluyla silahı canavarın kafasına doğrulttu. Shtriga atıştan kurtuldu ve duvara doğru savruldu, hâlâ yenilmez avına bakıyordu. Sam tekrar nişan aldı ama canavar gitmişti.

Yatakta yatan kız sonunda tebeşir tahtasına çakılmış gibi bir çığlık attı.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Sam.

Sam'den uzaklaşarak geri çekildi. Sam yatak odasının kapısını açtı ama çığlıklara ve silah seslerine rağmen ev sessizdi. Işık düğmesini çevirdi.

"Yapma bunu. Geri gelebilir! Ya-" diye ciyakladı kız.

"Ne dedim ben?" Sam tükürdü. Yine sustu.

Sam gözlerini kapattı. Evde yirmi kişi vardı. Bir shtriga'nın beslenmesi için mükemmel bir yerdi, hayattan umudunu kesmiş, dövülmüş insanlar. Kolay av. Ştrigaların çocuklara olan düşkünlüğü gibi.

Sam, Samuel'in hâlâ uyuduğu odaya geri döndü; nasıl olduysa koridorun ilerisindeki gürültü onu uyandırmayı başaramamıştı.

Sam hızla silahına birkaç demir mermi doldurdu - bir shtriga üzerinde çalışacağı garanti olan tek şey. Sonra ışığı söndürdü ve büyükbabasının üzerine eğildi.

Sam canavarın çok fazla mücadele etmeyecek bir bedene ilgi duyacağını biliyordu. Büyükbabasının başının altından bir yastık aldı. Onu Samuel'in yüzünün üzerinde tuttu ve hafifçe aşağı doğru itti. Samuel'in nefes alışını yeterince yavaşlatması gerekiyordu, böylece shtriga onun vücuduna çekilecekti.

Ölüyordu. Samuel'in gözleri birden açıldı. Sam'e karşı mücadele etti ama gücü torunununkiyle boy ölçüşemezdi ve Samuel birkaç dakika içinde bayıldı.

Sam yastığı bıraktı ve Samuel'in nabzını kontrol etti; zayıflamıştı ama hâlâ oradaydı. Durumu iyiydi. Sam sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yatağın altına girdi.

Birkaç saniye sonra komodinin üzerindeki lamba titremeye başladı ve hava ağır bir yükte doldu. Sam bulunduğu yerden zeminle yatağın altı arasında sadece bir karış boşluk görebiliyordu.

Yavaşça, shtriga'nın damlayan gri maddesi belirdi ve zeminden birkaç santim yukarıda dalgalandı. Tek başına, yukarıdaki şiltede yatan bilinçsiz yaşlı adama odaklanmıştı.

Sam shtriga'nın geniş ağzının açıldığını ve ardından içi boş bir emme sesi duydu. Samuel guruldadı. hayat yavaş yavaş tükeniyordu. Sam sessizce yatağın karşı tarafına doğru ilerledi ve çömeldi. Parmağı tetiğin üzerindeyken yerden fırladı ve ateş etti.

Demir mermi kafasının tepesinde patladığında shtriga tiz, insanlık dışı bir çığlık attı. Tozlu paçavra benzeri parçalar arkasındaki duvara yapıştı. Ceset Samuel'in üzerine düştü.

"Ahhhhh!" Samuel ayağa kalkarken öksürdü. "Ne halt ettin sen ne

yap "Seni yem olarak kullandım. ," diye yanıtladı Sam.

acakAyağa kalktı ve canavarın bedenini Samuel'in bacaklarının sın? üzerinden attı. "Sen ne?"

" "Seni yem olarak kullandım. Kalp atış hızını yavaşlatmak zorunda kaldım.

Sen daha zayıfsın, bu yüzden seni çekici bulacaktır." Sam tüfeği yerine koydu.

"O lanet şeyi öldürmekle kalmadın, az kalsın beni de öldürüyordun!" Samuel, torununa ters ters bakarak homurdandı.

"Sadece onu öldürmek istedim. Senin peşine düşeceğini biliyordum. Tehlikede değildin."

"Babalar mı?" Beverly durdu içinde maşalar ve a bornoz at odanın kapısında.

Sam onu iterek geçti.

"Her şey hazır. Sakinlerinizin ruhları kurtuldu."

"Ama bu ne?" Beverly, shtriga'nın parçalanmış bedenini işaret ederek sordu.

"Ölü kedi," dedi Samuel, ona üstünkörü bir gülümseme göstererek. "Bunun için üzgünüm. Temizleme masraflarını kilise karşılayacak. Kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler."

Samuel onun yanından geçip Sam'i kapıya kadar takip etti.

Sam Dean'le birlikte kaç kilometre yol kat ettiğini düşündü. Binlerce, milyonlarca. Bilmiyordu. Umurunda da değildi. Sam'in tek istediği Salem'e gitmek ve Samuel'in ona söylediği kadar çok cadıyı öldürmekti.

Cadıların canavar yaratıyor olması ona çok mantıklı geliyordu. Bugünlerde etrafta onlardan çok daha fazla varmış gibi görünüyordu. Eski Sam neden daha fazla canavar olduğunu bilmek isterdi. Yeni Sam sadece onları avlamayı seviyordu. Eski Sam bir canavarı yakalamak için neredeyse büyükbabasını öldürmezdi. Yeni Sam, bu durumdan pek etkilenmezdi. Büyükbabasına göre, her şeyi berbat etmişti. Hayatına devam etti. Eski Sam gibi bu konuda suçluluk duymuyordu.

Sam o duyguyu, suçluluk duygusunu yaşadığını hatırlıyordu. Karnında hasta bir ağrı, kalbinde onu titreten ve güçten düşüren bir çarpıntı. Suçluluk korkunç bir duyguydu ve son birkaç yıldır Dean'le birlikte olduğu için bunu *sürekli* hissetmişti. Şimdi Sam artık bu duyguyu hissetmiyordu. Özgürdü. Bir şeyin peşinden koşmak, onu öldürmek ve sonra yoluna devam etmek için özgürdü. Artık yaptığı şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu tartan zihninin ve kalbinin itme ve çekme gücüne bağlı değildi. Onu harekete geçiren tek duygu içgüdüleri idi.

THRUMP. THRUMP. THRUMP. Büyükbabası arkada uyurken Sam minibüsü sürüyordu. Yol onun önünde uzayıp gidiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, kardeşi olmadan olmayı seviyordu. Avlanmak. Sam sadece avlanmak istiyordu.

SEKİZ

Sam arabayı sürerken üç ay öncesini düşündü.

Soğuk çimenli zeminde uzanmış, üstündeki gri gökyüzüne bakıyordu. Sırtından omurgasına doğru soğuk bir his yayılıyor ve kanını istila ediyordu. Başı dönüyordu, sanki biri onu çocuk parkında dönen atlıkarıncalardan birine bindiriyordu. Tüm vücudu, kemiklerine binlerce diyapazon saplanmış gibi uğulduyordu. Parmaklarını oynatmaya çalıştı ama bunu yapıp yapamayacağından emin değildi.

Sırtından yuvarlanıp doğrulana kadar otuz dakika geçti. Etrafındaki çimler, iki güçlü meleğin destansı mücadelesi yüzünden kavrulmuş ve dümdüz olmuştu. Her şey çok parlaktı, gözleri yanıyordu.

En yakın yoldan bir araba geçti, sesi onu irkiltti. Kulaklarının hâlâ çınladığını fark etti. Ne kadar süredir kayıp olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ya da nasıl çıktığını.

Gömleğini omzundan çekti ama Dean'in Castiel tarafından geri getirildiğinde olduğu gibi üzerinde bir el izi yoktu. Üzerinde ne bir çürük ne de bir çizik vardı. Bu nasıl olmuştu? Hatırladığı son şey çukura atladığı ve sonra da ruhunu yakan bir acı hissettiği idi. Hepsi bu kadardı.

Stull Mezarlığı'ndan kafası karışmış bir halde ve yalnız çıktı. Kuzeye yöneldi ve 70. karayoluna çıktı. Büyük bir kamyon onu almış ve Topeka'ya kadar götürmeyi teklif etmişti. Topeka'ya vardığında bir şeyi kontrol etmek istediğini fark etti.

Sam randevuyu bir kafedeki düz ekran televizyonda yakaladı ve çok uzun süredir ortalıkta olmadığını fark etti.

Aradan fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen Sam'in hissettiklerinde derin bir fark vardı. Yani harika. Sanki bacakları

garip bir amaç duygusu vardı, sanki kendilerine daha çok güveniyorlardı. Vücudunu daha farklı tutuyordu, kendini daha güçlü, daha geniş, daha canlı hissediyordu. Evet, Sam'de kesinlikle bir farklılık vardı.

İçinde bulunduğu durumun potansiyelini çabucak fark etti; herhangi biri olabilir, her şeyi yapabilirdi. Artık kimse onu beklemiyordu; ona her şeyi berbat ettiğini söyleyecek kimse yoktu - yine. Ona bir şeyi yapamayacağını ya da kendisinden beklenenleri yerine getiremediğini söyleyecek kimse yoktu.

Dean gibi.

Sam uzun zamandır ilk kez kendini özgür hissediyordu. Ama kontrol etmesi ve emin olması gerekiyordu. Bu nedenle Lisa Braeden'ın evine gitti ve Dean'in geldiğini doğruladı. Dean'i elinde bir bardak viskiyle yemek masasında otururken gördü ve Sam bunun olması gerektiği gibi olduğunu biliyordu. Dean içerde, o da dışarıda olmalıydı. Dünyada. Yeni bir insan.

Yeni kredi kartları alması ve bazı sahte kredi belgeleri sayesinde yeni bir Dodge Charger alması iki gününü aldı. Sam eski uğrak yerlerinden hiçbirine gitmek istemedi, bu yüzden farklı bir karaborsa buldu, Chicago'nun güney yakasında küçük bir tuğla deposu ve burada birkaç ruhsatsız silah satın aldı. Sam ne için geri getirildiğini biliyordu. Avlanmak için buradaydı. İçinde bir sızı vardı ve onu hangi yiyeceklerle besleyeceğini çok iyi biliyordu: saf, katıksız nefret.

Sam yeni bir bilgisayarla berbat bir motele sığındı, Dean'in eski bilgisayarını sakladığını tahmin ediyordu ve yerel haberleri taramaya başladı.

Bütün gece uyumadı ve her bir piksele titizlikle baktı. Ve sonra ilginç bir şey buldu. Kuzey Dakota'da küçük bir kasabada bir sürü inek kesilmişti. Her hayvanın kanı çekilmiş, boğazı parçalanmış halde bulunmuş, ancak herhangi bir lastik izi ya da hayvan izi yokmuş. Kurt adam ya da kriptozoolojik bir şey olabilir. Her neyse, bu bir vakaydı.

Sam araştırmasına haber sitesindeki düzinelerce yorumu inceleyerek başladı. Hemen hemen hepsi, yeni şerif Şerif Küçükayak'ın halka yardım etmek için hiçbir şey yapmadığından şikayet ediyordu.

yerel çiftçiler. Eylemsizliğini, kasabanın cevaplara olan ihtiyacını anlamayan şehir dışından biri olmasına bağladılar.

Sam Charger'ıyla kasabaya girdi, hangi çiftlik sahiplerinin mağdur olduğunu öğrendi ve hızla onlarla görüştü. Bu ona pek bir şey anlatmadı. Çalışkan, zor geçinen çiftçiler, ofislerdeki adamların kendileri için hiçbir şey yapmamasından bıkmışlardı. Cevap istiyorlardı.

Park bekçisi kılığına giren Sam, dört tekerlekli bir araç kiraladı ve cesetlerin bulunduğu yere gitti. Gökyüzü büyük ve ovalar genişti. Dizlerine kadar inek bağırsaklarının içinde dururken bile, Sam uzun zamandır ilk kez hayatından zevk aldığını hissetti.

O gece Sam yerel bardaki bir bar taburesinde nöbet tuttu. Bütün gece kot etekli şirin garsona bakıp durmuştu. Kız ona birkaç bakış atmıştı ama ilgilenmediğini gösteren hiçbir şey yoktu. Ta ki kapanış saati gelene kadar.

Sam epeyce bira içtiğini düşünüyordu ama hiç olmadığı kadar akli başında ve ayıktı. Kadının adı Jodi'ydi ve Sam geceyi bitirip bahşişlerini sayarken onunla sohbet etti. Bir içki daha paylaştılar ve Sam onu motel odasına davet etti.

Sam şaşırmıştı. Kızları tavlayan genellikle Dean olurdu. Sam hiçbir zaman bundan pek hoşlanmamıştı. Ama bir şeyler değişmişti. Kendisi de zevk alıyordu. Aslında bu hayatının en iyi seksiydi. Ve nedenini anlamıyordu. Kız sevimliydi ama ona bakmak için arabayı durduramazdınız. İyi bir vücudu vardı, ama bir bakıcı gibi değildi. Sam neyin değiştiğini anlayamıyordu, ta ki duygusal olarak hiçbir şey hissetmediğini fark edene kadar.

Onu kandırdığı ve şehirde yeni işi olduğunu ve "doğru kızla" yuva kurmak istediğini söylediği için kendini kötü hissetmiyordu. Yalan söylediğinde ve evet, onun güzel olduğunu düşündüğünü söylediğinde kendini kötü hissetmedi. Saf fiziksel zevkten başka bir şey hissetmedi. Suçluluk duymuyordu. Genelde bir kızla seks yaptığında aklına hemen Jessica gelirdi ve o an mahvolurdu. Ama şimdi: hiçbir şey. Suçluluk hissetmiyordu. Hayatında hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

Ama daha acil şeyler dikkatini çekiyordu. Kasabada bir yerlerde bir kurt adam olduğundan oldukça emindi. Soru şuydu-

Nerede?

Ertesi sabah kötü şöhretli Şerif Littlefoot'u ziyaret etmeye karar verdi, bu kez rütbesini yükseltmek için bir federal gibi davranıyordu. Sam şerifin loş ışıklı ofisine girdi. Metal jaluziler kapalıydı ve görmeyi zorlaştırıyordu. Şerif uzun boylu, Kızılderili kökenli bir adamdı. Yakışıklıydı ama göbeklenmişti.

"Bunları açmamın bir sakıncası var mı?" Sam pencerelere doğru ilerledi.

"Aslında var. Üzgünüm, gözümde damgalanma var. Doktor ışığı düşük tutmanın en iyisi olduğunu söylüyor."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi Sam kendini rahatlatıp Şerif'in biraz terlemesine izin verirken.

Şerif, küçük bir kasabada görev yapan bir kanun adamının federal bir ajan kendi yetki alanına girdiğinde sorduğu olağan gergin soruları ve cevapları sıraladı. "Bu neyle ilgiliydi?" "Çiftlik alanlarında böyle şeyler olur, sadece vahşi hayvanlar." "Bunu daha önce milyonlarca kez gördüm ve genellikle aşırı aktif hayal gücüdür."

Sam dinledi, sonra dosyalara bakmayı ve Şerif'in daha sonra onları bırakmak için evine uğramasının bir sakıncası olup olmadığını sordu.

Şerif, "Ben, karım ve çocuk akşam yemeği yiyebiliriz" diyerek direndi.

Sam ona müdahale etmeyeceğine dair güvence verdi, sadece dosyaların bir an önce şerifin eline geçmesini istiyordu.

O öğleden sonra Sam akşama kadar şerifin evinin önünde oturdu. Burası güzel bir mahalleydi; çocuklar sokaklarda oynuyor, anneler bebek arabalarını itiyordu. Sam bunu fark etti ve dikkatle şerifin evine bakmaya devam etti. Ama küçük fıçı tahtası ev bütün öğleden sonra sessizdi, perdeler sıkıca çekilmişti.

Akşam saat yedi civarında, güneş battığında ve kasabayı çevreleyen kırlar gümüşü bir parlaklık yaydığına, evin içindeki ışıklar yandı ve şerifin küçük oğlu bütün gün ilk kez oynamak için dışarı çıktı.

Kısa bir süre sonra şerif eve geldi. Sam koltuğunda aşağı doğru kaydı. Şerif oğlunu kucağına aldı ve içeri girdi.

Sam yeni silahlarından birini çıkardı ve gümüş bir mermiyle dolu olduğundan emin olduktan sonra eve yaklaştı. Yaklaştıkça içeriden mide bulandırıcı bir bğrt geldi. Sam pencereden bakmaya çalıştı ama perdeler hâlâ ekiliydi. İçeri girmek için başka bir yol bulması gerekiyordu.

Sam evin diğer tarafındaki küçük banyo penceresini iterek açtı. Açık kapıdan ve koridorun aşağısından, küçük bir televizyon ve yıpranmış koltuklarla tamamlanmış sıradan bir oturma odasının belli belirsiz dış hatlarını seçebiliyordu.

Sam sessizce pencereden içeri girdi ve odanın içinde sürünerek ilerledi. Koridorun karşısında daha küçük bir salon ve onun arkasında da mutfak vardı. Hırıltılar kesildi. Sam eti dışlerin kaygan, ıslak sesini duyabildiğini düşündü.

Duvara yaslanarak mutfak kapısının diğer tarafına geçene kadar koridorda ilerledi. Sam hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Tam kapıyı tekmeleyip açmak üzereyken, evin bir yerinden kırılan camın sesi geldi.

Bir sandalye gıcırdadı; mutfaktan biri sesi araştırmak için kalkıyordu. Sam'in bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı.

Merdivenleri koşarak çıktı ve önüne çıkan ilk kapıyı iterek açtı. Çocuğun yatak odası gibi görünen bir yere saklandı. Kısa bir süre bekledikten sonra merdivenlerden aşağı indi. Mutfak kapısının önünde nefesini tuttu, silahını hazırladı ve-

"Bu benim avım, evlat," diye fısıldadı bir ses.

DOKUZ

Sam arkasını döndü ve büyükbabasına çok benzeyen bir adamla yüz yüze geldi. Sam, Samuel'i sadece fotoğraflarda görmüştü ama benzerlik çok açıktı, gerçi daha önceki fotoğraflarda Samuel'in daha çok saçı vardı.

Sam'in yüzü düştü. Diğer tarafında çok aç bir kurt adam ailesi olduğunu düşündüğü mutfak kapısına, sonra da uzun zaman önce ölmüş olan büyükbabasına baktı.

Samuel eğildi ve Sam'in kulağına , "Umarım oradaki gümüş bir mermi değildir. Ufaklık bir Kızılderili tanrısı, onu öldürmek için başka bir şeye ihtiyacın olacak."

Sam büyükbabasına baktı ve sonra başını eğerek diğer adamın kendisini takip etmesini işaret etti ve sessizce ön kapıdan çıktı.

Dışarı çıktıktan sonra büyükbabasının geride kaldığından emin olmak için kontrol etti ve sokağın aşağısına doğru biraz geri çekildi. Sonra Sam döndü ve diğer adama iyice baktı. Hiç şüphe yoktu, bu Samuel Campbell olmalıydı. İri yapılıydı, iyi durumdaydı ve kesinlikle hayattaydı. Ama kısa süre sonra Samuel'in Sam'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşıldı.

"Neden avıma burnunu sokuyorsun?" Samuel talep etti. "Seni kim gönderdi? Mark ve Gwen bunu kendi başıma halledemeyeceğimi mi düşündüler? İsa

H. Tanrım, ben onlardan iki ömür daha fazla avlandım ve hala beni bir hasta gibi şımartıyorlar."

"Dur . Burada benimle birlikte başka birini beklemiyordum," diye itiraz etti Sam.

"Belli ki ben de bilmiyordum," diye verdi Samuel.

"Muhtemelen bu işi halledebiliriz," diye devam etti Sam. "Ben John."

"Evet, John, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Samuel Campbell." Sam'in uzun zaman önce ölmüş olan büyükbabası elini uzattı.

Sam elini salladı ve kazançlı bir şekilde gülümsedi. Kimin ne yaptığını bilmiyordu ama yine cehennemde yakalanmayacaktı. Bir anda testereli silahının namlusunu kaldırdı ve Samuel'in burnunu kırdı. Samuel yüzünü tutarak tek dizinin üzerine düştü, kan kaldırırma damlıyordu. Akşam gezintisine çıkmış bir çift hızla yönlerini değiştirdi.

Sam bir şişe kutsal su çıkardı, Samuel'in çenesinden tuttu ve zorla boğazından aşağı içirdi. Samuel biraz boğuldu ama kesinlikle içten dışa doğru tütmüyordu. Yaşlı adam ayağa kalkmaya çalıştı ama Sam bacaklarını altından tekmeledi. Samuel ağır bir şekilde yere düştü.

Sam onu tekrar yakaladığında ve gümüş bir bıçakla ön kolunu kestiğinde hâlâ kanayan burnunu bastırmaya çalışıyordu. Cızırtı yok.

"Aman Tanrım! Ne halt sen?" Samuel ağladı.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," dedi Sam, silahını Samuel'in gözlerinin arasına doğrultarak. "Yani sen ya bir meleksin, ya bir iblis, ya da ikisinin arasında bir şey. Hangisi?"

"Tanrım, evlat. Bunu nereden biliyorsun?" "Neyi nereden biliyorsun?" Sam söyledi.

"Ölmüş olmam gerektiğini nereden biliyorsun?" Samuel kendini yerden kaldırırken bir yandan da burnundaki ve ön kolundaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

Sam tereddüt etti.

"Çünkü sen benim büyükbabamsın," dedi sonunda.

Samuel Sam'in gözlerinin içine baktı. "Sam?"

"Dean sana benden bahsetti mi?"

"Dean bana senin hakkında *her şeyi* anlattı; Stanford, kız arkadaşın, ne kadar harika bir avcı olduğun."

"Dean mi söyledi bunu?" Sam kardeşinin kendisine iltifat etmiş olabileceğinden gerçekten kuşku duyarak sordu.

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafan olduğunu söyledi. Hızlısın, ama çoğunlukla insanlar sana güveniyor. Nazik bir yüzün var sanırım. Sen beyinsin, Dean'in yangının yin'i."

Sam *böyle de söylenebilir*, diye düşündü. "Evet, ama bunu bana hiç söylemedi."

"Nerede bu adam?" Samuel sordu. "Sizin bir takım olduğunuzu sanıyordum."

"Evet, artık değil. Dean bu işi bırakıp kız arkadaşıyla yuva kurmaya karar verdi."

"Kız arkadaş mı? Gerçekten mi? Bu harika. Onu görmeyi çok isterim," dedi Samuel. "Ama tabii artık işler biraz farklı. Bilirsiniz işte... Geri döndüğümünden beri."

"Evet, bu nasıl oldu?" Sam sordu. Bilmeye ihtiyacı vardı. Aynı aileden iki kişinin dirilmesi, birinin cehennemdeki bir kafesten çıkması tesadüf olamazdı.

"Hiçbir fikrim yok. Bir yerde bir tarlada uyandım. Yeğenimi aradım - hayatta olabilecek kadar genç olduğunu düşünebildiğim tek kişi oydu - ve beni yanına aldı. Avlanıyordu. Birlikte avlandığı grupla tanıştım. Bir anda kendimi bu işin içinde buldum."

Samuel Sam'i kucaklamak için
kendine çekti. "Seninle tanışmak
harika evlat."

Sam onu itti. Bu kadar aile toplantısı saçmalığı yeterdi, işe dönme zamanı gelmişti.

"Yani çocuk bir tanrı mı?" diye sordu.

"Evet. Yine de çocuğu öldürmeye gerek yok, sadece tanrıyı kovalayın," diye açıkladı Samuel. "O Malsum'un vücut bulmuş hali. Bu bir Algonquin Habil ve Kabil hikayesi. Malsum'un vücut bulmuş hali her nesil gelir, bir kurt şeklini alır ve çoğunlukla bir tür hile olarak sığırları parçalar."

"Yani onu öldürmek için orada değildin?"

"Hiç de değil. O sadece sığırları öldürüyor, insanları değil. Tanrıyı kurt formundayken kovalamalıyız, çocukken değil."

"O zaman neden eve gizlice giriyordun?"

"Üstünü değiştirene kadar yatağın altında saklanacak, sonra da bunu onun üzerinde kullanacaktım." Samuel özenle hazırlanmış bir kemik ve bitki çelengini havaya kaldırdı. "Bunu boynuna sar, üç kez dua et ve Malsum'u karanlık dünyaya geri göndermesi gerekiyor."

"O zaman arabada bekleyelim. Eğer hareket ederse onu yakalarız," diye önerdi Sam.

Sam'in arabasında bir iki saat daha oturdular. Sam konuşma havasında değildi ama otuz küsur yıl ölü kaldıktan sonra büyükbabasının soracak çok sorusu varmış gibi görünüyordu. Sam elinden geldiğince kibarca cevap verdi ama Lucifer'in seçilmiş aracı olduğu ve Lucifer'i karşısına alıp çukura atladığı gerçeğini kendine sakladı.

Akşam saat on sularında Şerif'in küçük oğlu kapının önünde belirdi. Şerif ve karısı dikkatle sokağın aşağısına ve yukarısına bakarken Sam ve Samuel koltuklarına çöktüler. Daha sonra çocuğu törenle yanaklarından öptüler ve ona küçük bir atıştırmalığa benzeyen bir şey uzattılar. Çocuk anne babasına sırtını döndü ve bir anda gümüş bir kurda dönüştü.

"Ama tanrı kötü bir tanrı, değil mi?" Sam fısıldadı.

"Sanırım öyle. O Kabil," diye yanıtladı büyükbabası.

"Güzel," dedi Sam. Pompalı tüfeğini çekerek arabadan indi. Şerif başını kaldırdı, Sam'i gördü ve kurda kaçması için bağırdı. Kurt Sam'e şöyle bir baktı ve caddenin karşısındaki çayıra doğru kaçmaya başladı.

Sam de neredeyse onun kadar hızlıydı. Büyükbabasını çok geride bırakarak yaratığın peşinden hızla koştu.

Kurt on iki metre genişliğindeki sulama hendeğinin üzerinden atladı ve yoluna devam etti. Sam atladı ama yere biraz kısa düştü ve setten aşağı kaydı. Ama birkaç dakika sonra ayağını yere sağlam bastı ve tepeden tekrar çayıra doğru koşmaya başladı. Kurt artık çok ilerideydi, Sam silahını doğrulttu ve ateş etti. Gümüş kurt yere düştü.

Tatmin olan Sam kurbanına yaklaştı. Yaratık ağır ağır nefes , bacağının arkasından kuru zemine kan akıyordu.

"Ne yaptın sen?" Samuel, Sam'in yanına ulaştığında nefes nefese bağırdı.

Sam, "Çelengi bana ver, sen de duayı oku," diye talimat verdi.

Samuel torununun dediğini yaptı. Samuel üç kez dua ederken Sam otları kurdun boynuna doladı.

Kurt başını son bir kez kaldırdı ve sonra tekrar yere bıraktı.

"Onu öldürdün Sam. Bir *çocuğu* öldürdün," dedi Samuel. "Neyin var senin? *Sen insanları öldürmezsin!*"

Sam kurda kayıtsızca baktıktan sonra boynundaki otları ve kemikleri çözdü. Kurdu bedenini yok etti ve yerinde siyah saçlı genç bir çocuk vardı.

Sam sessizce onu kucağına aldı. Çocuğun nefes alış verişini zayıftı. Sam hızla kıldan Şerif'in evine doğru yürüdü, çocuğu babasının kollarına bıraktı, sonra arabaya bindi. Büyükbabası yolcu koltuğunda bekliyordu. Sam hâlâ konuşmadan motoru çalıştırdı ve hızla otoyola çıktı.

Sonunda Samuel sessizliği bozdu.

"Bir çocuğu vurdun," dedi.

"Kötü bir tanrıyı öldürdüm. Çocuk iyi olacak," diye cevap verdi Sam. Direksiyonu kavradı.

"Onu öldürebileceğinin gerçeği senin için bir şey ifade etmiyor mu? Bunu sana kim öğretti?"

"Kimse yapmadı. Ben yapılması gerekeni yaptım," dedi Sam, gözlerini yola dikerek.

"Sana ne oldu evlat?" Sam omuz silkti. "Cehenneme gönderildim."

ON

Eisenhower döneminden kalma yoldaki çatlakların üzerinde tekerleklerin ritmik gümbürtüsü Dean'i bir hayal alemine sürükledi. Güneşin kavurduğu bu beton yol Dean'in yanında Sam varken yaptığı binlerce kilometreye benziyordu. Dean'in aklı tekrar Stull Mezarlığı' o öğleden sonraya kaydı. Direksiyonu sıkıca kavradı ve unutmaya çalıştı. Ama dengesiz bir dingil gibi yavaşça zihninin tercih ettiği tarafa doğru çekildi - Dean Sam atlamadan önceki günleri düşündü.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sana katılıyorum. Benim hakkımda. Lucifer'la başa çıkamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyorsun. Ben de öyle. Ne kadar berbat durumda olduğumu çok iyi biliyorum. Sen, Bobby, Cass, en azınız benim," dedi Sam ciddiyetle. Bu konuşmayı birçok kez yapmışlardı ve Dean her seferinde "Hayır" demişti. Sam'in "Evet" demesine izin vermeyecekti.

"Sam-" diye başladı Dean ama nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Kardeşi onlardan en küçüğü değildi. Son iki yılda çok fazla kötüye gitmişti: iblis kanı içmiş, Ruby ile birlikte olmuş, Lucifer'in kafesten çıkmasına izin vermişti. Dean Sam'in işleri berbat ettiğini inkâr edemezdi. Ama Lucifer'la kim başa çıkabilirdi ki? Dean kardeşinin öldüğünü görmeye dayanamıyordu.

Sam devam etti. "Bu doğru. Ayrıca elimizdeki tek şey benim. Eğer başka bir yol olsaydı. Ama olduğunu sanmıyorum. Sadece ben varım. Bu yüzden başka ne yapacağımı bilmiyorum. Yapılması gerekeni yapmaya çalışmak dışında."

Ve sonra Dean Ölüm'ün yüzüne yalan söylemiş, Sam'in atlamasına izin vereceğini söylemişti.

Dean daha sonra Bobby ile konuştuğunda, Bobby'nin Sam ile aynı fikirde olduğunu görünce şaşırdı.

"Bakın, Sam'in karakter kusurlarıyla dolu olmadığını söylemiyorum.

Ama

."

"Ama ne?" Dean sertçe sordu.

"Niveus'a geri mi döndün? O çocuğun birbiri ardına sivilleri çekip çıkarmasını izledim. On kişiyi kurtarmış olmalı. Hiç durmadı, hiç yavaşlamadı. Ona karşı çok sertiz Dean. Her zaman da ."

Dean Bobby'nin haklı olduğunu biliyordu: Özünde -kalbinin attığı yerde- Sam iyi bir insandı.

"Sana sormam gerek Dean. Tam olarak neden korkuyorsun? Kaybetmek mi yoksa kardeşini kaybetmek mi?"

Lisa Dean'in gözlerindeki o bakışa alışmıştı. Dean onlar için planladığı tatil yeri olarak Salem'den bahsettiğinde, Salem'in tarihini, cadı mahkemelerini ve vaat ettikleri tüm doğaüstü aktiviteleri kasıtlı olarak görmezden gelmişti.

Salem'de bir tatil hiç tatil yapmamaktan iyidir, diye düşündü. Manzara değişikliği de iyidir. O iyi olacak. Her şey yoluna girecek. Dean'in belki de ona tüm hikâyeyi anlatmadığı hissini görmezden gelmek için kendini zorladı.

"New York Eyaleti! Az önce New York'a geçtik, Ben. Ben, dinliyor musun?" Dean dikiz aynasını kontrol ederek söyledi.

"Her neyse." Ben elindeki PSP'den başını kaldırıp baktı. "Tıpkı son durum gibi görünüyor."

Lisa, "Ben," diyerek onu annesine yakışır bir şekilde yaramazlık yapmaması için uyardı. Ben annesinin sesine kulak verdi.

"Bu harika. Çok havalı," dedi, açıkça daha hevesli görünmeye çalışarak.

Dean gülümseyerek, "Güzel," dedi. "Yedi saat sonra oradayız."

"Yedi tane daha mı? Sürmeye devam edebileceğinden emin misin? Bir ben devralayım mı?" Lisa sordu.

"Ben iyiyim. İyiden de iyiyim," dedi Dean. Ve öyleydi de. Salem'e yaklaştıkça Sam'i büyütmesine yardım edecek birini bulmaya da yaklaşıyordu. Dean sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı, kardeşini geri almaya.

"Dean," diye Lisa, "senin günlerce arabada kalabildiğini biliyorum ama Ben ve ben kalamayız. Bacaklarımızı esnetmemiz gerekiyor ve saat neredeyse dokuz oldu. Ben'in yatması gerekiyor."

"Burada uyuyabilirim," diye teklif etti Ben.

"Düzgün bir yatak. Lütfen Dean, durabilir miyiz?"

Dean Lisa'ya baktı. Durmak istemiyordu, sendeleyerek yolculuk etmeye ve beklemeye alışık değildi. Sadece Salem'e gitmek istiyordu. Ama bu yolculukta düşünmesi gereken başka insanlar vardı, gece boyunca başka bir ava giden sadece o ve Sam değildi. Tatilde olması gerekiyordu.

"Tabii, sorun değil. Bir sonraki kasabada ya da dinlenme tesisinde bir oda buluruz.

Tamam mı?"

Lisa elini Dean'ın koluna koyarak, "Teşekkürler," dedi.

Bir saat sonra otoyoldan çıkıp tek caddeli küçük bir kasabaya girdiler. Dean arabayı görebildiği tek otelin önünde durdurdu. Arizona'da değil de New York Eyaleti'nin batısında olmalarına rağmen Batı tarzı bir havası vardı.

Dean, "Sen giriş yap, ben arka tarafa park ederim," diye önerdi.

Lisa ve Ben arabadan atladılar ve Dean arabayı sola, sokağa doğru çekti.

SCRREEECH!

Beyaz bir minibüs aniden ortaya çıkıp arabanın yanından geçerken Dean frene bastı.

"Tanrı aşkına, Sam! Hâlâ ölü taklidi yaparken kardeşinin arabasına çarpmasan olmaz mıydı?" diye tükürdü Samuel.

Sam, Dean'den birkaç dakika sonra 86 numaralı yoldan ayrılmıştı. Tüm bu süre boyunca onu takip etmemişti ama Ohio'nun yarısında arabayı fark etmişti. Samuel Dean'i takip etmelerini ve ona göz kulak olmalarını söylemişti. Eğer Salem'e ondan önce onu kaybetme ya da daha kötüsü fark edilme riskiyle karşı karşıya kalacaklardı.

"Bu o lanet olası baba Caddy. Dean Impala'yı hiç böyle sürmezdi," dedi Sam kaşlarını çatarak.

Rotasını değiştirmede ve minibüsü Dean'ın motelinden birkaç blok ötedeki bir parkın otoparkına çekti.

Samuel, "MRE'leri alalım ve onlardan hemen sonra yola çıkalım," dedi.

Sam hazır yemeğini piknik masasında yerken, büyükbabası da arabanın arka tarafındaki açık alanda ekipmanlarını karıştırıyordu.

Van.

Sam parktaki küçük gölete bakıyordu, bunu yapmak hoşuna gidiyordu.

Bugünlerde her şeyi kendisi yapıyordu ve bir arkadaşına ihtiyaç duymuyordu. Büyükbabasına ne kadar güveniyorsa, kendine o kadar güveniyordu.

Sam folyoya sarılmış sert bir brownie'yi ısırdı. Onun için tatsızdı ya da belki de sadece tatsızdı. Bunun bir önemi yoktu. Sam'in gerçekten anlayabildiği tek duygu tatmin duygusuydu. Bir işi bitirmekten hoşlanıyordu. Sadece birkaç blok ötedeki Dean'i düşündü. Dean neyin peşindeyse, oraya önce varmaları ve daha iyi yapmaları gerekiyorsa, bu Sam için sorun değildi.

ON BİR

Ertesi gün Dean, Lisa ve Ben erkenden yola çıktılar. Kahvaltı için bir fast food restoranında durdular ve sonra yola koyuldular. Dört saat sonra Dean nihayet otoyoldan çıktı.

"İşte geldik. Burası yeterince iyi görünüyor," dedi Dean arabayı Sunshine Inn'in otoparkına sokarken. Burası kasvetli bir alışveriş merkezi ve benzin istasyonlarıyla dolu bir banliyö yolunun dışındaydı.

"Ah Dean, sana söylemeyi unuttum," dedi Lisa hafif bir sırıtışla. "Şehrin göbeğindeki bu şirin oda ve kahvaltıda rezervasyon yaptırdım. Adresi burada." Ona internetten çıktısını aldığı bir kâğıt parçası uzattı. "Sanırım buradan çıkıp sağa döndükten sonra Waters Caddesi'nden bir sonraki sağa dönersen, bu bizi doğruca kasabaya götürecektir." Lisa Dean'e gitmesi gereken yolu işaret etti.

Dean kağıda sertçe baktı. Rezervasyon mu? Daha önce hiç rezervasyon yaptırmamıştı. *Hiçbir şey için.*

"Bu yerin nesi var böyle?" Dean, içerideki odaların büyük olasılıkla cadı temalı, kirli ve eski sigara kokulu olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, "Buranın nesi var?" dedi.

"Dean, lütfen. Bu bizim *tatilimiz*. Güzel bir yerde kalmak istiyorum." Lisa dudaklarını büktü. Kadın kandırmacasına başvurmaktan nefret ediyordu ama pire torbası gibi bir otelde kalmayacaktı.

Dean omuz silkti. "Bu yüze nasıl hayır diyebilirim ki?"

Arka koltukta oturan Ben gözlerini devirdi ve daha da yığıldı.

"İğrenç," diye mırıldandı.

Dean kendisine söyleneni yaptı ve Salem'e doğru yol tarifini izledi. Kasaba, ağaçlarla çevrili sokakları ve düz cepheli, sütunlu verandalı ve küçük pencereli çok sayıda federal tarzda tuğla evi olan hoş bir eski koloni köyüydü. Ancak ticarileşme ve zincirler yabancı otlar gibi büyümüşü ve kasabanın

karanlık geçmişinden uzak durdu; hatta bundan faydalanmak için elinden geleni yaptı.

Yatak ve kahvaltıyı kolayca buldular, Salem Common denilen büyük imenlik alanın karşısındaydı.

"Cadıları astıkları yer orası mı?" Ben video oynatıcısını bir kenara bırakıp pencereden dışarı bakarak sordu.

"Hayır, aslında cadıları kasabanın güneybatı tarafındaki bir tepede asmışlar," diye yanıtladı Dean. "Darağacı Tepesi denilen bir yer, ama tam olarak nerede olduğundan emin değiller. Tabii ki astıkları insanların hiçbiri cadı değildi." Dean'in sesinde bu konudan çok fazla zevk aldığına dair hafif bir ipucu vardı. Lisa ona bir bakış fırlattı.

"Bu harika. Gidip görebilir ?" Ben sordu.

"Tabii ki. Salem cadı mahkemeleri hakkında bir şey biliyor musun?" Dean CRV'yi çok dar bir alana paralel park ederken sordu.

"ok değil, biraz okulda."

"Peki o zaman, sana gösterecek çok şeyim var," dedi Dean.

Arabadan indiler ve Dean antaların çoğunu aldı. Gerçek valizlere alışık değildi, o ve Sam her zaman hafif seyahat ederlerdi, en fazla bir spor çantası. şimdi Dean gerçekten Chevy Chase gibi hissediyor ve öyle görünüyordu.

Hanın ii, bykannenizin sevdiğ i her şeyin sergilendiğ i zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Ama Lisa'nın umurunda değ il gibiydi.

"Merhaba, merhaba. Siz Winchesterlar olmalısınız. Ben Ingrid," diye seslendi hanın uzun boylu, orta yaşlı sahibi tezgahın arkasından.

"Evet, yle. Birbirine bitişik iki oda için rezervasyon yaptırdım," dedi Lisa.

"Tek bir odada kalabilirim," diye homurdandı Ben.

Dean Lisa'ya bakarak, "Elbette kalabilirsin, dostum," dedi. Dean ve Sam yedi yaşından beri otel odalarında tek başlarına kalıyorlardı. Ben on iki yaşındaydı, bununla başa çıkabilirdi.

"Hayır, yapamaz," dedi Lisa.

Ben nefesinin altında mırıldandı, sonra fuayeyi geçip kapının yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu.

Lisa gülümseyerek Ingrid'e döndü ve "İki bitişik oda iyi olur," dedi.

"Harika. Hayalet turlarımızdan birini de planlamak ister misiniz? Otelimizde tam bir paranormal tur sunuyoruz. Doğu Yakası'nda kendi hayaletleri olan tek otel biziz!"

"Kendi hayaletlerin mi?" Dean kaşlarını kaldırarak söyledi. Lisa'nın rengi soldu. "Oh Dean, bilmiyordum!"

"Meydandaki en popüler han biziz," diye devam etti Ingrid gururla. "İnsanlar ürkütücü hayalet turumuza katılmak ve diğer dünya sakinlerimizle tanışmak için her yerden geliyor. Sally var, şapkasını kaybeden küçük kız. Ve Kaptan Chancy, uyuyakalmış ve bir daha uyanamamış. Hâlâ 1697'de olduğunu ve açık denizlere yelken açtığını sanıyor!"

Dean düz bir sesle, "Harika," dedi. Hiç de harika değildi.

"Başka bir yere gidebiliriz," diye mırıldandı Lisa sessizce Dean'e. Dean, "Hayır, değil," dedi. Hortlaklar yeterince zararsız görünüyordu.

-Tabii eğer öyle bir varsa.

"Gerçek hayaletler mi?" Ben beklentiyle ayağa fırladı. "Dean, bana onları nasıl öldüreceğimi öğretebilirsin!"

Ingrid sorgulayarak Dean'e baktı.

Dean sıkılmış dişlerinin arasından, "Demek istediği... şey... güzel hanınızın zengin tarihini öğreterek onları öldürebileceğim," dedi. Ben'e bir bakış fırlattı. "Bitişik odalar kulağa harika geliyor, ne kadar ürkütücü olursa o iyi," diye ekledi zoraki bir sırıtışla.

"Çok güzel. İşte anahtarlarınız." Ingrid Lisa'ya üzerinde bir gemi anahtarlığı asılı olan bir anahtar seti uzattı. "Merdivenlerden yukarı çıkın ve sağa dönün. Odalarınız soldan üçüncü ve dördüncü kapılar, tarihi Salem Common'a bakıyor."

"Çok teşekkür ederim," dedi Lisa. Çantalarını aldılar ve geniş ahşap merdivenlerden hanın ikinci katındaki odalarına çıktılar. Lisa, üzerinde pirinç rakamlar olan son derece cilalı ahşap kapıyı açtı. Dean'e gülümsedi ve onun önündeki odaya girdi.

"Bence bu çok güzel. Öyle değil mi?" diye sordu, mavi-sarı çiçekli perdeleri açarak.

Dean büyük, gösterişli çiçekli yatak örtüsünü ve fırfırlı yastık inceledi. Aslında bu onun rahatlık anlayışı değildi.

Ypsilanti, Michigan'da, Carrigan'ların evindeydi. Kış Gündönümü'nün pagan tanrılarıydılar ve tasarım estetikleri odaya benziyordu: sanki biri bir yorganlama arısını kusmuş gibiydi.

Dean gülümsedi. Eğer Lisa'yı mutlu eden şey buysa bununla başa çıkabilirdi. Ayrıca buraya rahatlamak için gelmemiştii, bir an önce bir cadı aramaya başlamak istiyordu. Ama Lisa'nın başka planları vardı.

"Açlıktan ölüyorum, hadi gidip kızarmış istiridye ve patates kızartması alalım," dedi gülümseyerek. "Harika bir gün. İçeride bir dakika bile geçirmek istemiyorum."

Dean ne diyecekti? Her ne kadar görevine başlamak istese de Lisa ve Ben'le en azından biraz zaman geçirmesi gerektiğini biliyordu.

"Tamam o zaman," dedi.

Dışarıda güneş parlıyordu. Dar sokaklarda ilerlerken turistler tuğla kaldırımları tıka basa doldurmuştu. Dean, Sam ve Dean'in normal hayatlarına devam edebilmeleri için ne kadar fedakârlık yaptıklarından habersiz, hayatlarının tadını çıkaran insanları merak ediyordu. Eğer bilselerdi bunu takdir ederler miydi? Dean bundan şüpheliydi. Çok sık kitlelerin arasında dolaşma şansı olmuyordu ve dondurma külahlarını mideye indiren ve yaramaz çocuklarını fotoğraf çektiirmek için binaların ve heykellerin önüne iten turistleri izlerken pek bir şey kaçırmadığından emindi. Bir an için tüm bu serserilerin hayatını kurtarmayı neden önemsedğini düşündü. Bu durum Sam'i geri getirmek için daha fazla kaçınmasına neden oldu.

"Buraya ne dersin?" Lisa sordu. "Açlıktan ölüyorum," diye ekledi Ben.

"Old Clappy's Clam Shacky" adında bir balık ve patates kızartması dükkanına girdiler. Kapının üzerinde ahşap bir tabela asılıydı: Sarhoş görünümlü bir karikatür denizci ve bir midye, şarkı söyler gibi birbirlerine sarılmışlardı.

Restoranın arka tarafında gıcırdayan, üstü kapalı bir sundurma suya doğru uzanıyordu. Körfez mavi ve durgundu. Siparişlerini verdiler ve kahverengi kâğıt kaplı bir piknik masasına oturdular. Sağ taraflarında, kararmış eski bir iskelenin yanında birkaç eski küçük gemi sallanıyordu.

"Bunlar korsan gemileri mi?" Ben suyun üzerinden dışarı bakarak sordu. "Kesinlikle bir korsan gemisine binmek istiyorum."

Dean, "Sana söylemiştim," dercesine Lisa'ya kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Elbette öyle. İsterseniz bu öğleden sonra annenizle birlikte onları gezebilirsiniz," dedi Dean.

"Peki ya sen?" Lisa sordu.

"Düşündüm ki... bilirsin, kasabaya yapacak eğlenceli şeyler bulabilirim. Yolculuğumuzun geri kalanını planlarım," dedi Dean kayıtsızca.

Dakikalar sonra, Ben'den biraz daha büyük görünen genç bir kız tarafından kağıt sepetlere doldurulmuş kızarmış balık, istiridye ve cips yığınları önlerine kondu.

"Benim adım Perry. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedi Ben'e doğru gülümseyerek. Ben kızardı.

"Teşekkürler," dedi Lisa sinirli bir ifadeyle.

Perry küçük bir reverans yaptı ve sipariş tezgahının arkasındaki yerine döndü, Ben'in gözleri onu takip etti.

Lisa tabağa ketçap sıkıp kızartmaları sürüklerken nazikçe, "Bunu aklından bile geçirme," dedi. "O senden beş yaş büyük."

"Beş yaş büyük değil. On beş yaşında falan," dedi Ben.

"Nereden biliyorsun?" Lisa sordu.

"On iki yaşındayım anne. Biliyorum," diye karşılık verdi Ben. "Ayrıca, o sadece iyi davranıyordu. Her zaman çok arkadaş edinmek için özel bir insan olmak gerektiğini söylersin. Değil mi?"

"Çocuk haklı. Bunu söylediğini duymuştum," dedi Dean ve Lisa'ya sırtarak takıldı.

"Sen kimin tarafındasın?" Lisa, Dean'in kaburgalarını hafifçe dürterek sordu.

Dean yemeğe biraz daha daldı ve anın tadını çıkardı. Suya bakmaktan hoşlanıyordu. O ve Sam sahilde fazla zaman geçirmemişlerdi.

Ben yemeğini dakikalar içinde bitirdi.

"Hâlâ açım," diye açıkladı. "Biraz daha almak için beş dolar alabilir miyim?"

"Şimdi de istiridye mi istiyorsun?" Dean gülümseyerek elini cebine attı ve Ben'e bir beşlik uzattı. "Nedenini anlayabiliyorum. Çok tatlı bir kız."

Ben yine kızardı.

"Hayır, sadece biraz daha patates kızartması istiyorum. Bu kadar ne var?"

"Sadece rahat davran. Sanki onun yakışıklı olduğunu fark etmemişsin gibi," dedi Dean.

"Gerçekten mi?" Ben sordu.

"Kesinlikle. Güzel kızlar insanların onlara yaltaklanmasından nefret eder. Sadece doğal davranın. Sanki onu daha az umursamıyormuşsun gibi."

Ben ciddiyetle başını salladı ve tezgâha doğru gitti.

"Oğluma oyuncu olmayı mı öğretiyorsun?" Lisa yarı gülümseyerek, yarı ciddi sordu.

"Çocuk nasıl flört edileceğini bilmek zorunda. Ona sadece temelleri öğretiyorum.

Daha ana derse bile başlamadık." "Ustalık sınıfı, ha?"

Ben yüzünde kocaman bir gülümsemeye geri döndü. "Sinemaya gidiyoruz," dedi gururla.

"Üzgünüm, orada bir soru duymadım," dedi Lisa.

"Sinemaya gidebilir miyim?" Ben gözlerini devirerek yeniden sordu. Dean etkilenmiş bir ifadeyle, "Vay canına, bu kız gerçekten de hızlı hareket ediyor," dedi.

Ben ve Lisa, Ben'in yabancı bir şehirde yabancı bir kızla sinemaya gitmesinin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda ileri geri konuştular. Ben annesini bir kez daha aşırı korumacı olmakla suçladı.

Dean bu tartışmanın dışında kalmaya karar verdi. Bunun yerine diğer müşterilerle sohbet eden kızı izledi. Genç kız sanki bir şeylere değer biçiyormuş gibi sürekli ona bakıyordu. Sıradan bir genç kızdan çok daha sofistike bir havası vardı. Dean bu açıdan Lisa'nın haklı olduğunu düşündü. Ama Perry'nin bedava film ve patlamış mısır alabilmek için düzenli olarak erkeklere çıkma teklif eden, anlayışlı, şehirli bir kız olduğunu düşündü. Bundan zarar gelmezdi.

Old Clappy's Clam Shack'den ayrıldılar ve meydanda dolaştıktan sonra hediyelik eşya dükkanları ve kafelerle dolu turistik küçük caddelerden birindeki insan kalabalığını takip ettiler.

"Cadı müzesi mi? Oraya gitmeliyiz." Ben, tepelerinde yükselen, uzun, büyük, taş yüzlü bir binayı işaret etti; kapıdan çıkıp köşede kuyruk oluşturan bir insan seli vardı.

"Popüler görünüyor. Evet, bunu kesinlikle yapmalısınız," dedi Dean.

"Dean, buraya *birlikte* vakit geçirmek için geldiğimizi sanıyordum?" Lisa sessizce, Ben'in duyamayacağı bir şekilde konuştu. "Bunca yolu tek başına dolaşasın diye gelmedik."

Dean onun haklı olduğunu biliyordu ve onu üzmemek istemiyordu. Ama Salem'e Sam'i büyütmek için gelmişti ve bunu Lisa gerçek nedenini öğrenmeden yapmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Lis, sadece söylüyorum," dedi Dean nazikçe, "ben de gidip biraz keşif yapmak isteyebilirim. Sıkıcı şeyler gibi. Biliyorsun ben büyük bir tarih meraklısıyım. Şehirde harika tarihi referans kütüphaneleri var. Onlara gitmek isteyebilirim."

"Büyük bir tarih meraklısı mısın?" Lisa ona şüpheyle baktı.

"Evet, kesinlikle. Bana İncil'le ilgili herhangi bir şey sor, eminim biliyorumdur," diye karşı çıktı Dean.

"Tatilde kütüphaneye gitmeyeceğim," diye araya Ben.

"Gördün mü, sana ne demiştim. Çocuk kütüphaneye gitmek istemiyor," dedi Dean. "Merak etme, bu hafta tamamen Brady Bunch Honolulu'da, tabii eksi yedi kişi hariç."

"Altı. Eksi altı kişi," diye düzeltti Lisa sırtarak.

"Kimi sayıyorsun? Alice'in erkek arkadaşı onlarla Hawaii'ye gitmedi," dedi Dean.

Cumbalı pencereleri ağzına kadar cadı bibloları ve Dean'e değersiz bir ıvır zıvır gibi görünen bir sürü başka şeyle dolu şirin bir dükkânın önünden geçerken Brady Bunch Hawaii gezisinin ayrıntılarını tartışmaya devam ettiler.

"Hadi içeri girelim," dedi Ben, ön kapıdan içeri girerek. Lisa ve Dean onu dükkâna kadar takip ettiler.

Dean'in karanlıkta görebildiği kadarıyla tek müşteriler onlardı. Diğer turistler manastıra benzeyen atmosferi ve gıcırdayan döşeme tahtalarıyla hafif kokulu dükkândan çekinmiş olmalıydılar.

Dükkânın arka duvarının karşısındaki raflar şifalı bitkilerle dolu büyük eczacı kavanozlarıyla doluydu. Dean içindekileri tanımlayan el yazısı etiketlere dikkat etti; bunların çoğu kara büyüde kullanılabiliirdi: kalamus kökü, hardal tohumu, kediotu kökü, karabiber, meyan kökü cipsleri. Ama birçoğu da zararsız potpuri dolgu maddeleri idi: lavanta,

Limon otu, sandal ağacı. Dean bu dükkânın yerel cadılara hizmet verip vermediğini merak etti.

Mağazada ayrıca New England'da her yerde bulunan Yankee mumları, ucuz Çin yapımı kesme cam şekerlikler, kedi ve cadı şapkası şeklinde siyah sabun gibi pek çok ıvır zıvır da vardı.

"Selam!"

Yirmi yaşlarında genç bir kız boncuktan bir perdeyle örtülü bir kapıdan içeri girdi. Şımarık Polly tezgâhın arkasına atlarken cam teller kıpırdadı ve birbirine çarptı.

"Connie'nin Merakları ve Sohbetleri'ne hoş geldiniz, sizin için ne yapabilirim?" Kız hippie tarzı uzun bir etek giymiş, beline de birkaç eşarp sarmıştı. Bileğindeki siyah deri bileziğe küçük bir tılsım takmıştı.

"Anne, bunu alabilir miyim?" Ben bir timsah ayağı tuttu.

"Ne için?" Lisa cevap verdi.

"Hoodoo büyüsü, şans getirir, bazen de aşk. Yarınki randevunuzda yanınızda taşımanız pek de aptalca olmaz," dedi Dean Ben'e.

"Hiç yardımcı olmuyorsun!" Lisa Dean'e ters ters baktı. "Bu bir randevu değil, değil mi Ben?"

Dean Lisa'nın başının üzerinden Ben'e göz kırptı. Ben başını salladı. "Hayır, anne. Bu bir randevu değil. Söz veriyorum," dedi sırtarak.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver!" diye tekrar seslendi kız. Dean'e bakarak, "Cadılığı biliyorsun," diye ekledi.

"Evet, bilirsin işte. Sadece uğraşıyorum," dedi dükkânın etrafına bakınırken. "İyi stok yapmışsın. Hiç köpek kafası var mı?"

"Dean!" Lisa dönüp ona baktı.

Tezgâhın arkasındaki kız birden neşesini kaybetti. Yüzü gerildi.

"Hayır, ," dedi kaba bir şekilde.

"Tamam, sadece merak ettim," dedi Dean. Cebindeki gris-gris çantasını parmakladı. Eğer bu kız bir cadıysa ya da ona bulaşmaya çalıştıysa, korunuyordu. Yavru köpek kafatasları, öğütülmüş yavru köpek kafatasları, en karanlık büyülerden bazılarında, özellikle de hoodoo'da iblisleri bağlamak için kullanılırdı. Malzemeyi top haline getirip sülfürle kaplayarak

Bir insanın üzerinden geçebileceği bir yere gömmek -bazıları bunun öldürebileceğine inanıyordu.

Kız, üzerinde tılsımlar asılı olan yeşim taşından bir kolye tuttu.

"Biliyor musun? Bu sana çok yakışır," dedi Lisa'ya.

Lisa onu değerlendirdi. "Güzelmış, ama benim tarzım mı bilmiyorum," dedi.

"Denemek ister misin?" diye sordu kız.

Dean tezgâha yaklaştı ve masaya doğru eğildi.

Kızı

m. "Bu pek ona göre bir değil," dedi. "Hadi gidelim çocuklar."

Dean dükkândan çıktı, Lisa ve Ben de arkasından.

"Bunu yaptın?" Lisa, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Dean.

"Kolyenin siyah bir kedi kemiği vardı," dedi. "Gerçekten mi?" dedi Ben. "Harika."

"mi? Bu ne işe yarar ki?" Lisa sordu.

"Nerede olduğunuzu bulmasına yardımcı olabilirdi. Bir çeşit cadı GPS'i gibi. Oraya gidip o dükkânı basmalıyım," diye homurdandı Dean.

"Dean, gerçekten, bence yanıyorsun. Onun sadece işini yapmaya çalışan hippi bir kız olduğuna eminim," diye ısrar etti Lisa.

"Belki," dedi Dean.

Kız cadı olsa da olmasa da Dean'in onda güvenmediği bir şeyler vardı. Dükkândaki onca meyve suyuna rağmen gerçek bir cadı ne yaptığını biliyorsa oradan çok güçlü şeyler alabilirdi.

Lisa, Ben ve Dean hana doğru yola koyuldular. Kapıya geldiklerinde Dean tereddüt etti.

"Hey, ben etrafa bakmaya devam edeceğim," dedi Dean.

"Gerçekten mi?" Lisa sordu

"Evet, yakında döneceğim. Dinlen." Dean onun endişesini elinin tersiyle itti. "Sadece mekânı kontrol etmek istiyorum."

"Tamam, sonra görüşürüz," dedi Lisa ve Ben'le birlikte hanın içinde gözden kayboldular.

Dean hızla caddenin karşısına geçti ve CRV'nin bagajını açtı. Yakın park etme işi bagajı açmayı zorlaştırıyordu. Dean arkasındaki arabanın kaputuna çarpmamaya çalışarak mücadele etti. Impala'da bu sorun olmazdı.

Dükkâna geri dönüp hippî kızdan ne alabileceğine bakmak istiyordu ama bir şey dikkatini çekti. Caddenin karşısındaki hana baktı ve odalarının penceresinde Ben'i gördü. Gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı ve Dean'in dikkatini çekmek için cama .

Dean yedek lastiğin tekerlek yuvasına çantasını aldı, kapıyı çarparak kapattı ve sokağın karşısına doğru koştu.

SCREEECH!

Bir araba durdu, ızgarası Dean'in diz kapaklarına sadece üç santim uzaklıktaydı.

Dean tekrar yukarı baktı. Ben pencereden kaybolmuştu. Ingrid'i korkutarak içeri koştu.

"Oh, Bay Winchester, siz-" diye seslendi.

Dean merdivenleri üçer üçer çıkarken omzunun üzerinden, "Vakit yok, Bea Arthur," diye bağırdı. Sahanlığa ulaştı ve neredeyse Ben'i devirecek şekilde döndü.

"Sorun nedir?" Dean, Ben'in kolundan tutup odalarının kapısına doğru ilerleyerek sordu.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum-" diye kekeledi çocuk, korkmuş görünüyordu.

İçeride Lisa yatağa kıvrılmış, alnından ter damlıyordu. Gözleri cam gibiydi ve kapaklarının içine doğru yuvarlanıyordu.

"Lis, Lis? Beni duyabiliyor musun? Bir şey içtin mi?" Dean onu salladı ve çılgınca odanın etrafına bakındı. Açık bir su şişesini aldı ve kokladı. Hiçbir şey yoktu.

Lisa'nın her yeri titriyordu ve elleri felç geçirip çenesinin altında kıvrılmıştı.

"Onun nesi var?" Ben sordu, gözleri yaşarmıştı Korku.

"Ben, odanın etrafını araştırmanı istiyorum. Bak bakalım bulabilecek misin?

Dean cebinden gris-gris poşetini çıkararak, "Bunun gibi bir şey," dedi. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet. Evet," dedi Ben.

Dean, "Her şeyin altına, her şeyin içine bak," diye talimat verdi.

"Lisa, benimle kal. Neye dokundun? Bir şey yedin mi?"

Vücudu sarsıldı. Ağzından kan damlıyordu. Öksürmeye başladı.

"Dean, neler oluyor?" diye . Dean ısrarla,

"Sadece benimle kal," dedi.

"Dean?" Lisa boğuldu. Elini ağzına ve bir şeyi çekiştirirdi, dudaklarının arasından bir yaratık çıktı, avucunun içinde kıpırdanıyordu. Dehşet içinde ona bakarken çığlık attı ve bayıldı. Kertenkele odanın köşesine doğru kaçtı.

"Anne!" Ben bağırırdı.

"Tamam, sakın ol. Çantayı bulmak zorundayız," diye talimat verdi Dean.

Bıçağını çıkardı ve köşedeki tereyağı rengindeki berjer koltuğu doğrucu kesti. Ters çevirdi ve bıçakla yayları kazdı. Hiçbir şey yoktu. Diğer orta boy yatağın tüm örtülerini çekti, şilteyi ters çevirdi, bazayı yırttı. Hiçbir şey yoktu.

Dean banyodaki bütün losyonları döktü, bütün havluları yere attı. Hiçbir şey yoktu.

Yatak odasının penceresine doğru yürüdü ve perdeleri indirdi, pileleri tekmeledi.

Hâlâ bilinci olmayan Lisa yataktan düştü ve şimdi yerde kıvranıyordu ama boğazından başka kertenkele çıkmadı.

Sonra Dean onu gördü, masanın üzerinde, kurumuş bir manolya buketinin altında duran küçük bir çanta. Onu aldı ve açtı. İçinde biraz ejderha kanı, bir kara kedi kemiği, kekik ve Dean'in tahminine göre birkaç çeşit yağ vardı.

"Ne oldu?" Ben sordu.

Dean Zippo'sunu çıkarıp , "Bu bir büyü çantası ve anneni hasta ediyor," dedi. Keçe çanta alevler içinde kaldı ve Dean onu yanması için çöp kutusuna attı.

Lisa'yı nazikçe yatağa geri kaldırdılar ve birkaç dakika sonra Lisa gözlerini açıp boğazını ovuşturdu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Misafirimiz vardı. Nasıl hissediyorsun?" Dean onun yatağa yardım etti ve saçlarını nazikçe tarayarak nemli alnından uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim, sanırım. Kim yaptı bunu? Neler oluyor?" Lisa yıkılmış odayı işaret etti.

"Merak etme, Ben ve ben seni neyin hasta ettiğini bulmak zorundaydık ama şimdi her şey yolunda. Ya da düzelecek. Kısa bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Burada iyi olacak mısın?" Dean onu korkutmak istemiyordu ama gidip bunu yapanı bulması gerekiyordu. Belki o tuhaf dükkândaki küçük cadı ona bazı cevaplar verebilirdi.

"Nereye gidiyorsun?" Lisa ona baktı, gözleri kocaman ve korku doluydu.

Dean eğilip onun sıcak yanağını öperek, "Uzun sürmez," dedi. Sonra çantasını omzuna attı ve Ben'e baktı. "Annene iyi bak ve burada kal, tamam mı?"

Ben ciddiyetle başını salladı.

Dean kısık bir sesle, "Eğer hatırlamazsa az önce olanları annene anlatmayalım. Tamam mı?"

Ben tekrar başını salladı ve endişeli gözlerle annesine baktı. Dean, Lisa'ya Salem'de çürümüş bir şeyler olduğunu söylemesine gerek olmadığını düşündü; onu korkutmak için bir neden yoktu ve bunu düzeltebilirdi.

Dean kapıyı arkasından kapattı, sonra döndü ve yüzü kıpkırmızı olmuş Ingrid'le yüz yüze geldi.

"Gürültü için özür dilerim. Sessiz sinema. Çok eğlenceliydi. Zararı ben ödeyeceğim," dedi Dean ve yanlarından geçip merdivenlerden aşağı indi.

Dean otelin kapısını tekmeleyerek açtı ve dışarı çıktı. Spor çantasındaki silahının dış hatlarını hissetti. Nereye gideceğinden tam olarak emin değildi ama bildiği bir şey vardı: Salem'de cadılar vardı.

ON İKİ

Samuel, "Şuraya çek," diye talimat verdi.

Sam 95. karayolundan ayrılıp Salem civarında Danvers olarak bilinen bölgeye girmişti. Daha sonra minibüsü koloni temalı bir motele çekti. Eşyalarını indirdiler ve Samuel onları takma adlarla kayıt altına aldı.

Dean'le aynı zamanda Salem'de olmak birkaç sorun yaratıyordu. Sam'in oldukça gizli kalması gerekiyordu ki bu da zor olacaktı. Bir seksen dört boyundaki cüssesi her yerde göze çarpıyordu. Ayrıca Dean uzun zaman önce ölmüş olan büyükbabasını görürse bu biraz garipliğe neden olabilirdi.

Sam için neden burada oldukları pek açık değildi ama son birkaç aydır kendisine söyleneni yapmayı öğrenmişti. Eğer Samuel'in burada olmak için bir nedeni varsa, onun da vardı. Eğer Salem'de cadılar varsa, Sam onlarla ilgili pek çok deneyime sahipti ve kötü haber olduklarını biliyordu.

Samuel ve Sam yan yana yürüyerek eşyalarını kendi odalarına doğru taşıdılar.

Samuel, "Yarın Dean'e bir göz atabiliriz," diye önerdi. "Çok zor olmasa gerek, çocukta sarhoş bir öküzün tavırları var."

"Aslında, sanırım şimdi gidip etrafa bakacağım," dedi Sam.

Samuel omuz silkti. "İyi. Sadece koca suratını gözlerden uzak tutmaya çalış."

Sam başıyla onayladı. Eşyalarını odasına attıktan sonra minibüse doğru yola koyuldu.

Önce çevredeki tüm motellerin otoparklarını dolaştı ama Dean'in arabasını göremedi. Sonra şehrin daha turistik bölgelerine uğramaya karar verdi. Dean'den iz yoktu. Sonra köşeyi dönüp daha küçük bir yan sokağa girdiğinde

Binaların arkasındaki dar sokağa girdi ve eski bir fıçı tahtası binanın arkasındaki girintiye eğilen kardeşini bir an için gördü.

Sam ön tarafa döndü ve kamyonetini caddede bir dükkânın önüne park etti. Dışarı fırlayıp vitrinlerden içeri baktı ve kavanozlardaki bitkilere dikkat kesildi. Dean'in de kendisiyle aynı sonuca vardığını düşündü - burası büyücülükle ilgili bir yerdi.

Gün ışığı dükkânın arkasından sızıyordu. Sanki biri arka kapıyı tekmelemiş gibi görünüyordu. Samuel'in kurallarını çiğnemekten ve kardeşiyle karşılaşmaktan çekinen Sam minibüsün içinde beklemeye karar verdi.

Dean'in görebildiği kadarıyla dükkân kapalıydı. Kasaba akşam ışığında hızla kapanıyor gibi görünüyordu. Arka taraftaki dükkânın kapısını inceledi.

"Ye Olde Alarm Sistemi yok mu?" diye mırıldandı kendi kendine.

Dean'in ayağı çürüyen ahşap arka kapıdan içeri girdi. Ayağı tam kilidin yanına çarptı ve menteşelerinden koparak bir köpeğin ağzından sarkan dil gibi orantısız bir şekilde asılı kaldı.

Silahını hazırlayan Dean mağazanın arka odasına gizlice girdi. Loş ışıkta cadı temalı eşyaların üst üste yığıldığı kutuları görebiliyordu.

"Connie'nin Meraklıları ve Ivır Zıvırları," diye mırıldandı Dean.

Ana mağazaya doğru ilerledi. Salem'de geçirdiği kısa süre içinde birilerini kızdırdığını ve kendisi, Lisa ve Ben dışarıdayken birilerinin otel odasına gizlice girip çantayı yerleştirdiğini düşündü. Lisa'ya yapılan büyü çok güçlüydü. Böyle bir büyü çantasını bir araya getirmek için kara sanatlar konusunda oldukça güçlü bir bilgiye sahip biri olmak gerekirdi.

Dean dükkânda ilerledi, şüpheli bir şey var mı diye gözlerini dört açtı. Kasanın yanındaki tezgâhın etrafını kolaçan etti. İlginç bir şey yoktu. Sağında ikinci kata çıkan dik bir merdiven fark etti.

Dean dar açıklıktan, kıvrımlı merdivenden yukarı baktı. *Hobbit boyutlarında*, diye düşündü. *Ugh*. Dean etrafında döndü ve

Kendini merdivenlerden yukarı çekti, testereli silahıyla önden gitti. En üstte küçük bir koridor vardı.

Dean'in ağırlığı altında döşeme tahtaları gıcırdadı.

İrkildi. WHAACK!

Dean yüzüstü yere düşerken yanma hissinin başının arkasından omurgasına doğru yayıldığını hissetti. Testere geniş döşemeli zeminde sekerek ilerledi ve bir ısıtma ünitesinin altında durdu. Yukarıda, hippie kız elinde Red Sox amblemlili bir beyzbol sopasıyla duruyordu.

Dean başının arkasını ovuşturarak, ", Janice Joplin, sakın ol," dedi. Parmaklarındaki kan lekesini inceledi.

"Burada ne yapıyorsunuz? Kapıdaki 'Kapalı' yazısını görmedin mi? Yoksa siz New Yorklular her zaman istediğinizi yapar ve buranın sahibiymişsiniz gibi içeri mi girersiniz?" diye sordu.

"Dur . , ben New York'lu değilim. İkincisi, bir saat önce kız arkadaşım buradaydım-"

"O senin kız arkadaşın mıydı? Onun babasına benziyorsun."

"Ne?" Dean ellerini sakinleştirici bir hareketle havaya kaldırdı. "Tamam, bana daha sonra 'Ne Giysem' makyajı yapabilirsin. Alt kattaki kapı açıldı."

"Düşer gibi açık mı yoksa kilitsiz mi? Çünkü menteşelerin kendiliğinden kırılmadığından eminim."

Dean omuz silkti, sonra kendini ayağa kaldırdı.

"Bitirebilir miyim? Buradayım, sonra otelime dönüyorum. Bir de baktım ki kız arkadaşım GEICO kertenkelesini kusuyor."

"Kertenkele mi? Kimi kızdırdın?" diye sordu. "Ben de bu yüzden buradayım. geldim."

"Ben yapmam. Ben intikam büyüğü falan yapmam." Kız küçük eğimli pencerelerin yanına oturmaya gitti. "Bu benden çok Connie'nin çantası."

"Yani sen Connie değil misin?" Dean sordu.

"Hayır. Ben Sukie. oldum," dedi kuru bir sesle.

"Sukie Stackhouse gibi mi?"

"Tanrım, hayır. Daha geriye git. Sukie Ridgemont, Michele Pfeiffer'ın *Eastwick Cadıları*'ndaki karakteri? Filmin gösterime girdiği yıl doğmuşum. İsmim de buradan geliyor."

"Connie nerede?" Dean sordu.

"Connie tuhaf bir kuş. Onu pek görmüyorum. Çoğu gün evi açıp kapatıyorum. Ara sıra camları yıkamamı söyleyen bir not buluyorum. Hepsi bu kadar. Onunla neden konuşmak istiyorsun?"

"Aşağıda oldukça güçlü büyülerde kullanılabilecek bazı malzemeleriniz var. Ayrıca, kız arkadaşıma üzerinde kara kedi kemiği olan bir kolye satmaya çalıştın."

"Öyle mi? Bunu bilmiyordum."

"Sattığınız bir şeyin üzerinde kara kedi kemiği olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır. Yani- Dinle, ben çoğunlukla aşk büyüleri, para büyüleri falan yapıyorum. Sadece bazı otlar, bir mum ve biraz ilahi. Sert şeylerden uzak duruyorum. Ayrıca tüm rafları Connie dolduruyor. Aslında bu sabah aradı ve kolyeleri herkese vermemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Üzerinde kedi kemiği olduğunu gerçekten bilmiyordum. O bir... umm... Daha karanlık şeylerle uğraşıyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Cadılıkla uğraşmak mı? Büyücülükle nasıl 'uğraşıyorsun'?" Dean sordu.

"Peki, tamam. O gerçekten, gerçekten bu işin içinde. Onun yoluna çıkmamaya çalışıyorum. Connie eski kafalıdır, Skechers mağazası ve yoğurt dükkanları açılmadan önce de ."

"Yani sen iyi bir cadı mısın?" Dean bir kaşını kaldırdı.

"Bana sadece Glinda de," dedi Sukie.

"Tamam, . Peki bu Connie'yi nerede bulabilirim? Eğer oldukça bağlıysa, onunla konuşmak isterim."

"Sanırım size nerede yaşadığını söyleyebilirim." Sukie omuz silkti. "Ailesinin eski evi, soyadı Hennrick. Şehrin kuzeyine doğru gidersen kaçırmazsın. Adın ne demiştin?"

"Ben ," dedi Dean.

"Garip, çünkü biraz tanıdık geliyorsun. Şehirde ailen var mı?" "*Kim olduğunu sanıyorsun?*" soyağacı da neyin nesi? sorular?" Dean biraz sinirli bir ifadeyle konuştu.

"Vay canına, Cuma gecesi televizyonu için iyi bir yol. Ev hapsinde miydin? Kimse bunu izlemiyor."

"Tamam, Glinda, ben gidiyorum. Ve beni sopayla dövdüğüne göre, arka kapının kaza geçirdiğini unutacağını umuyorum."

"Dediğim gibi, benim bir zenginlik büyüüm var. Endişelenmiyorum," dedi Sukie.

Dean Lisa'ya saldırıyı bulmak istiyordu ama Salem'de ilk düşündüğünden daha fazlası olduğunu hissetmeye başlamıştı. Kırık arka kapıdan çıktı.

Dükkânın önünde Sam indi ve pencereden içeri baktı. Bir tezgâhtar kız gördü ve cama vurdu.

Kafasını kaldırdı ve "Kapalıyız" dedi.

"Sadece kısa bir sorum var," diye bağırdı Sam, kapıyı açmasını işaret ederek.

"Dostum, yarın tekrar gel." Başını salladı ve dükkânın arka tarafına gitti.

Sam temkinli bir şekilde Dean'i gördüğü sokağa geri döndü. Etraf temizdi. Sam ara sokakta yürüdü ve kapı aralığından başını uzattı. Kız orada durmuş kapıdaki hasarı inceliyordu.

"Sadece birkaç sorum var," dedi Sam.

"Dinle Koca Ayak, zaten geç kaldım, bu yüzden sakıncası yoksa bu kapıyı yüzüne kapatacağım ve karanlıkta parlayan cadı maskeni almak için yarın geri gelebilirsin."

"Tamam Sabrina, saçmalamayı kes," dedi Sam, sabrı tükenmişti. "Sana bazı sorular soracağım ve sen de o tatlı hippie dudaklarını oynatacaksın. Anladın mı?"

"Vay canına, duyarlılık eğitimi harikalar yaratıyor. Son zamanlarda hiç yavru köpekleri nehre attın mı? Söylesene, nasıl hissediyorsun?" Kız taze yüzlü bakışlarını kaybetmişti ve şimdi kesinlikle kötü görünüyordu. "Çünkü daha önce de cesetler gördüm ama senin gibi yürüyen ve konuşanını hiç görmemiştim. Gerçi sen yürümekten çok hantallık yapıyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sam sordu. Sıra dışı biri olduğunu hemen anlayabilecek pek fazla insanla karşılaşmamıştı.

"Puh-lütfen, aptalca yürüyüşünü bir mil öteden görebiliyorsun." "Kendimi kastetmişim," diye homurdandı Sam.

"Ben bir cadıym, lug-head. Güçlerim var. Bir şeyler hissedebiliyorum. Sen yoksun. Bunu hissetmiyor musun?"

Sam iç gözlem havasında değildi.

"Ona ne söyledin?" Başını ara sokağa, Dean'in muhtemelen gittiği yöne doğru eğdi.

Kız sırtıttı. "Kim? Az önce giden adam mı? Duş arkadaşın falan mı? Birbirinize benziyorsunuz, aynı Cro-Magnon kaşları."

"O benim... Unut gitsin. Ne istiyormuş?" Sam talep etti.

"Kız arkadaş hastalandı. Benim ya da patronum gibi birinin ona büyü yapmış olabileceğini düşündü. Burada çok fazla şey taşıyoruz. Ona hiçbir şey yapmadığımı söyledim. O ve kız zararsız görünüyordu. Patronumun daha ağır şeylerle ilgilendiğinden bahsetmiş olabilirim. Ama hepsi bu kadar. Onu kendi yoluna gönderdim. İnsanların benimle uğraşmasına ihtiyacım yok. Ona karşı nazik ve tatlı davrandım. Senden pek hoşlanmıyorum."

"Gerçek seni görebildiğime sevindim. Peki ya buradaki diğer cadı sürtükler, ne yaptıkları hakkında bir şey biliyor musun?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, başka kimseyle takılmıyorum. Geçimini sabun yaparak sağlayan annemle yaşıyorum. Çalışıyorum, erkek arkadaşına mesaj atıyorum ve ara sıra Netflix sıramı yeniden düzenliyorum. Diğer adama da söylediğim gibi, yeteneği olan herkes burada birlikte takılmıyor. Buranın Salem olduğunu biliyorum ama hepimiz cadı şapkaları takıp süpürgelerle dolaşmıyoruz."

"Ve o adam öylece çekip gitti, ona başka bir şey söylemedin mi?" Sam bu kızın doğruyu söylediğinden kuşkuluydu.

"Esneme. Evet ve hayır. Artık gidebilir miyim?"

"Evet." Sam topuğunun üzerinde döndü ve ara sokağa doğru yürüdü.

"ederim," diye bağırdı kız onun ardından. "Dick."

ON ÜÇ

Okyanustan serin bir akşam sisi geliyordu. Dean hana doğru geri yürüdü. Eski bir mezarlıktan geçen kestirme bir yola saptı. Normal şartlar altında Dean bir kemikliğe girdiğinde bir şeyleri kazıp yakmaya başlardı ama kendini çeşitli mezar taşlarının yıpranmış taş yüzlerine bakarken buldu. Yıpranmış taşlara yapışmış likenler bazı isimlerin okunmasını zorlaştırıyordu. Yine de Dean kendini büyülenmiş buldu. Bu insanların hepsi cadılıkla suçlanmıştı.

Dean Salem cadı mahkemelerinin tarihi hakkında biraz bilgi sahibiydi. Ayaklarının altında yatan insanların gerçekten cadı olabileceğini düşündü, bu durumda onlardan kurtulmuş olmak iyi bir şeydi. Ama kıskançlık ve şüphenin, ekinleri ölmesin diye büyü yapan birkaç insandan çok daha fazla zarara yol açabileceğini de biliyordu.

Dean hana ulaştı, caddenin karşısına geçti ve çantasını arabanın bagajına attı. Muhtemelen yukarı çıkıp Lisa ve Ben'in nasıl olduğuna bakması gerektiğini düşündü, yatak odalarının penceresine baktı, perdeler sıkıca çekilmişti. Ama şu Connie denen kadını gerçekten bulmak istiyordu. Eğer çalışanının söylediği gibi karanlık sanatlarla uğraşıyorsa, Lisa'ya yapılan saldırının arkasında o olabilirdi. Ayrıca Sam'i yetiştirmesine yardım edebilecek kadar güçlü de olabilirdi. Her iki durumda da Dean'in Connie Hennrick'le yüzleşmeden önce daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu.

Bagajı kapatan Dean hanın lobisine yöneldi. Ingrid tezgâhın arkasından tuzlu bir şekilde gülümsedi. Dean'e el salladı. Önünde odalarına verilen hasarın ayrıntılı bir faturası vardı.

"Perdeleri ve yerleri profesyonel olarak temizletiyorum. Çöp sepetinde yaktığınız ateş her şeyi kokuttu. Ayrıca hepinizi başka bir odaya taşıdım."

Dean başını salladı ve ona teşekkür etti. Gerçekten umurunda değildi. Ama şimdi her zamankinden daha çok her zamanki bok çukuru motellerinden birinde kalmayı diliyordu. En tatlı gülümsemesini takındı.

"Ingrid, bir süredir Salem'de yaşayan bir aile hakkında bilgi edinmek istesem nereye giderim? Kasabada bir kütüphane falan var mı?" İnternet çağında bile bazı bilgiler sadece eski moda kayıtlardan elde edilebiliyordu.

"Peabody Essex Müzesi var. Gerçi yürüme mesafesinde değil. Pek çok turist Salem cadı mahkemelerinden biriyle akraba olup olmadıklarını görmek için oraya gidiyor. Büyük, büyük, büyük, büyük büyükanne Boston'da yaşıyordu ve kocası Oylayıcı ve Sonlandırıcı Mahkemesini görmeye gelmişti."

"Ne mahkemesi?" Dean sordu.

"İnsanları cadı olmakla suçlayan tüm kızların ifadesini dinleyen mahkeme. Her halükarda, Peabody Müzesi. Atalarınızın isimlerine bakın. Gerçi Salem'de Winchester diye birini hiç duymadım."

"Muhtemelen hayır. Bilgi için teşekkürler," dedi Dean.

Dean tekrar kapıdan dışarı çıktı. Profesör kıyafeti olan tüvit ceketini ve haki pantolonunu giydikten sonra Dean GPS'ini takip ederek müzeye gitti.

Bej rengi pantolonlu yaşlı bir kadın Dean içeri girdiğinde kapıyı içeriden kilitliyordu. Kapının cam paneline vurdu ve en akademik görünümlü gülümsemesini takınarak Harvard kimliğini cama bastırdı.

Yaşlı kadın kapının kilidini açtı.

"Üzgünüm, kapalıyız. Yarın tekrar gelin," dedi ve kapıyı tekrar kapatmaya gitti.

Dean onu durdurmak için ayağını ona doğru uzattı. Kazançlı bir şekilde gülümsedi. "Geciktiğim için özür dilerim," diye başladı ve boğazını temizledi. "Ben Harvard'dan Doktor Jones. Yarın bir dersim var ve araştırmamın çok önemli bir bölümünü tamamlayamadım. Herhangi bir yolu var mı...?" Dean eliyle işaret etti.

Yaşlı kadın ona baktı. Dean ona , cazibesini bir kademe daha artırdı ve ayağını kapıya dayadı.

İşe yaramış olmalıydı ki ona gülümsedi, başını salladı, kapıyı açtı ve Dean'i ahşap panelli bir odaya soktu.

"Şimdi hangi aileyi arıyorsunuz, Doktor Jones?" diye sordu Dean'e, tezgâhın arkasına geçerek.

Dean, "Aslında Hennrick'ler hakkında bilgi arıyorum," dedi.

"Hımm, o aile hakkında elimizde pek bir şey olduğundan emin değilim. Bir bakayım," dedi ve masadaki çekmecedен bir liste aldı.

Dean baş aşağı baktı, Salem'in 1628'de ilk yerleşildiği zamandan başlayarak ailelerin bir listesi gibi görünüyordu.

"Hmm. Abbey, Adams, Allen, Baily, Bayley, Bibber, Churchill, Campbell, Cory-"

"Bekle," dedi Dean, kâğıdı aldı ve doğru şekilde okuyabilmek için çevirdi. "Campbell mı?"

"Evet, tam burada." Kâğıdı dürtükledi. "Doğru hatırlıyorsam orada pek bir şey yok. İsterseniz kutuyu sizin için getirebilirim."

"Evet lütfen," dedi Dean.

Yaşlı kadın birkaç gözden kayboldu ve sonra elinde tozlu bir kutuyla geri döndü.

"Campbell'larla ilgili elimizdeki tek şey bu. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedi. "Bitirmem gereken birkaç iş var, bu yüzden size yaklaşık yarım saat verebilirim."

Dean başıyla onayladı ve ona teşekkür etti. Kadın onu yalnız bıraktı ve Dean yakındaki koyu renkli ahşap masalardan birine oturup kutuyu açtı.

İçinde eski bir deri günlük vardı, üzerinde soluk altın harflerle "Nathaniel Campbell" yazıyordu. Dean pamuksu, sararmış sayfaları dikkatle açtı.

Salem, Massachusetts'te Campbell'ın akrabaları olduğunu hiç duymamıştı. Gerçi büyükannesi ve büyükbabası Samuel ve Deanna'dan başka pek akraba da bilmiyordu. Ama bu Nathaniel Campbell her kimse, hevesli bir günlük yazarı olduğu anlaşılıyordu.

Dean ilk sayfaya baktı, 1664 tarihliydi. Akıcı kahverengi bir yazı sayfaya yayılmıştı. Okumaya başladı:

Bugün saygıdeğer Cotton Mather ile ev sahipliği belgelerini imzaladım. Ücret her yıl için üç İngiliz poundu. Arazi, Ipswich'e giden yolun köşesindeki yaşlı meşe ağacından yaklaşık yirmi metre sonra başlıyor. Yaklaşık 500 metre genişliğinde ve 2,000 metre derinliğindedir. Batı tarafında küçük bir dere, güney tarafında ise Ipswich'e akan nehir ile sınırlanmaktadır.

Dean okumayı bıraktı ve birkaç sayfa daha çevirdi. "Şubat 1692" tarihli bir sayfada bir şey gözüne çarptı:

Bugün köyün kuzeyinde genç bir kızın cesedi bulundu. 14 yaşındaki Abigail Faulkner karda boğazı kesilmiş halde bulundu. Köyün doktoru William Grigg'den zavallı kıza son etmek için cesedi görüp göremeyeceğimi sordum. Oraya Rahip Parris'ten önce vardım; aksi takdirde büyük bir yaygara koparırdı ve ben de kızı muayene edemezdim. Dul Faulkner, kızı cennete yükselmesin diye bir dakika bile gecikmek istemedi. Onları uygulamam için bana izin verdi. Dul kadının kızını görmesini "doğru ve uygun hale getirmek" için önce cesetle bir iki dakika yalnız kalmak konusunda ısrar ettim. O kısa süre içinde, iyi bir doktorun varamayacağından emin olduğum birkaç net sonuca vardım. Şöyle ki, kızın boynu kırılmıştı, kesilmiş olsa da boyun kemikleri sanki sıradan bir odun kesme baltasıyla ezilmiş gibiydi. Ama boynunun arkasında morarma yoktu. Korkarım ki bu güç başka bir dünyadan gelmiş olabilir. Birkaç yıl önce cadıları yok ettiğimden oldukça eminim, ama belki de daha fazlası Şeytan'ın karanlık büyüüne kapılmıştır. Sadece öyle olmamasını umabilirim.

Ama korkarım ki oğullarım haklı olabilir: Cadılar yine Salem'de.

Dean arkasına yaslandı ve sayfaya baktı. Bu onun atasının günlüğü olabilir mi? Nathaniel Campbell büyük, çok büyük, çok büyük bir

Anne tarafından büyükbabası mı? Dean ürperdi. Günlüğün geri kalanını okuması gerekiyordu.

Oturduğu yerden kalkarak ahşap panelli odanın ötesindeki karanlık koridora baktı. Görevlinin topuklarının çıkardığı klik, klik, klik sesleri sessizliği delip geçti. Dean babasının günlüğünü her zaman ceketinin cebinde taşırdı. Sam gittiğinden beri Dean'in onu ailesine bağlayacak başka bir şeyi kalmamıştı. Çakısıyla Nathaniel'in günlüğünün deri kapağını çıkardı, sonra dikkatlice John Winchester'inkine sardı. Benzer ağırlıkta ve boyuttaydılar ve kesinlikle başka kimse eski bir Campbell aile günlüğüne bakmaya gelmeyecekti. Dean işini bitirdiğinde geri dönecek ve onları değiştirecekti.

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu yaşlı kadın Dean çıkarken yanından geçerken.

"Ve daha fazlası," dedi Dean.

Dean arabasıyla pansiyona geri döndü ve Lisa ile Ben'i televizyon izlerken ve pansiyonun mutfağından sipariş ettikleri hamburgerleri yerken bulunca rahatladı; bir tane de kendisi için bekliyordu.

Lisa kendini daha iyi hissettiğini söyledi ama hâlâ solgun görünüyordu. Sabah toparlanacağını, böylece küçük gemileri görmeye gidebileceklerini söyledi. Ben gecenin geri kalanında korsan aksanıyla konuşmaya devam etti.

Dean hamburgerini mideye indirdikten sonra diğer yatağa oturdu ve Nathaniel Campbell'ın günlüğünün sayfalarını çıkardı.

"O da ne?" Lisa sordu.

"Sadece kütüphaneden aldığım bir şey," diye Dean.

Campbell adında bir avcı ailesi hakkında okumaya başladı.

ON DÖRT

Caleb Campbell ve üç yaş büyük kardeşi Thomas, köyden dönerken kuzeybatıya doğru uzanan ve az kullanılan bir yoldan bir adam ve arabasının çıktığını gördüler. Çocuklara yaklaşırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ter içindeydi.

"Şeytan dışarı çıktı çocuklar. Evinize gidin ve kapıyı kilitleyin," diye bağırdı adam.

"Neden efendim?" Thomas sordu.

"Şeytanın kendisi zavallı küçük bir şeyi öldürdü. Sizin gibi çocukların göremeyeceği kadar korkunç."

Adam basit at arabasının arkasındaki sarılı bir bohçayı gösterdi. Çuval örtüsünün altından karla kaplı iki ayakkabı görünüyordu. Bu bir cesetti ve ayaklarının büyüklüğünden ve ayakkabılarının tarzından genç bir kıza ait olduğu anlaşıyordu.

Adam atlarını Salem Köyü'ne doğru hızlandırdı.

Thomas ve Caleb birbirlerine baktılar.

"Zamanı gelmişti," dedi Caleb. "Bu köy beni uyutuyordu."

Kış ışığında bile Caleb'in kum sarısı saçları yaz güneşi gibi parlıyordu. Koyu renk gözleri ve geniş bir ağız vardı. İki Campbell kardeşten küçük olmasına rağmen, açık ara daha iyi bir öğrenciydi.

Thomas ergenlik çağındaki kaslarına kavuşmaya başlamıştı bile. Omuzlarının genişliği ceketini aşmıştı. Annesi bir önceki kış avından kalan birkaç deriyi tabaklamış ve ona bir ceket dikmişti. Tamamen geyik derisiydi, ceviz kahverengisine kadar parlatılmıştı. Yakasını Thomas'ın boynunun çoğunu kapatacak şekilde yukarı çekmiş ve o kış birkaç kez kaybedeceği kesin olan eldivenleri için iki büyük cep dikmişti. Thomas'ın paltosu diğerlerine hiç benzemiyordu.

Kasabadaki erkek kıyafetleri. Ama bütün Campbell'lar böyleydi; tam olarak uyum sağlayamıyorlardı.

Campbell ailesi 1600'lerin ortalarında İngilizce konuşan yerleşimciler dalgasıyla birlikte Avrupa'dan gelmişti. Kimse tam olarak hangi ülkeden geldiklerini bilmiyordu. Köyde birkaç ürünlerini satıyorlardı ama çoğunlukla kendi içlerine kapanıktılar. Kiliseye gitmiyorlardı, bu da başta yeni papaz Peder Parris olmak üzere birçok kasaba sakininin öfkesine yol açıyordu.

Nathaniel Campbell zaten dindar bir adam değildi ama Rahip Parris'e de güvenmiyordu. Çocuklarına, hayranlık ve ilgiye bu kadar muhtaç bir adama asla güvenmemelerini söyledi. Nathaniel ailesini, "Böyle bir adam tehlikeli olabilir," diye uyardı. Bu nedenle Nathaniel din adamına, insanların İncil hakkında konuşmak için meyhanede toplandıkları Pazar ve Perşembe günleri evde ibadet edeceklerini söyledi. Aslında Nathaniel ibadet etmek yerine üç çocuğuna ders çalıştırıyordu.

Campbell çocukları İncil'i öğrenmiyorlardı - zaten baştan sona biliyorlardı - bunun yerine Latince, şifalı bitkiler ve atalarının yazdığı canavarlarla ilgili metinler üzerinde çalışıyorlardı. Aile işi avcılıktı ve Nathaniel için iki oğlu ve kızının Campbell geleneğini sürdürmesi çok önemliydi.

Thomas kardeşine baktı.

"Sen git babama söyle, ben de o adamı kasabaya kadar takip edeyim," dedi.

"Neden onu takip ediyorsun? Ben onu takip etmek istiyorum," diye itiraz etti Caleb.

Thomas, "Çünkü ben daha yaşlıyım ve yakalandığımda daha iyi konuşuyorum," diye cevap verdi.

Caleb başını salladı ama yine de aile çiftliğine doğru yola koyuldu, kardeşi ise adamın ve arabasının peşinden koştu.

Thomas hızlıydı ve adamın yorgun kısırağını Salem'e varmadan yakaladı. Ziyaretçi köyde durdu ve bir köy sakinine en yakın doktoru nerede bulabileceğini sordu. Adam onu kasabanın doğu ucuna yönlendirdi ve Thomas uzaktan dikkatle takip etti.

Doktorun yanına vardıklarında, adam başka bir arabanın yanına çömelmiş, caddenin aşağısında kısa bir yol boyunca bekledi.

içeri adım attı.

Birkaç dakika sonra iri yarı doktor evden çıktı ve arabaya yaklaştı. Genç kızın cesedini kucağına aldı ve aceleyle içeri döndü.

Thomas doktorun evinin penceresine koştu ve küçük cam bölmeden içeri baktı. Adamlar genç kızın cesedini bir masanın üzerine yatırıyorlardı.

Thomas endişelenmeye başladı. Babasının kızı neyin öldürdüğünü öğrenmek isteyeceğini ve bunu ancak cesedi inceleyerek yapabileceğini biliyordu.

Nathaniel'in cesetlere ulaşmasının pek çok yolu vardı ama normalde yalan söyleyip kılık değiştirirdi. Eğer başka bir şehirde ya da ilçedeyseler Nathaniel kiliseden bir adam gibi giyinir, bazen de bir tüccar ya da yargıç gibi davranırdı. Nathaniel bu gibi durumlar için çantasında her zaman birkaç kıyafet bulundururdu. Cesedi herkesten önce kendisinin görmesi gerektiği konusunda ısrar ederdi. Bir kez erişim sağladığında, genellikle suçluyu tespit etmekte gecikmezdi.

Thomas babasının garip hayvan ısırıkları ya da çizikleri görmeye alışık olduğunu biliyordu. Bir wendigonun ne tür bir iz bıraktığını biliyordu - Kızılderili arkadaşları ilk karşılaştığı wendigoyu teşhis etmesine yardım etmişti. Ama bu tür şeyler sıradan bir sömürgeci paniğe yol açabilirdi. İncil, Püriten topluluklarında birincil kültürel rolü oynasa da, Hristiyanlık, insanların Avrupa'dan getirdiği doğal halk inançlarını bastıramadı.

Kolonicilerin çoğunun batıl inançları vardı: İngilizler bebek çalan perilerden, Fransızlar *loup-garou*'dan ve Alman tüccarlar *Vampir*'den bahsediyordu. Bu yüzden Nathaniel koloninin güvenliği için bu yaratıklara dair kanıtları sık sık saklıyordu. Bazen kurbanın cesedindeki yaraları kimse görmeden kapatırdı - sırf bu amaçla, yaraları gizlemek için balmumu damlatmak üzere bir mum taşırdı.

Thomas tek başına içeri girmek için bir plan yapamadan, babası ve Caleb köhne arabalarıyla doktorun yanına vardılar. Thomas yıpranmış Latince büyü kitabının ana hatlarını seçebiliyordu

babasının ceketinin içinde. Kurbanın içine şeytan girmiş olma ihtimaline karşı her zaman yanında taşırdı.

Caleb atı bir direğe bağlarken Nathaniel arabadan atladı.

Nathaniel Thomas'a başıyla selam verdi ve doktorun evine girdi. Caleb

atı bıraktı ve caddeyi geçerek kardeşine doğru ilerledi.

Çocuklar pencereden sessizce dinlediler. Adamların kızı teşhis ettiklerini hemen anladılar: Abigail Faulkner. Annesi ve iki topal ikiz kardeşiyle birlikte kasabanın kuzeyinde, sadece birkaç domuz ve bir sebze bahçesine yetecek büyüklükte küçük bir arazide yaşıyordu. Thomas ve Caleb onu sadece sima olarak tanıyorlardı.

Evin içinde, adamlar Abigail'in annesine neler olduğunu anlatmaları gerektiğine karar verdiler ve doktorun hizmetçi kızı Dul Faulkner'ı getirmesi gönderildi.

Dul kadın yirmi dakika kadar sonra geldi, zaten üzgündü. Abigail önceki akşam birkaç kızla birlikte Putnam'ların evinde katıldığı yorgan dikme toplantısından eve dönmemişti. Annesi belki de geceyi kızlarla geçirdiğini ve bugün eve döneceğini düşünmüştü ama dönmemişti.

Nathaniel ona nazikçe neler olduğunu anlattı ve dul kadına kızının cesedini gösterdi. Kadın hemen feryat etmeye ve ağlamaya başladı. Nathaniel onunla sakın bir tonda konuşarak Son Ayin'i hemen yapması gerektiğini söyledi. Sonunda kadın anlamış gibi göründü ve başını sallayarak doktorun ve diğer adamın onu başka bir odaya götürmesine izin verdi.

Nathaniel kapıyı arkalarından kapattı, sonra pencereye gidip açtı. Oğulları aşağıda bekliyordu.

"Çantamı ver. Fazla zamanım yok," Nathaniel.

Babalarının büyük deri çantasını hızla pencereden içeri taşıdılar ve Nathaniel işe koyuldu. Önce kızın uzuvlarını inceledi, boğazındaki bariz kesik dışında herhangi bir garip ısırik ya da iz olup olmadığına baktı. Hiçbir şey bulamadı. Ağız çevresinde sülfür ya da yanık kokusu yoktu, yani kızın ölümünde iblislerin parmağı yoktu.

Sonra Nathaniel çantasından bazı otlar çıkardı. Onları kızın vücuduna serpti, bir mum yaktı ve Latince bir şeyler söyledi

İfadeler. Hiçbir şey olmadı. Nathaniel onun avuçlarına ve ayaklarına baktı.

-Orada da şüpheli bir şey yok.

Sonunda boynunun arkasını kontrol etti ve parmak uçlarıyla hafifçe yokladığında çok garip bir şey fark etti; boynu tamamen gevşekti.

Nathaniel dul kadınla konuşmak, doktora ve adama teşekkür etmek için kısa süreliğine diğer odaya gitti. Sonra da ayrıldı.

Babaları evden çıktığında Caleb ve Thomas at arabasına atladılar. Nathaniel atları sessizlik içinde dizginliyordu ve çocuklar babaları derin düşüncelere dalmışken onunla konuşmamaları gerektiğini çok iyi .

Köyün sınırına yaklaştıklarında Nathaniel konuştu. "Boynu tamamen kırılmıştı," dedi.

"Kırık mı?" Caleb sordu.

"Bir tavuğunki gibi. Ama hiç morarma yoktu. Genellikle, örneğin bir idamda olduğu gibi, morarma olurdu," diye düşündü Nathaniel karanlık bir şekilde.

"Nasıl kırıldı?" Thomas sordu.

Nathaniel başını salladı.

"Birine dokunmadan boynunu kırmanın bariz bir yolu var."

"Kara büyü mü?" Caleb tehlikeye attı. "Aynen öyle." Babası başını salladı.

"Annesi onun Putnam'ların evinde yorgan dikme etkinliğine katıldığını söylememiş miydi?" Thomas teklif etti.

"Gerçekten de öyle," dedi Nathaniel. "Siz çocuklar Putnam'ların evine gidin. Biraz yumurta alın. Onlarla ticaret yapmak istediğinizi söyleyin. Abigail Faulkner'ın en son ne zaman orada olduğunu öğrenin. Ayrıca, herhangi bir büyücülük belirtisi arayın."

"Evet efendim, hemen," dedi Thomas. Kardeşini yakaladı, arabadan indi ve Caleb'i de peşinden sürükledi. Arabanın arkasından bir sepet taze yumurta aldılar. Yaptıkları işte her zaman takas edecek bir şeyler taşımak akıllıcaydı.

Çocuklar babalarına el sallayarak veda ettiler ve derin karın içinden geçerek köye geri döndüler.

Putnam'ların evi Old Meetinghouse Yolu'nun hemen dışındaydı. Eve vardıklarında merdivenleri tırmanarak heybetli

ve kararlılıkla kapıyı çaldılar. Kapıyı çalmalarının yankılanan sesini, binanın içinden gelen kulak tırmalayıcı bir çığlık takip etti, ardından ön kapıya yaklaşan ağır çizme sesleri duyuldu. Bir çığlık daha duyuldu ve ardından uzun burunlu, yüzünde kuşa benzeyen küçük bir köprü olan bir adam kapıyı açtı.

Peder Parris'ti. Yüzü acı içindeydi. "Ne oldu çocuklar?"

Peder Parris sordu.

"Yumurta takası yapmaya ve belki de Anne ve Prudence ile konuşmaya geldik? Her şey yolunda mı?" Thomas cesaretle sordu, içeride neler olduğunu görmek için din adamının figürünün etrafından bakmaya çalışıyordu.

Tam o sırada evin içinden bir çığlık daha geldi ve Rahip Parris'in arkasında on iki yaşında küçük bir kız olan Anne Putnam belirdi. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Aynı yaşta oldukları Caleb'e baktı, sonra kolundan tutup onu evin içine çekmeye çalıştı. Peder Parris itiraz ederek kızın bileğini kavradı ve Caleb'i serbest bıraktı.

Anne'in babası Bay Putnam koridora çıktı ve iki adam kısa bir süre görüştü. Thomas ve Caleb kapı aralığından onları izliyordu.

Ann, Caleb'e, "Gel, gel, tam zamanında geldin," diye bağırdı. "Bak, onları görüyor musun? Bana nasıl bağırdıklarına bak. Orada, orada! Kirişlerin üstünde!" Tavanı işaret etti. Çocuklar temkinli adımlarla koridora çıktılar ama yukarı baktıklarında alışılmadık bir şey göremediler.

Çocukların Anne'in yakın arkadaşı olduğunu bildikleri bir başka genç kız, Prudence, gölgelerin arasından çıktı. O da histerinin eşiğinde gibi görünüyordu. Haykırdı ve yere yığıldı, vücudu şiddetli şekillere büründü ve dili ağzından dışarı fırladı.

Rahip, çocukların varlığını aniden fark etmiş gibi, onları ön kapıdan geri itti.

"Size ayıracak vaktimiz yok çocuklar," dedi. "Kötülük üzerimizde." Tam kapıyı kapatırken Rahip Parris'in Bay Putnam'a şöyle dediğini duydular: "Aynı felaket benim evime de geldi. Kızım ve hizmetçim de çığlık atıyor. Size söylüyorum, bunlar cadı. Şeytan Salem'e geldi."

Çocuklar merdivenlerden inerken Thomas küçük kardeşine döndü.

"Sanırım Anne Putnam senden çok hoşlandı."

Caleb kardeşinin espri anlayışına gülümsedi.

"Sadece görünmeyen bir güç tarafından etkilenmiş bir kızın benden hoşlanacağını mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi Thomas kesin bir ifadeyle. "Gidip babama bu kızların cadılar tarafından rahatsız edildiğini söyleyelim."

ON BEŞ

Nathaniel Campbell ve ailesi büyük ocağın önündeki kaba yontulmuş yemek masasının etrafında oturuyordu. Aile güncel olaylar hakkında derin bir tartışma içindeydi. Rose Mary Campbell herkesin kâsesini çorba ve büyük bir ekmek kabuğuyla doldurdu.

Hannah, "Parris'in hizmetçisi Tituba ile Sarah Good ve Sarah Osborne'u büyücülükle suçladıklarını duydum," dedi. En büyük çocuktı, iyi huylu, kıvrak zekâlı, korkusuz bir kızdı.

Bazı tehlikeli avlarda Nathaniel ve çocuklar tarafından sık sık geride bırakılsa da, Hannah her zaman işe yaradı. Yerel Kızılderili lehçesi de dahil olmak üzere dört dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ve bu da bazı dini uygulamaları öğrenmesine yardımcı olmuştu. Babası, başvurdukları büyülerin ve kitapların çoğunu anlaması için ona güveniyordu.

"Hannah sözlerine şöyle devam etti: "Abigail Faulkner ve Rahip Parris'in kızının Anne Putnam ve Prudence Lewis ile birlikte bir yorgan dikme çemberine katıldıklarını biliyoruz.

Nathaniel, "Ve bu kızların dördü de cadılar tarafından etkilendiklerini iddia ediyorlar," dedi.

"Zavallı Sarah Good, Sarah Osborne ve Tituba. Eminim bu üçü için bir duruşma yapılacaktır," dedi Rose Mary. "Peder Parris'i kötülükten bahsetmek kadar telaşlandıran bir şey yok. Yine de garip, eminim onlar sadece yaşlı kadınlar."

"Onlar cadı mı baba?" Thomas sordu.

"Emin olamıyorum. Duruşma sırasında onlara yaklaşabilirsem, üzerlerinde bir işaretleme büyüğü deneyeceğim. Bu bize kesin bir şey söyleyecektir," diye yanıtladı Nathaniel.

"O kadınların cadı olduğunu düşünemiyorum," dedi Hannah. "Tituba'yı köyde gördüğümde çok basit bir kadın gibi görünüyordu."

"Peki o zaman, kızları kim rahatsız ediyor?" Caleb sordu.

Hannah omuz silkti. "Cadı olsaydım bu kadar kolay yakalanmazdım. Sence de öyle değil mi baba?"

Nathaniel, "Kızlar kendilerini etkileyen kadınları görebildiklerini iddia ediyorlar," diye gözlemledi.

"Pek çok şey söyleyebilirim. Önümde leylak rengi paltolu bir at gördüğümü söyleyebilirim. Ama bu doğru olduğu anlamına gelmez," diye karşı çıktı Hannah.

"Üç kadın üzerinde bir işaretleme büyüsü deneyeceğim. O zaman emin oluruz," diye tekrarladı Nathaniel.

"Sizce Abigail Faulkner'ı o kadınlar mı öldürdü?" Thomas sordu.

Nathaniel bir an için bunu düşündü.

"Sanırım Abigail'i öldüren kişinin kızları da etkilediğinden emin olabiliriz."

* * *

Birkaç gün sonra, Rahip Parris'in Batı Hint Adaları'nda geçirdiği zamanlardan Salem'e getirdiği kölesi Tituba, yaşlı Sarah Good ve Sarah Osborne ile birlikte toplantı evine götürüldü.

Dışarıda büyük bir kalabalık toplandı. İnsanların arasında dedikodu fısıltıları dolaşıyordu: dört masum kız, kadınlar tarafından korkunç hayallere ve manipölasyonlara maruz kalmıştı. *Cadı* , diye mırıldandı insanlar.

Kolonilerde cadılık idamla cezalandırılıyordu, ancak geçmişte cadılık suçlamaları patlak verdiğinde kimse asılmamıştı. Ancak 1692 kışının sonlarında herkesi özel bir korku sardı.

Tüm New England sosyal ve siyasi çalkantılar yaşıyordu ve Salem de bir dizi ciddi gerginlikten geçmişti: İngilizler ve onların dayatmalarının yanı sıra Wampanoag Kızılderililerinin lideri Kral Philip ve adamlarının baskınları zaten herkesi

ve çiçek hastalığı salgını New England'ın büyük bölümünü kasıp kavurmuştu.

Bunun da ötesinde, çok soğuk bir kış olmuştu ve Salem halkı dumanlı küçük evlerinden kaçmak için can atıyordu. Salem dedikodu ve anlaşmazlıklarla doluydu, insanlar huzursuz ve dengesizdi ve komşuları hakkında en kötü şeylere inanmaya hazırdılar.

Nathaniel ve çocukları dışarıdaki insan kalabalığının arasından sıyrılarak toplantı salonunun arka ayakta durabilecekleri bir yer bulmayı başardılar. Binanın içi, yargılananlara korku salmak için özenle tasarlanmıştı.

En arkadaki duvar boyunca iki ciddi ve heybetli erkek figürü, yani yargıçlar, uzun bir masanın arkasında oturuyordu. Masanın sağında, mağdur kızların oturduğu, tırabzanlı küçük bir platform vardı. Yargıçlar kızlara yüzlerini öne, kendilerine doğru çevirmelerini söyledi, ancak suçlanan üç kadın içeri getirildiğinde kızlar arkalarını döndüler ve kadınları görünce kıvranmaya ve çığlık atmaya başladılar. Sanıkları işaret ederek, onların kendilerine hayalet olarak geldiklerini ve Şeytan'ın kitabını imzalamalarını istediklerini haykırdılar. Reddettiklerinde ise kadınların kendilerini büyülemeye başladıklarını iddia ettiler.

Nathaniel, Hannah, Thomas ve Caleb genç kızların tiyatrosunu dikkatle izlediler ve suçlanan kadınların gözlerindeki korkuyu gözlemlediler. Dört kız tamamen kendi oyunlarına kapılmış gibi görünüyordu. Yaşlı kadınlardan biri eğildiğinde, tüm kızlar eğiliyor ve kendi istekleri dışında eğilmeye zorlandıklarını haykırıyorlardı. İçlerinden biri başını çevirdiğinde, tüm kızlar çığlık atıyor ve başlarını doğal olmayan açılarla çeviriyorlardı.

Toplantı salonunda dehşet içinde soluk soluğa izleyen ve Şeytan hakkında mırıldanan kalabalık için bu, yaşlı kadınların cadı olduğunun yeterli kanıtıydı. Ama Campbell klanı daha fazla kanıt istiyordu.

Nathaniel eğilip iki torba dolusu bitki ve yağı Hannah ve Caleb'in ellerine tutuşturdu.

"Kadınlara yaklaşman gerekecek," diye mırıldandı usulca. "Bakalım kalabalığın önüne geçebilecek misin?"

Torbaları sandalyelerinin altına yerleştirin. Daha sonra geri kalanını yapmak için yeterince yaklaşmaya çalışacağım."

Çocuklar yoğun kalabalığın arasından dirsekleriyle ilerlediler. n tarafa yaklaştıklarında Caleb, Tituba'nın sandalyesinin tam arkasına gelene kadar ilerledi. Ayakkabı bağcıklarını bağlayacakmış gibi eğildi ve çantayı hızla sandalyenin bir köşesine yerleştirdi.

Hafif yapılı olan Hannah, hem Sarah Good hem de Sarah Osborne için aynı şeyi kolaylıkla yapmayı başardı. Sonra kalabalığın arasından süzülerek babasının yanına gitti.

Nathaniel yetişkin bir adam olarak kalabalığın arasından geçmeyi daha zor buldu. Ama sonunda suçlanan kadınlara ulaştı. Dikkatleri zerine çekmemeye çalışarak, işaretleme büyüsünün etkisini göstermesine yetecek kadar yüksek sesle fısıldayarak ilahisine başladı.

"Nathaniel Campbell," diye derin bir ses kalabalığın ve çığlık atan kızların gürültüsü arasında, "sen de cadılar tarafından ele geirildin mi?"

Nathaniel başını kaldırdı ve resmi bir hukuk deneyimi olmamasına rağmen yargıçlardan biri olan John Hathorne ile göz göze geldi. Adamın havası görkemliydi ve sesi tıklım tıklım dolu toplantı salonunda gürlüyordu.

"Hayır efendim," diye cevap verdi Nathaniel, sesi sakın ve netti. "Kızlar için dua ediyorum, bylenmişliklerinden kurtulsunlar diye."

Bu cevap Hathorne'u tatmin etmiş görünüyordu ve başını sallayarak soruşturmaya geri döndü. Nathaniel ilahiyi bitirdi. Sonra kadınların sandalyelerinin arkasına çömeldi ve avuç ilerine baktı. Hiçbir iz yoktu.

Memnun olan Nathaniel geri çekildi ve çocuklarına gitmelerini işaret etti.

Salem halkının çoğu hâlâ toplantı evinin etrafında toplandığı için yarı ıssız olan köyün içinden geçerek arabalarıyla evlerine döndüler.

"Bu yargıçlar aptal," diye açıkladı Thomas. "O kadınların kızlara zarar vermediğini göremiyorlar mı?"

" zaman kim?" Caleb araya girdi.

"Sence gösteri mi yapıyorlar baba?" Hannah sordu.

"Numara yapıp yapmadıklarından emin değilim," Nathaniel.
"Ama o üç kadının cadı olmadığından eminim. Avuç içlerinde hiçbir işaret yoktu. Bu da demek oluyor ki ya o kızlar bunu uyduruyor ya da onları taciz eden başka biri ya da bir şey var."

"Ama bunu kim yapıyor olabilir?" Thomas sordu.

Nathaniel, "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek," diye cevap verdi.

ON ALTI

Duruşmanın üzerinden bir hafta geçmemişti ki Thomas ve Caleb kasabadan eve doğru yürüyorlardı. Günün geç saatleriydi, bu yüzden hava kararmadan eve varabilmek için kestirme bir yoldan gitmeye karar verdiler. Kestirmeden geçtikleri arazi, çok zengin olduğu bilinen, uzun boylu, iyi konuşan, mağrur bir kadın olan Constance Ball'a aitti. Salem'de bazıları onun Fransızlar ve Hollandalılarla işbirliği yaptığını ve bu ilişkilerin ona büyük zenginlikler getirdiğini söylerken, diğer kasaba halkı onun çok daha kötü başlangıçları olduğunu fısıldıyordu.

Constance Ball'un arazisi, sahibi olduğu büyük ve heybetli evin etrafında birkaç mil boyunca uzanıyordu. Çocuklar, izinsiz girdiklerini bildikleri için dikkatli bir şekilde ağaç hattının etrafından hızlıca yürüdüler.

Arazinin arka tarafına geçtiklerinde çocuklar Ball ailesinin mezarlığını fark ettiler. Birçok çiftlikte olduğu gibi aile arazisinde bir mezarlık vardı ama bu mezarlık Campbell çocuklarına tuhaf gelmişti -Meranın kenarındaki küçük arsada toprak altından çıkarılmış iki mezar görebiliyorlardı. Babalarının daha fazla bilgi edinmek isteyeceğini bilen çocuklar yaklaştılar ve her birinin üzerine ölüm tarihi kazınmış iki eski mezar taşı gördüler. Biri cesetleri mi kazıyordu?

Thomas ve Caleb önemli bir şey keşfettiklerini hemen anladılar. Yolun geri kalanında eve koştular. Eve vardıklarında Nathaniel atını dışarı çıkarıyordu.

"Baba, sana söylememiz gereken bir şey var," dedi Caleb, nefesini tutarken elleri dizlerinin üzerindeydi.

"Şimdi olmaz çocuklar. Bir ceset daha bulundu," dedi Nathaniel, eyerinin üzerine çıkarak. "Gidip incelemem ve boynunun kırık olup olmadığına bakmam gerek."

"Constance Ball'un arazisinden geçtik ve iki mezar bulduk," dedi Thomas hızlıca. "Cesetler ortaya çıkarılmıştı. Toprak tamamen kazılmıştı."

"Emin misiniz?" diye sordu babası, eyerinden aşağı eğilerek. Başlarını salladılar.

Nathaniel, "O zaman bu araştırılacak başka bir şey," dedi. "Sizinle gelebilir miyiz?" Thomas hevesle sordu.

"Siz ikiniz iliklerinize kadar üşümediniz mi? Hava kararana kadar dönmeyeceğim."

"Seninle gitmeyi tercih ederim," dedi Caleb.

Nathaniel omuz silkti ve Caleb'i atın üzerinde öne doğru oturan küçük bir yarım eyerin üzerine çıkardı ve Thomas yanlarında koşarak uzaklaştı.

Rahip Parris'in papaz evine vardıklarında Nathaniel çocukları evin arka tarafına gönderdi. Rahip Parris'i son cesedi görmesine izin verilmesi gerektiğine ikna etmeye çalışacaktı, ancak bunu başaramazsa, çocuklar cesede başka bir şekilde deneyeceklerdi.

Soğuk ve karanlıkta titreyen ama son gelişmeleri görmek için sabırsızlanan Thomas ve Caleb ulaşabildikleri pencerelerden içeri baktılar.

Nathaniel evin içinde Rahip Parris ile konuştu.

"Peder, izin verirseniz, bulunan son cesedi görmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Evimin ne kadar dağınık olduğunu görmüyor musun?" Peder Parris kollarını iki yana açtı. Tam o sırada üst kattan bir kadın çılgılık attı. "Bildiğiniz gibi, kızım ve hizmetçi kızım o aşağılık kadınlar tarafından büyülendi."

"Ama kadınlar hapsedildi - bu durum hastalığı durdurmadı mı?" Nathaniel sordu.

Peder Parris, Nathaniel'e baktı.

"Şeytan tek bir yerde durmaz, Nathaniel. Her yerde yaşayabilir, herkesi büyüleyebilir. Salem'de daha fazla cadı var ve ben onları bulmayı hedefliyorum."

"Ve size yardım etmek isterim. Ama bunu ancak cesedi görürsem yapabilirim."

"Ölen adam geçiciydi. Kasabada onu tanıyan kimse yok. Sizin işinize yaramaz," dedi din adamı.

"O zaman Sarah Good, Sarah Osborne ve sizin Tituba'nız bu geçiciyi nasıl öldürdüler? Onu tanımıyorlarsa böyle bir şeyi nasıl yapmış olabilirler? Geçen haftadan beri Salem Kasabası hapishanesindeydiler."

* * *

Pencerelerden, babalarının Peder'i cesedi görmesine izin vermesi için ikna etmekte pek başarılı olamadığını gözlemleyen Thomas ve Caleb, evin altındaki kök mahzenine girmenin yolunu buldular. Orada saman zeminde yatan garip adamın cesedini buldular. Kiler karanlıktı ve kurutulmuş etler köklerle doluydu. Tek bir mum cesedi aydınlatıyordu.

"Boynuna dokun," diye emretti Caleb ağabeyine.

"Sen yap," dedi Thomas.

"Hep yaşlandığın için daha fazla şey yapman gerektiğini söylüyorsun. İşte sana fırsat." Caleb sırtıttı.

Thomas isteksizce cesede doğru süründü ve elini yavaşça ölü adamın boynuna uzattı.

"Şimdi katılaşacak," dedi küçük bir ses mahzenin karanlık bir köşesinden. "Öleli bir saatten fazla oldu."

Thomas tökezleyerek cesetten uzaklaştı. Caleb, cam kavanozlardan oluşan bir rafa çarpmadan önce onu kolundan yakaladı.

Prudence Lewis soluk mum ışığında dışarı çıktı. Gözlerini dikmiş çocuklara bakıyordu.

Thomas öfkeyle, "Bizi korkuttun," dedi.

"Peder Parris'in kök mahzeninde ne yapıyorsun?" Caleb talep etti.

"Ne yapıyorsun *sen*?" Prudence karşılık verdi.

Thomas durumu kontrol altına alarak, "Cesedi incelemek için buradayız," dedi. "Siz neden buradasınız? Korkmuyor musunuz?"

Prudence omuz silkti.

"Hâlâ büyülenmiş durumda mısınız?" Thomas kuşkuyla sordu.

Prudence sırtıttı. "Elbette. Rahip Parris'in ne dediğini duymadın mı? Şeytan Salem'e gelmiş ve emirlerini yerine getirmek için cadıları kullanıyormuş. Etkilenmiş durumdayım. Sadece şu anda değil."

Çocuklar garip kızı mahzende bırakıp tekrar dışarı çıktılar ve babalarıyla buluşmak için evin önüne gittiler. Peder Parris kapıyı Nathaniel'in üzerine kapatana kadar duvara yaslanarak beklediler ve sonra ona yaklaştılar.

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu babaları.

"Evet. Bodrumda bir ceset ve yabancı bir kız," dedi Thomas. Prudence Lewis ile karşılaşmalarını ve ölü adamın kırık boynunu anlatmaya devam etti.

"Sanırım bir sonraki işaretleme büyüsünü kimin üzerinde denememiz gerektiğini biliyoruz," dedi Nathaniel.

"Kim?" Caleb sordu.

"Prudence, seni ahmak." Thomas konuşurken kardeşini kaburgalarından dürttü.

"Peki ya boş mezarlar?" Caleb sordu.

"Daha fazla araştırma yapmamız gerekecek," dedi Nathaniel. "Ama önce kendimize bir soru sormalıyız."

"Ne?" Caleb sordu.

"Cadılar ne istiyor?" diye yanıtladı babası.

Dean günlüğü bıraktı ve diğer yatakta uyuyan Lisa'ya baktı. Yan odadaki Ben'i kontrol etmek için ayağa kalktı. Televizyonun önünde uyuyakalmıştı.

Dean şaşırmıştı. Cadı mahkemeleri sırasında Salem'de sadece Campbell'lar yoktu, onlar aynı zamanda avcıydılar. Dean günlüğün birkaç sayfasını daha çevirdi. Nathaniel kenar boşluğuna cadı işaretleme büyüsünü yazmıştı:

*Per is vox malum ero venaliciium. Per is oil malum unus
ero ostendo. Per is herb malum unus ero brought continuo.
Onlar mos haud diutius non exsisto notus.*

Dean kendisine yardım edecek bir cadı bulmak için işaretleme büyüsünü kullanabileceğinden emindi. *Necronomicon*'u bulmaya pek yaklaşamamıştı ama bir cadı bulursa kitabın da onu takip edeceğinden emindi.

YEDİ

Sabah Dean, Lisa ve Ben kahvaltı için aşağıya indiler. Dean kahvesini bitirirken, istiridye kulübesindeki genç kız Perry dirseğinin dibinde belirdi. Ben gözle görülür bir şekilde sevindi. Dean o kadar da değil.

"Merhaba Kaptan Morgan. Bu sabah nasılsınız?" Dean sesine iyi bir alaycılık katarak konuştu.

Perry Dean'e tuhaf bir yan bakış attı. "Ben harikayım Bay Winchester. Siz nasılsınız?"

Dean soyadından söz edilince kaşlarını çatı. Ben ona ne olduğunu söylemiş miydi? Yabancıların bunu bilmesinden hoşlanmazdı. Böyle küçük bir kasabada radarın altında kalmak en iyisiydi.

Lisa daha önceki temkinli tavrına rağmen Perry ile dostça sohbet etti. Dean kıza ısınmaya başladığını fark etti. Sadece başını salladı ve gazeteyi okuyormuş gibi yaptı. Sonra yerel polis kayıtlarının altındaki küçük bir yazı gözüne çarptı:

Salem Polisi son iki hafta içinde on terk edilmiş araç buldu.

Tüm araçlara Salem's Lot and Tow'da el konulmuştur.

Arabalar, talep edilmedikleri takdirde bugün saat 11:30'da Devlet Müzayedesinde satılacaktır.

İki hafta içinde on terk edilmiş araba büyük bir şehirde alışılmadık bir durum değildir ama Salem geniş bir alana yayılmış olmasına rağmen nispeten banliyö sayılırdı. Dean kendini masadan uzaklaştırdı. Aslında *Necronomicon*'un ve ona yardım edecek bir cadının peşinde olması gerekiyordu ama avcı içgüdüleri harekete geçmişti. Küçük bir kasabada bu kadar çok terk edilmiş arabada doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Lisa sordu.

"Aslında ben gidip bazı şeyleri kontrol . Öğle yemeği için burada buluşalım mı?" Dean öyle dedi.

Lisa, sesinde biraz hayal kırıklığı ile, "Dean, birlikte küçük gemilere gideceğimizi söylemiştik," dedi.

"Biliyorum. Biliyorum. Neden daha sonra gitmiyoruz?"

"Bu arada ne yapmamız gerekiyor?" Ben sordu. Perry, "Size etrafı gezdireyim," diye söze girdi.

"Evet, tabii, Perry burayı çok iyi biliyor olmalı. Bırak sana şehri göstereyim. Yakında döneceğim," dedi Dean.

Lisa'yı yanağından öptü ve aceleyle yemek odasından .

Bloğun etrafından dolaştı ve sabah trafiğine çıkmadan önce takım elbisesini değiştirmek için durdu.

* * *

Dean'ın üç araba boyu gerisinde Sam beyaz minibüsü aynı şeride çekti.

"Bu minibüs Heidi Montag'ın meme uçlarından biri gibi göze batıyor. Daha az göze çarpan bir şey alamaz mıyız?" Sam sordu.

"Sızlanmayı bırak ve kardeşini takip et," diye Samuel. "Neyin peşinde olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Bu cadılar yüzünden, değil mi?" Sam söyledi.

"Kesinlikle, bu cadılar kötü haber, canavar yaratıyorlar. Onları ağa takmak beni mutlu edecek," dedi Samuel. "Sorusu olan var mı?" Sam'in pek çok sorusu vardı ama bunları kendine sakladı.

Dean arabayı Salem's Lot and Tow'a çekti. Arazinin kenarına tünemiş küçük bir kulübeden sıska bir çocuk çıktı.

"Hey dostum," diye selamladı Dean çocuğu, "kız kardeşim arabasını kaybetti. Çalınmış olabileceğini düşünüyoruz. Otoparkınıza bir göz atabilir miyim?"

Çocuk omuz silkti.

"Kaydını kanıtlamak ve çıkarmak için harçları ödemek zorundasınız." "Ya da satarsınız," dedi Dean.

Çocuk, "Ben değil, aslında polis fonuna gidiyor," dedi.

Dean başıyla onayladı. Arabasından atladı ve sıra sıra dizilmiş araçlara doğru ilerledi.

"Ne tür bir arabası vardı?" diye sordu çocuk, Dean'in yanına geçerek.

"Gördüğümde tanırım. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde bulunanlar nerede?"

Çocuk bir kenardaki birkaç arabayı işaret etti. Dean sanki tanıdığı birini görmüş gibi bir amaçla onlara doğru yürüdü.

İlk araç eski kırmızı bir Camry'ydi, bir gençten elden düşme bir şeydi. Dean çocuğun kulübesine geri döndüğünden emin olduktan sonra sürücü koltuğuna geçti. Ruhsatı bulma umuduyla torpido çevirerek açtı ama boştu. Koltukların altına baktı, ellerini kapı panellerinde gezdirdi, paspasların altına baktı ve sonunda kalorifer deliğine sokulmuş bir şey fark etti.

Izgarayı açınca arabanın içine bir toz bulutu yayıldı. İçinde kırmızı bir ipile bağlanmış küçük bir torba vardı, Lisa'yı hasta edene çok benziyordu. Dean bıçağıyla kesip açtı ve içindekiler kucağına düştü. Solmuş otlar, iğrenç, kanlı bir tavuk tüyü ve bir tavuk omuru buldu. Ya önceki sahibi bir cadıydı ya da bir cadı ruhani radardan uzak tutmak için çantayı arabaya koymuştu.

Dean kendini arabadan dışarı attı ve bir sonrakini kontrol etti. Elbette içinde aynı altıgen çanta vardı. Belki de Dean'in bir cadı bulmak için fazla uzağa bakmasına gerek yoktu. Ama neden bütün bu terk edilmiş arabalar? Dean polise kayıp kişi ihbarı var mı diye bakmaya karar verdi.

"Eğil!" Samuel, Dean'in arabasını trafiğin içine çektiğini görünce bağırdı.

Sam ve Samuel otoparkın hemen dışına park etmişlerdi, Dean'in bu kadar çabuk çıkmasını beklemiyorlardı. Başını sağa çevirseydi onları görebilirdi.

Neyse ki Dean trafiğe iki tarafa da bakma zahmetine girmiyor, diye düşündü Sam kendi kendine.

"Şimdi nereye gidiyor?" Samuel homurdandı.

Sam motoru çalıştırdı ve kardeşini trafiğin içinde takip etti.

Salem polis karakolu tuğladan yapılmış büyük bir binaydı. Sam ve Samuel minibüsü caddenin karşısına park ettiler ve Dean'in

kapıya giden basamakları tırmandı.

Sam, "Cadı avlamak yerine bir dava üzerinde çalışıyor gibi görünüyor," diye gözlemledi.

"O tamamen DEHB'li. İnanın bana, cadıların izini sürüyor," dedi Samuel.

"Neden bu kadar eminsin?"

"Sadece biliyorum," diye cevap verdi Samuel ters bir şekilde.

"İyi. Sorduğumu unut," diye mırıldandı Sam, karakolun kapısına bakarak.

Dean içeride resepsiyon görevlisinin yanına gitti ve kayıp kişi raporlarını görmek istedi.

Şişman tezgâhtar kalın Massachusetts aksanıyla, "Bunların çoğu artık kayıp değil," dedi.

Dean başını salladı. "Barney Frank olayını şimdi tamamen anlıyorum." "Donch get yar mening." Tezgâhtar şaşkın görünüyordu.

"Amirinizle konuşabilir miyim?" Dean sordu.

Resepsiyon görevlisi oturduğu yerden kalktı ve Dean'i camekânlı bir ofiste bir masanın arkasında oturan yaşlı bir adam olan kaptanına götürdü. Dean yüzbaşının *Simpsonlar*'daki Şef Wiggum'a olan çarpıcı benzerliğinden hemen etkilendi. *Sam bu adama bayılırdı*, diye düşündü.

Dean Kaptan'a rozet taktı.

"Ajan McBrain. Yerel kayıp kişi raporlarınıza bir göz atabilir miyim?" Dean en otoriter sesiyle talep etti.

"Başkente bilgisayarınızda yok mu?" diye huysuzca cevap verdi kaptan.

"Ah evet, bilgisayar," diye yanıtladı Dean. "Evet, var ama henüz dosyalamadığınız yeni bir şey olup olmadığını kontrol etmek istedim. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde on tane terk edilmiş araba buldunuz. Bana öyle geliyor ki onlarla ilgili on raporunuz olabilir."

Bu durum kaptanı tedirgin etmişe benziyordu.

"Herkesi çıldırtmaya gerek yok. Terk edilmiş birkaç araba pek sorun yaratacak gibi görünmüyor," dedi.

Dean sırttı, bu adam bir şeyler saklıyordu.

"Eğer bu arabalar kayıp kişilere aitse bu bir sorundur."

Yüzbaşı ayağa kalktı ve bir dolaba doğru ilerledi. Kalın bir dosya çıkardı ve masasının üzerine fırlattı.

"Yaz bitene kadar bekleyecektim." Dean ona inanamayarak baktı.

"Gerçekten mi? Raporları doldurmak için yaz bitene kadar bekleyecek miydiniz? Neden?"

Kaptan omuz silkti.

"Durup dururken cesetlerin ortaya çıkmasına izin veremezsiniz. Turistleri korkutur."

"Bekle! Ne cesedi?" Dean kaptanın masasından dosyayı aldı. Dosyayı hızla gözden geçirdi. Dosyanın içinde her birine bir olay yeri fotoğrafı iliştilmiş on ayrı dosya vardı. On kurbandan dokuzu genç kadındı. "Bir saniye, bulduğunuz tüm bu cesetler burada, Salem'de mi?" Her birinin ölüm nedeni boğulma olarak listelenmişti. "Bu insanlar gerçekten nasıl ölmüş?"

"Bilmiyorum. Hâlâ araştırıyorum," dedi kaptan.

Dean sinirlenmişti. Aslında bu adamdan daha yüksek bir rütbede değildi ama öyle olsaydı onu kesinlikle boğazlardı.

"Bunu federal yetkililere bildirdiniz mi?" Dean talep etti.

"Artık buradasın," diye işaret etti kaptan. "Ayrıca, kimseye zarar vermeyin. Bunlar geçici." Yüzbaşı dosyayı işaret etti. "Muhtemelen Boston'dan gelen çeteciler."

Dean olay yeri resimlerinden birini göstererek, "O da en az büyükanne kadar çete üyesi," dedi. Sarı saçlı, yüzü morluklarla benek benek olmuş genç bir kızı tasvir ediyordu. Boynunda bir barış kolyesi vardı.

"Çeteler mi? Gerçekten mi?" Dean tükürdü. "Washington bunu duyana kadar bekle!"

Dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve ofisten dışarı çıktı.

Uzaklaşırken kaptanın yine turistleri korkutmakla ilgili bir şeyler mırıldandığını duydu.

Polis karakolunun dışında Dean kendini sakinleştirmeye çalıştı. O insanları kimin ya da neyin öldürdüğünü bulması gerekiyordu; bir tür adaleti hak ediyorlardı.

Dean cep telefonunu açtı ve bir numara çevirdi. İş adamı gibi bir erkek sesi cevap verdi, "FBI."

"Evet, ben Boston ofisinden Ajan McBrain. Salem'e gelip bu pisliği görmeniz gerekiyor. On kız öldü, yerel polis bilgilerle köşe kapmaca oynuyor," dedi Dean kaba bir şekilde.

"Kimlik numaranız nedir, Ajan?"

"Elbette, sana vereceğim. Bir dakika. Bu 1-" Dean telefonu . Umarım bu küçük numara FBI'ın ilgisini çeker de peşlerine düşerler ve CSI'in yanlış kişileri yakalamak için yaptığı şeyleri yaparlardı. Ama en azından bu şekilde tüm aileler bilgilendirilmiş olacaktı.

Dean ne bulacağını bilmesine rağmen adli tabibe de gitmeye karar verdi: her kesik tamamen aynı olacaktı, maksimum kan akıtmak için boyunda aynı derinlikte olacaktı. Ritüelistik cinayetler, kurbanlar. Yapbozun parçaları yine de uyuşmuyordu. Kurban etmek genellikle birinin gerçekten güçlü bir büyü yapmaya çalıştığı anlamına gelirdi. Ama ne için?

Dean bir şekilde beyninin nihayet harekete geçtiğini hissetti. Avlanıyordu. Ne yapacağını biliyordu. Bu onun dünyasıydı.

SEKİZ

Dean küçük poşetlerin her birini keserek içindekilerin tezgâha ve Sukie'nin çıplak ayaklarına saçılmasını sağladı.

"Dokuz kız ve bir Justin Bieber görünümlü çocuk var, hepsi ölmüş. Hepsinin arabasında bu çantalar bulundu. Bu insanları neden öldürüyorsunuz?" Dean homurdandı.

Sukie konuşmak için ağzını açtığı anda, Dean kolyelerinden bir avuç tuttu ve onu kendine çekti.

"Ve bana 'Cadı olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum' saçmalığından bahsetme," diye nefes aldı ve sonra onu bıraktı.

Sukie gerçekten korkmuş görünüyordu. Sanki biri onu izliyor olabilirmiş gibi dükkânın etrafına kaçamak bakışlar attı.

"Dinle, bunun benimle bir ilgisi yok, ne yaparlarsa yapsınlar bir parçası değilim. Ben sadece gördüklerimi söylüyorum ve kendimi tutuyorum," diye kekeledi.

"Yani onlara benden bahsettin mi?" Dean sordu.

"Diğerlerinin yanı sıra. İnsanları öldürdüklerini bilmiyordum, yemin ederim . Sadece bir şeyler duydum. Büyük bir şeyler olduğunu biliyordum. Ama ne olduğunu bilmiyordum."

"Bu çantaların ne işe yaraması gerekiyor?" Dean cevabı bildiğinden oldukça emin olmasına rağmen sordu.

"Görünmezlik çantaları gibiler. Bilirsiniz, sahibinin psişik enerjisini dağıtır, böylece bir durugörü onları bulamaz," dedi Sukie.

"Onları kim öldürüyor?"

"Sana zaten söyledim, bilmiyorum," dedi Sukie. "Ve ben her zaman buradayım." Dükkânı işaret etti.

"Peki buralarda başka nereden bulunabilir bu mallar?" "Hiçbir yerde, tek yer biziz. Ama yemin ederim hiçbirini satmadım. Bu şeyleri kimseye vermem. Burayı her gün açıp kapatıyorum."

hafta."

Sukie doğruyu söylüyor gibiydi.

"Tamam, yani sen sadece Bush'sun. Senin Karl Rove'un kim?" Dean bastırđı. "Bunları alabilecek ve senin bilmeyeceğın başka biri var mı?"

"Hayır... Yani sadece Connie ve kızlarının erişimi var."

"Burada neden bahsediyoruz? Bir cadı genelevi mi? Dur tahmin edeyim, herkes Fleetwood Mac tarzı bir sürü siyah dantel mi giyiyor?" Dean sırtttı.

"Hayır, sadece onun için çalışan kızları var." "Hepsi cadı mı?" Dean sordu.

"Bilmiyorum. Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Şimdi temizlememin sakıncası var mı? Bu şeyler kokuyor." Sukie önündeki toz, kemik ve pisliğı işaret etti. "Bir şey öğrenmek istiyorsan git Connie'ye kendin sor."

"Bir şey daha var. İşaretleme büyüsü için neye ihtiyacın var?" Dean sordu.

"Ne gibi?"

"Bir cadıyı, kötü bir cadıyı işaret eden bir şey. Belli ki senin gibi bir cadı değıl," dedi.

"Bilmiyorum. Bir büyüün var mı?"

Dean, Nathaniel Campbell'ın günlüğünü çıkardı ve sayfalardan birinin kenarına yazılmış büyüyü işaret etti.

"Bu eski görünüyor. Ne yaptın sen? Bunu Peabody'den mi aşırđın?" " gibi bir şey. Sadece neye ihtiyacım olduğunu söyle."

"Şey, bilmiyorum. Yani sadece tahmin edebilirim. Size tam olarak söyleyemem. Bu büyüyü hiç görmedim," dedi Sukie tereddütle.

"Tahmin et o zaman," dedi Dean.

"Şey, biraz kediotu kökü, biraz ejderha kanı ve sanırım biraz da kükürt koyardım. İşe yarayabilir. Hiçbir garanti vermiyorum." Dükkânın içinde dolaşarak malzemeleri topladı. Sonra bunları keten bir gris-gris torbasına sardı. "Bunu deneyebilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Dean.

"Hey, bil diye söylüyorum, insanları öldüren biriyle asla ilişkim olmaz. Connie kötü bir kız, biliyor musun? Ben öyle biri değılim.

Bu."

Dean başını salladı ve dükkânı terk etti.

Doğruca Connie'nin evine gidip ön kapıdan içeri dalmamak ve onu lime lime etmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Görünüşe göre güçlü bir cadıyla oynuyordu ve Lisa'yı kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark etti. Belki de her ihtimale karşı Lisa'yı arayıp kontrol etmeliydi...

Bu kez Connie'nin üzerinde tutacak bir şey olmadan yakalanmayacaktı. Connie'nin cesetlerle bir ilgisi olduğundan emindi ama elinde sağlam bir kanıt yoktu. Onu avcı adaletine teslim edebilirdi - bağlayıp Virjinya jambonu gibi tütürebilirdi- ya da yetkililere teslim edebilirdi. Kanıt bulması gerekecekti.

Arabasına döndüğünde Dean polis dosyasını açtı. Biraz eski moda ayakkabı derisi gerektiğine karar verdi.

NINETEEN

Sam ve Samuel sokağın aşağısına park ettikleri minibüslerinden Dean'in dükkândan çıktığını gördüler.

"Onu takip etmek ister misin?" Samuel sordu.

Sam, "Hayır, gidip içerideki küçük koltakla konuşalım," diye önerdi.

"Onun hiçbir şey bilmediğini söylediğini sanıyordum," dedi büyükbabası kuşkuyla.

"Bakalım fikrini değiştirmiş mi?"

Samuel ve Sam dükkânın ön kapısından içeri girdiklerinde dükkânı tamamen boş buldular. Kız gitmişti.

Samuel Sam'e arka tarafa gitmesini, kendisinin de üst kata bakmasını işaret etti. Sam tezgâhın arkasından karanlık depo odasına yöneldi. Arka kapı tamir edilmişti ve penceresiz oda o kadar karanlıktı ki elini yüzünün önünde zar zor görebiliyordu.

Arkasında bir döşeme tahtası gıcırdadı. Sam arkasını döndü ve sert yüz hatlarına sahip tuhaf bir kadınla yüz yüze geldi.

"Üzgünüm, geri dönüş yok," dedi, sesi keskin ve gıcırtilıydı. Bileğine bir fiske vurdu ve Sam karşı duvara fırlatıldı. "Ve hayır, Campbell olman umurumda değil."

Onu orada tutan güçle savaşılmaya çalıştı ama kadın çok güçlüydü. Görünmeyen bir ağırlığın göğsüne baskı yaptığını hissetti. Kadın elini daha da yukarı kaldırdı ve Sam kendini tavana doğru savrulmuş hissetti, görünmez ağırlık üzerine bastırmaya devam ederken nefes almakta zorlandı.

"Özellikle de makbuz olmadan," dedi.

"Biraz müşteri hizmeti!" Samuel homurdandı ve elinde bir beyzbol sopasıyla kapıda belirdi. Sopayı kadına doğru savurdu.

"Lütfen, oyunda kullanılan bir enstrümanı üzerimde mi kullanacaksın?" diye alay etti.

"Hayır, bunu kullanacağım." Samuel belinden tuz dolu bir testereli tüfek çıkardı ve kadının sol omzunun hemen yanından ateş etti.

"Tuz mu? Gerçekten mi? Benim bir iblis olduğumu mu düşünüyorsun?" Sırıttı, sonra Samuel'e yaklaştı ve büyük bir koku aldı. "Sen ölmüştün ihtiyar." Elini uzattı ve Samuel öğürmeye başladı. "Nefes alamadığını hatırlıyor musun? Doğru, . Ve bir süredir ölüydün. Çok ilginç. Seninle bir konuşmamız gerekecek. Ancak şu anda biraz -ne diyorsunuz ona? -barbekü yapacağım."

Elini bir kez daha sallayınca köşedeki deponun zemininde bir yangın başladı. Kadın kapıya doğru bir adım attı ve yere ve kapı pervazına bir toz serpti.

"Envanterimi temizleme vaktim gelmişti zaten." Ve böylece kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Samuel hareket etmek için çabaladı ama kapı aralığında yerde sıkıca tutulmuş gibiydi. Sam hâlâ tavana yapışmış, nefes almak için mücadele ediyordu. Alevler yayıldı, mal kutularını tuttu ve daha yukarılara ulaştı.

"Bizi burada nasıl tutuyor?" Sam boğuldu.

"Kan lekesi arayın. Bir şekilde üzerine bulaşmış. Yıkla onu!" Samuel başardı.

Sam kan lekesi aramak şöyle dursun, hareket etmekte bile zorlanıyordu. Birkaç saniye sonra sol kolunu tavandan kaldırmayı başardı ve bileğinin iç tarafında bir nokta koyu kırmızı kan buldu.

"Bunu nasıl ?" diye seslendi.

Yangın kutulardan oluşan kuleye tırmanmış ve şimdi tavana ulaşmıştı. Alevler ayak parmaklarına doğru ilerliyordu.

"Tükür!" Samuel bağırdı.

Sam kuruyan ağzından tükürük toplamaya çalıştı. Bileğine tükürdü ve görünmez bağların biraz gevşediğini hissetti. Kolunu yanına indirmek için mücadele ederek bileğini pantolonuna silmeyi başardı. Hemen yüzüstü yere düştü.

Sam irkilmeden ayağa fırladı ve yayılan alevlerin üzerine basarak büyükbabasının yanına gitti. O da

sol bileğini kavradı ve orada bulduğu kanı sildi.

İkisi de özgürce, zaten yoğun bir dumanla dolu olan dükkâna sendeleyerek girdiler.

Kızı ön pencerenin yanında yerde buldular. Boynu doğal olmayan bir açıyla duruyordu. Sam yine de eğilip nabzını kontrol etti. Kız ölmüştü.

Ön kapıdan girip sokağa çıktılar. Hâlâ öksürüyorlardı, dumanın etkisiyle gözlerinden yaşlar akıyordu, minibüslerine atladılar. Sam, itfaiye araçları köşeyi dönerken aracı kenara çekti.

"Bu çok güçlü bir cadılıktı. Daha önce hiç böyle bir bağlama büyüğü görmemiştim," diye gözlemledi Sam.

"Aradığımız cadı o olmalı," dedi Samuel. "Tamamen kötü bir şey yaratmak için bu kadar güçlü birine ihtiyaç var. Güçlü biri ve bahse girerim daha da güçlenmek istiyordur."

"Ne demek istiyorsun?" Sam sordu.

"Cadılar bir mıknaş gibi hareket eder; etrafta ne kadar çok cadı varsa, toplu olarak o kadar çok güce sahip olurlar. O büyüğü yapabilen ve bizi o kadar uzun süre orada tutabilen biri, şaka yapmıyor demektir."

"Kan bağlama büyüğü neydi? Bağlama büyüğü görmüştüm ama hiç kişinin odadan çıkabildiği ve hala yerinde durduğu bir büyü olmamıştı. Bunu yapabilecek bildiğim tek şey bir şeytan tuzağı," dedi Sam.

Samuel kuru bir sesle, "Evet, muhtemelen sen de o büyüğü bir daha görmek istemezsin," dedi.

"Neden? Ne oldu?" Sam sordu.

Samuel hafif bir gülümsemeye, "Cadı adet kanı," diye cevap verdi.

"Ajan McBrain," diye kendini tanıttı Dean, bölge adli tabibinin kirli masasına doğru eğilerek. "Son iki hafta içinde ortaya çıkan tüm cesetleri görmem gerekiyor. Bilirsiniz, buradaki herkesin görmezden gelmek istediği Salem seri katili tarafından öldürülenler." Rozetini geri aldı ve elini bodrumdaki ofisin arka tarafına doğru salladı. "Ve onları şimdi görmem gerekiyor."

Masanın arkasındaki beyaz saçlı yaşlı adam tek kelime etmeden sandalyesinden kalktı ve laboratuvarın soğutmalı bölümüne doğru ilerledi.

"Pek konuşkan , değil mi?" Dean gözlemledi.

"Söyleyecek fazla bir şey yok," diye cevap verdi yaşlı adam duvardaki gövde büyüklüğündeki paslanmaz çelik çekmecelerden birini çıkarırken. "Buraya ilk getirilen oydu. Birkaç dövme dışında üzerinde kimlik yok."

İşi biten yaşlı adam sandalyesine geri döndü.

Dean ilk genç kızı inceledi. Boynunun bir yanından diğerine uzanan bir kesik vardı: temizdi, çok derin değildi ve acımasızca . Cesette herhangi bir büyücülük izi olup olmadığına baktı. Kömür lekeleri ya da ot parçaları yoktu ve bir kurban için meshedilmiş gibi görünmüyordu. Ama Dean ellerinde ve kollarında savunma yaraları olduğunu fark etti, sanki saldırganı savuşturmaya çalışmış gibiydi.

Bu temiz bir ritüel değildi, bu çocuk mücadele etmişti.

Dean boynundaki yaraya daha yakından bakmak için hafifçe eğildi. Başının eğimini dikkatle ayarlarken çok tuhaf bir şey fark etti. Sadece boğazı kesilmemişti, boynu da tamamen kırılmıştı.

"Bu onun raporunda yok muydu?" Dean yaşlı adama seslendi. Yaşlı huysuz başını kaldırıp baktı, sonra ayaklarını sürüyerek Dean'e doğru geldi.

"Ne?" diye sordu.

"Boynu kırılmış. Bu sizin raporunuzda yoktu," dedi Dean. "Bunun eklenmesi gereken önemli bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Raggedy Ann bebeğine benziyor!"

Yaşlı adam omuz silkti.

Dean cesede tekrar baktığında kızın köprücük kemiğinde bir şey fark etti. Küçük bir "I Heart NYC" dövmesiydi. Şef Wiggum bir konuda haklıydı, o bir göçmendi. Ama Salem'de ne işi vardı?

Dean diğer cesetleri kontrol etti. Hepsinin boynu kırılmıştı. Dean iç çekti. Salem'de çürümüş bir şeyler vardı. Elinde gerçek bir dava vardı ve bu şu anda ihtiyacı olan son şeydi. Tek istediği bir *Necronomicon*, bir cadı ve kardeşini geri almaktı - çok şey mi istemişti? Şimdi elinde on ölü vardı.

ve cep telefonu çaldı. Lisa'nın numarası küçük ekranda ısrarla yanıp sönüyordu - kızgın bir kız arkadaş.

Dean cevap verdi, "Selam bebeğim!"

"Selam Dean. Nerelerdeydin? Her şey yolunda mı?" Lisa'nın sesi endişeli geliyordu.

"Ben sadece buralardaydım. Her şey yolunda, strese gerek yok," dedi Dean mahcup bir ifadeyle. Bu tür şeyler için önceden iyi bahaneler bulması gerekiyordu. "Gezinti nasıldı?"

"Harikaydı! Ergenlik çağındaki oğlum ve çok güçlü bir şekilde yaklaşan bir kızla takılmayı seviyorum."

"Yani iyi miydi?" Dean söyledi.

"Hayır, tam olarak değil. İşin daha bitmedi mi, öğle yemeği için handa buluşacağımızı sanıyordum?"

"Tamam, önce bir yere uğramam gerekiyor," dedi Dean.

"Dean, tüm bunlar da demek oluyor? Bir dava üzerinde mi çalışıyorsun?" "Um, hayır. Hiç sanmıyorum. Yani, demek istediğim-"

"Neyi kastetmedin?" Lisa'nın sesi endişe verici derecede sakindi.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," diye hemen geri çekildi Dean, bunun telefonda konuşulacak bir konu olmadığını anlamıştı. Özellikle de vahşice öldürülmüş genç kadınlarla çevrili bir morgda dururken. "Geri döneceğim," diye bitirdi.

Lisa, "Hemen geri dönebilir misiniz, durmak yok," dedi. "Ben ve ben seni bekliyoruz. Küçük gemileri görmek istiyor. Bugün."

"Harika. Clipper gemileri!" Dean sesine coşku katmaya çalıştı. "Yola çıkıyorum!" Telefonunu kapattı ve ölü kızlara son bir kez bakarak çıkışa yöneldi. Yanından geçerken yaşlı sorgu yargıcının Lands' End kataloğunu karıştırdığını fark etti.

"Umarım bunu yapanları bulursunuz. Geçen sefer kimseyi yakalayamadılar," diye gözlemledi adam, dikkati hâlâ önündeki polar ceketlerdeydi.

Dean olduğu durdu.

"Ne demek 'geçen sefer'?"

"Seksen üçün yürüyüşü, beş ölü kız. Oldukça gürültülüydü." Yaşlı adam başını kaldırıp Dean'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Seksen üç Mart'ı mı?" Dean tekrarladı. Belki sadece tesadüftü ama bu Sam'in doğduğu ay ve yıla aynıydı.

Dean sıcak, puslu öğleden sonra havasına adımını attı. Etrafındaki atmosfer yoğun gibiydi. Bir ayağını diğerinin önüne atmaya çalıştı ama kendini sersemlemiş hissetti. İki dizini de bükemedi ve yarı yarıya sıcak beton basamaklara düştü. Cep telefonu tekrar çaldı. Dean el yordamıyla telefonu cebinden çıkardı. Ekranda şu yazıyordu: SAM.

Bu olamazdı. Dean numaraya ve yanıp sönen telefon işaretine baktı. Cevap düğmesine bastı.

"Hey Dean, benim Sam. Hatırladın mı? Kardeşin," hattın diğer ucundan bir ses geldi. Dean halüsinasyon gördüğünü biliyordu. Halüsinasyon görüyor olmalıydı.

Konuşmak için ağzını açtı ama telefon çalmaya devam etti. Dean telefonu çekti ve dikkatle ekrana baktı. Şimdi okunuyordu: LISA. Derin bir nefes aldı ve aramayı kabul etti.

"Yoldasınız, değil mi?" Lisa sordu.

"Evet, birazdan orada olurum." Telefonu kapattı. Bu garipti. Rüyalar görmüştü ama hiç halüsinasyon görmemişti. Tökezleyerek arabasına gitti, bindi ve uzaklaştı.

Caddenin karşısında Sam Dean'in uzaklaşmasını izledi.

"Bunu çok yapar mı?" Samuel sordu. "Böyle kız gibi baş dönmesi nöbetleri geçirir mi?"

"Hayır. Bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim," dedi Sam, yüzünde hafif bir tanıma ifadesi belirdi. Derinlerde bir yerde küçük bir şey vardı. Bir saniye sonra o duygu tanesi, her neyse, tekrar kayboldu.

YİRMİ

Dean arabayı kenara çekerken Lisa ve Ben'in kaldırımında durmuş beklenti içinde olduklarını gördü. Poker suratını takınmaya çalıştı ama Sam'den gelen hayali telefon onu sarsmıştı. Yine de Lisa'nın onun rahatsızlığını anlaması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Merhaba, bizi hatırladın mı, *senin önerinle* birlikte tatile çıktığın insanları?" diye söze başladı. Dean'in cevap vermesini beklemeden Ben'i arabaya doğru itti. "Güzel, çünkü Ben'le birlikte küçük gemileri görmeye gideceksiniz." Ben yolcu koltuğuna atladı. "Ona saçma sapan şeyler söyleme."

"Kızarmış Twinkie'ler pislik sayılır mı? Peki ya biralı sosisler? Sanırım bira içinde kızartılmış sosisli sandviç görmüştüm," dedi Dean, havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Hayır ve hayır. İyi eğlenceler," dedi Lisa, Ben'i öperek ve Dean'e oğlunun başının üzerinden anlamlı bir bakış atarak, "Eğlenceyi hatırladın mı?" der gibi.

Dean başını salladı. Eğlence o anda pek de rahat hissettiği bir kavram değildi. Bir nefes aldı. Ben için eğlenecekti. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Kısa bir süre sonra mavi-yeşil körfezin diğer tarafına yanaşmış olan küçük gemiye vardılar. Araba durur durmaz Ben dışarı fırladı ve önden koşmaya başladı.

Dean arkasından, "Hey dostum, sakın ol," diye seslendi. "Sence korsanlar var mıdır?" Dean ona yetişirken Ben sordu. "Püriten döneminde korsan olduğundan emin değilim," dedi Dean.

Gerçekten bilmiyordu - Sam'in bileceği türden bir şeydi bu. "Gidip tur için bilet alalım ve öğrenelim." *Turlar. Biletler. Tanrım*, diye düşündü Dean, *bu "eğlence" Bay Rogers'ın kâbusuna dönüşüyor.*

Dean iskeleden gemiye doğru yürüyen pek fazla insan olmadığını fark etti. Sanki çoğu insan, hatta turistler bile bu tür ıvır zıvırlardan uzak durması gerektiğini biliyordu. Gemi denize bile dayanıklı değildi; Dean iskelede yarı karaya oturmuş olduğunu fark etti. Bu şey yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekti. Yine de bu iyiydi. Dean açık denizden pek hoşlanmıyordu ve ayakkabılarına kusmaktan da kesinlikle hoşlanmıyordu. Lisedeyken Mississippi'de bir tekne gezisine çıkmıştı ve iskeleye adımını atar atmaz o tatsız anı aklına geldi.

Ben ona üzerinde Jolly Roger'ın kafatası ve çapraz kemikleri olan bir bilet uzattı.

"Bu harika olacak," dedi Ben, turun başlangıcı olan kasvetli antreye doğru ilerlerken. "Ve görünüşe göre bütün tur bize kalacak!"

"Geç mi kaldık?" dedi bir ses.

Kendini Süper Büyükanne sanan, pudra mavisi kemerli, daracık bir takım elbise giymiş, tombul, yaşlı bir kadın arkalarından odaya girdi. Yüzü patates püresine benzeyen ve ağzı kırmızı bir şeker kaplamasıyla çevrili, beş yaşlarında küçük bir kızın elini tutuyordu. Küçük kızın yapışkan parmaklı diğer eli Dean'in pantolonunun paçasını kavramıştı.

"Ellerini iplerden çek, Veruca Salt." Dean irkildi ve geri çekildi.

"Dakota sevgilim, adamı rahat bırak," dedi Süper-Gran yumuşak bir sesle. "Ahoy orada! Hepiniz en ürpertici tura hazır mısınız?"

"Yüksek denizlere yelken açmış en ürkütücü gemi mi?" Korsan kostümü giymiş yaşlı bir adam plastik bir varilin arkasından fırladı.

"Ahhhh. Memaw!" Küçük kız çığlık attı ve büyükannesini bilet gişesine doğru geri çekti.

"Sanırım değil," diye gözlemledi Dean nefesinin altından. "Öyleyiz," dedi Ben.

"Ah, !" dedi yaşlı adam.

Dean, "Bu Jack Sparrow'dan çok Tony the Tiger gibiydi," dedi.

Rehber ona kötü kötü baktı.

"Benim grommetim olabilirsin. İster misin?" diye sordu Ben'e.

"Kesinlikle!" Ben söyledi. "Önce Gibbet'i görebilir miyiz?"

"Korsanlar hakkında çok şey biliyorsun dostum," dedi adam. "Sadece çok ısrarcı olma. Benim bir sistemim var," diye ekledi, aksansız bir şekilde.

"Geminin ön tarafına baş bodrumdan başlayacağız," diye devam etti, aksanını yeniden keşfederek. "Burası sayy-lorların uyuduğu yer." Korsan rehber geminin ön tarafına doğru yürürken onlara yol gösterdi.

Ben Dean'e döndü ve omuz silkti.

"İnternette çok şey var. Korsanlar çok havalı" dedi.

Dar bir koridordan geçtikten sonra, her duvarına ranzalar iliştirilmiş küçük, tozlu bir odaya girdiler.

"Burası pikaronların uyuduğu yer," dedi adam.

"Hey dostum, sürekli aksan yapmana gerek yok. Yani, bunu takdir ediyoruz ama, bilirsin, gerekli *değil*," dedi Dean adama. Sahte korsan yorgun gözlerle bir süre ona baktı.

"Gerçekten mi? Çünkü bugün berbat bir gündü," diye itiraf etti. "Evet. Sakin ol. Bırak da etrafta dolaşalım," dedi Ben.

Adam minnetle başını salladı. "Tamam. Patronuma söylemeyin yeter. Havalı görünüyorsunuz, size halkın göremediği bazı yerleri göstermeme ne dersiniz? Ben Teddy, bu arada." Her biriyle el sıkıştı.

"Dean ve Ben," dedi Dean. "Tanıştığımıza memnun oldum. Evet, kesinlikle- bize iyi şeyler gösterin. Değil mi Ben?"

Ben hevesle başını salladı.

Teddy'yi ana güverteye kadar takip ettiler. Ben etrafta koşturarak kılıçların nerede tutulduğunu ve yelkenlerin nasıl yönlendirildiğini gösterdi. Teddy daha sonra onları topların bulunduğu alt güverteye götürdü. , geminin her iki yanındaki deliklerden çıkan heybetli siyah topların bulunduğu, neredeyse baştan başa açık geniş bir kattı.

"Bunlar çalışıyor mu?" Ben bir tanesine doğru koşarak sordu.

"Ah hayır," dedi Teddy gülümseyerek, "bu topların hepsi onlarca yıldır çimentoyla kaplanmış. Eskiden yirmi dört kiloluk toplar atarlardı. Senin gibi çocuklar geminin dibinden barut getirip onları ateşlemek için bir aşağı bir yukarı koştururdu."

"G lleler hâlâ sende mi?" Ben sordu.

"Tanrım, hayır. Uzun zaman önce bulunan her şeyi eritmi ler."

"Peki bu ne?" Ben büyük bir g lleyi yerde yuvarlayarak sordu.

Teddy  a ırmı  görünüyordu.

"Bunun orada olmaması gerekiyordu - bunu nereden buldun?"

Dean top deliklerinden birini işaret ederek, "Evet, sanırım bizim de burada olmamamız gerekiyor," dedi. Teddy deli e doğru ko tu ve dışarı baktı.

Açık denizin ortasındaydılar.

"Bu nasıl oldu böyle?" Teddy a ladı.

"Sanırım bize bir şeyler söyleyebilir," dedi Ben, güvertenin diğer ucundaki uzun, ince bir figürü işaret ederek.

Figür topallayarak onlara doğru geliyordu. Yakla tı a Dean onun bir adam olduğunu görebiliyordu. İlk başta biraz yarı saydam görünüyordu ama attığı her adımda daha da katıla arak yaklaşık yirmi metre önlerinde durdu. Fırfırlı, yüksek yakalı bir gömlek ve dar bir pantolonun üzerine diz boyu kabadayı botları giymişti. Kemerinde uzun gümüş bir kılıç asılıydı.

Mutlu görünmüyordu.

"Güzel gömlek," diye gözlemledi Dean.

Hayalet süt rengi gözlerini onlara doğru çevirdi.

"Dean?" Ben, Dean'e doğru geri çekilmişti, gözleri fal ta ı gibi açılmıştı.

"Sana nasıl avlanaca ını   retmem için beni nasıl rahatsız edip durduğunu biliyor musun?" Dean sakince söyledi.

"Evet," dedi Ben.

"Av mı? Neyi avlamak?" Teddy olduğu yerde donmuş, korsana bakıyordu.

Dean, "Kızgın korsan hayaletler," diye cevap verdi.

" nce ne yapıyorsun?" Ben, Dean'in arkasından dolanarak sordu.

"Kaçın!" Dean, Ben ve Teddy'yi geminin kı  tarafındaki bir kapıya doğru iterken bağırdı.

Korsan, "Ahh, beni kandıramayacaksınız!" diye bağırdı. Dean arkasına bakınca onun da peşlerinden topallayarak geldiğini gördü.

"Odada çocuklar varken kimse bir şey çalamaz," dedi Dean ve ceketinden demir bir bıçak çıkarıp korsana doğru savurdu. Uzanma mesafesi çok kısaydı, bu yüzden bıçağı hayaletin üzerine fırlattı ama Kaptan Scalliwag görüldüğünden daha hızlıydı ve kılıcıyla bıçağı hızla yan tarafa savurdu.

"Oraya doğru. Şimdi!" Dean Ben ve Teddy'yi kapıya doğru yönlendirdi.

"Ama hayaletler gerçek değil ki!" Teddy eşiğe takılıp düşerek çığlık attı.

Dean Ben'i Teddy'nin peşinden itti, sonra da kendisi içeri atladı. Döndü ve korsanın kılıcı tahtayı kırarken kapıyı arkasından çarptı.

"Bana oldukça gerçekçi görünüyor," dedi Dean, onları geminin karanlığına doğru ilerletirken.

YİRMİ BİR

"Bu nasıl oldu? Ve şimdi ne yapacağız?" Teddy merdivenlerden aşağı inerken ağlıyordu.

Dean başını salladı. "Bilmiyorum. Bir tür geçitten geçmiş olabiliriz. Bir lanet ya da büyü olabilir. Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu?"

"Hayır, asla," dedi Teddy, "üniversiteden beri burada çalışıyorum."

Dean bir kaşını kaldırdı. Teddy ellisine merdiven dayamıştı. Tam o sırada bir kakofoni ve güvertedeki ağır botların tepinmesi başlarının üzerinden geçti.

"Görünüşe göre şimdi daha kalabalıklar," dedi Ben.

"Bu gemide hiç tuz var mı?" Dean Teddy'ye sordu.

Teddy, "Öyle olmalı, kışın iskelede kullanırız," dedi. "Genellikle büyük çuvalları mutfakta bulundururuz."

"Tamam, bu ikinci durağımız. İlk olarak, silahlar nerede?" "Hiç yok! Gemide silah bulundurmuyoruz."

"Korsan olmadığını söyleyebilirim ama burada olduklarından eminim. Peki çalışan bir korsan gemisinde silahları nerede saklıyor olabilirler?" Dean söyledi.

Teddy omuz silkti.

"Barut odası mı?" Ben önerdi. Teddy başıyla onayladı. "Doğru."

Dekan yumruklanmış Ben hafifçe üzerinde ve Omuz ve Çocuk gururla doğruldu.

Teddy onları uzun bir merdivenden indirerek teknenin en götürdü.

"Buradan," dedi.

"Oraya giremezsiniz," dedi bir ses.

Üçlü etraflarında döndü. Merdivenin altında yaşlı bir deniz köpeği zincirlenmişti.

"Bu konuda ne yapacaksın Golem?" Dean meydan okudu.

"Eğer zincirlenmemiş olsaydım senin bağırsaklarını deşerdim," diye karşılık verdi yaşlı denizci.

Dean eğilip çakısını çıkararak, "Sen de kolonoskopi iyi olacak gibi görünüyorsun," dedi. Döşeme tahtalarının arasındaki yarığa soktu ve eski tahtalardan birini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Ben sordu.

"Bu zavallı huysuz adamın acısına son veriyorum," dedi Dean. Kolunu yerdeki deliğe soktu ve bir insan kafatası çıkardı.

"Orada ne var?" diye sordu deniz köpeği.

"Dur bakalım, Yorick." Elini tekrar deliğe sokan Dean küflü bir çuval bezi çıkardı. İçinde bir kemik koleksiyonu vardı. Dean kafatasını torbanın içine koydu, sonra cebinden küçük bir teneke kutu tuz çıkardı ve torbanın üzerine döktü.

"RIP yaşlı adam."

Dean Zippo çakmağını yaktı ve alevi çantanın altına tuttu. Anında parladı ve ışıl ışıl yandı. Yaşlı hayalet çığlık atmaya başladı.

Dean daha sonra ne olacağını görmek için beklemeden Ben'i barut odasına açılan kapıya doğru itti. İçeride oda tavandan tabana büyük barut fiçileri ve bir dizi silahla doluydu.

Teddy hayretle, "Bu daha önce burada değildi," dedi.

"Evet, biz de öyle olmasını istemiyoruz," dedi Dean. "Doğaüstü bir güç bu âlemde ne kadar uzun süre kalırsa o kadar çok enerji toplar ve bu hayaletler şimdiki zamanda rahatlayacaklardır. O yüzden onları buradan çıkaralım. Toplayabildiğiniz kadar demir tabanca toplayın."

"bile mi?" Ben sordu.

"Evet, bu sefer sen bile." Dean ona Ben'in ön kolu kadar uzun bir çakmaklı tabanca uzattı.

Dean, "Bunu geri çek, nişan al, sonra tetiği çek," diye talimat verdi. "Bu çekiç bir kıvılcım yaratacak ama ateş etmesi bir saniye sürebilir."

"Peki ya *gerçek* silahın?" Ben sordu.

"Hayalet korsanlar olacağını bilmiyordum," dedi Dean, Ben'in ceplerini avuç avuç demir saçmalarla doldururken. "Arabada bırakmıştım."

BANG!

Saçmalar diğer tarafa isabet edince kapı tıkırdadı.

Dean, "Ateş ederek içeri girmeye çalışıyorlar," dedi. "Hadi gidelim."

Üçlü ellerine alabildikleri kadar tüfek ve tabanca alarak odanın en ucundaki merdivenden yukarı tırmandı ve bir kapıdan geçerek geminin başka bir bölümüne çıktı.

"Bu !" Teddy bağırarak onları küçük bir kapıdan geçirdi. "Dean?"

Ben kekeledi.

"Ne?"

"Bunu tekrar nasıl kullanabilirim? Çünkü sanırım ihtiyacım olacak," dedi Ben omzunun arkasını göstererek. Dean aşağıya baktı. Korsan hayaletler kapıyı kırıp içeri girmişlerdi ve şimdi topları ezerek ilerliyorlardı. Şimdi de merdivene tırmanıyorlardı.

"Şu fiçileri taşımama yardım et!" Dean Teddy'ye seslendi. Katran dolu üç büyük varili kapıya doğru kaldırarak kapıyı kapattılar. Korsanlardan gelen daha fazla bağırış çağırış gemide yankılandı.

"Haydi! Fazla vaktimiz yok," dedi Dean, diğerlerini teşvik ederek. "Geminin en yüksek noktası neresi? Bir avantaj elde etmeliyiz."

"Kaka güvertesi! Beni takip edin," dedi

Teddy. Dean inanamayarak başını salladı.

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Teddy. "Hadi gidelim."

Ben, Teddy ve Dean güvertede koşuşturmaya başladılar. Gemi istikrarlı bir şekilde Atlantik'e doğru ilerliyordu; ufukta sadece bir kara parçası görülebiliyordu. Dean açık denize bakarken anlık bir deniz tutması hissetti. Derin bir nefes aldı ve ayaklarının altındaki güvertenin eğilmesini görmezden gelmeye çalıştı.

Gemi tamamen eski, denize elverişli ihtişamına dönüştürülmüştü. Güverte, bir gemide ihtiyaç duyulabilecek her şeyle doluydu.

uzun bir deniz yolculuğu: halat, katran, hatta hayvanlar.

"Bu şeyler buraya nasıl geldi?" Teddy dehşete kapılmıştı. "Bu Ulusal Tarihi Kayıtlar'da yer alıyor. Ulusal bir hazineye çiftlik hayvanı sokamazlar," dedi ve onlara doğru meledikten sonra kaçıışan bir keçiye işaret etti.

Saniyeler sonra bir sürü korsan ortaya çıktı. Dean geminin pruvasında toplanmış kırk şaşkın ve öfkeli korsan saydı, sonra top güvertesindeki korsan öne çıktı.

"Gemimde isyan çıkmasına izin vermeyeceğim, dostum," diye seslendi. Dean bir adım öne çıktı.

"Sanırım buralarda takılacağız. Bence artık tecavüz ve yağmadan emekli olma vaktin geldi. Havlu atmaya ne dersin? Boca'ya git. Bilirsin, rahatla."

"Neden ?"

"Evet dostum, bu şimdi farklı bir anlama geliyor. Tamam," dedi Dean Ben ve Teddy'ye, "ilerlediklerinde sakın bir şekilde-"

"Ateş!" Teddy tabancasını beceriksizce hayaletlere doğrulturken bağırdı. Dean omuz silkti.

"Evet, ateş." Eski bir tabancanın horozunu kaldırdı ve yaklaşmakta olan huysuz denizcilerden oluşan kalabalığa doğru ateş etti. Tüfekten fırlayan demir bir top, tahta bacaklı bir korsanın tam gözüne isabet ederek onu anında buharlaştırdı.

"Onu yakaladın!" Teddy söyledi.

"Geri dönecek ve daha da sinirlenecek. Bu sadece bize biraz zaman kazandırmak için," dedi Dean ve iki eliyle silahını ateşledi. Başka bir hayalet buharlaştı ve birkaç saniye sonra aynı yerde tökezleyerek yeniden belirdi. "Ben, tuza ihtiyacımız var. Git mutfağı bul!"

Teddy ve Dean korsanların rengarenk mürettebatını uzak tutarken Ben koşarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra büyük bir kaya tuzu çuvalını sürükleyerek geri döndü.

"!" diye seslendi.

Dean çuvalı kesip açtı ve tabanından yakaladı. Etraflarına büyük bir yarım daire şeklinde tuz döktü. Rengarenk mürettebatın kaptanı gibi görünen hayalet tuz hattına saldırdı ama onu geçemedi.

"Seni yakalayacağım," diye hırladı.

"Tamam, Kaptan Crunch, pantolonunu çıkarma." Dean silahını doldurdu ve onu iki gözünün ortasından vurdu. Hayalet buharlaştı ama sonra yeniden maddeleşti. Teddy demir bir yükleme çubuğuyla ona bir yumruk attı. Hayaleti ikiye böldü. Ama sadece bir anlığına.

"Ah, Dean!" Ben ağladı.

Bir korsan geminin dışına tırmanmıştı ve şimdi Ben'i geminin kış tarafındaki tahta boyunca yürümeye zorluyordu. Dean korsanın sırtına nişan aldı ama Ben tam arkasıındaydı - Ben'i de vurmadan ateş edemezdi.

"Ben, sakin ol. Tabancanı ona doğrult ve ateş et!" Dean emretti.

"Sıkışmış!" diye seslendi çocuk. Ben'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Ona fırlat!" Dean bağırdı.

Ben silahını hayalete doğrulttu ama boz korsan silahı ustalıkla yakaladı ve Ben'e doğrulttu.

"Eğil!" Dean hayaletin üzerine nişan alıp ateş ederken bağırdı. Atış hayaleti delip geçerken Ben tahtaya çarptı. Dean tahtaya atladı ve Ben'i yukarı ve arkasına çekti.

Hayalet hemen geri geldi.

"Teddy! Ateş et!" Dean çığlık attı.

Teddy bir topu döndürdü, sonra da fitili ateşledi. Top gümbürdeyerek açıklıktan çıktı ve hayalete doğru fırladı. Hayaleti yok etti ve teknenin kış tarafını delip geçti.

"Bu gemiyi geri döndürmeliyiz. Teddy bunu yapabilir misin?" Dean sordu.

"Deneyebilirim," diye cevap verdi Teddy. Tuz hattının üzerinden atladı, sarkan bir halatı yakaladı ve Indiana Jones'u gururlandıracak bir hareketle güvertenin diğer tarafına savrulurarak dümene indi.

"Ben, şuradaki küçük sandalı görüyor musun?" Dean işaret etti. "Onu aşağı indirmeye başla. Teddy gemiyi döndürdüğünde onu suya indir ve içine gir. Anladın mı?"

"Ne yapacaksın?" Ben sordu.

Dean kararlılıkla, "Bu korsanların karaya ulaşmamasını sağlayacağım," dedi. Kalın bir halat gördü. Aynı anda

Hayaletlere ateş ederken, ipi büyük bir katran fıçısının yanına sürükledi, yaklaşık iki yüz pound değerindeki ipin tamamını içine daldırdı ve sonra geminin yan tarafına fırlattı.

Ben'e seslendi, "Ben, ipin diğer ucunu tut ve sakın bırakma. Tamam mı?"

Ben sandalı bir makaraya bağlayıp indirmek için uğraşırken el salladı.

Bu sırada Teddy dümeni çekti ve gemi büyük, tembel bir kavis çizerek dönmeye başladı.

Korsanların hepsi güvertenin bir tarafına ateş ederek saldırıdan geçici olarak kurtuldular.

Dean barutla karıştırılmış tuzu güverte boyunca sıralar halinde atma fırsatını yakaladı. Sonra her bir çizgiyi dikkatlice yaktı. Birkaç dakika içinde geminin yüzeyinde muazzam bir ateş haçı yayıldı.

Dean dümendeki Teddy'ye yardım etmek için güverteye koştu. Bir taretin üzerine tünemiş, eski ahşap halkaya karşı mücadele eden Teddy kahramanca dayanmış ve geminin tam bir dönüş yapmasını sağlamıştı. Dean karşıdan gelen hayaletlere tekme attı ve ateş etti. Uzun saçlı bir korsan saldırdı ve Dean demir bir kılıçla onun kafasını kesti. Korsan buharlaştı ve bir metre ötede yeniden ortaya çıktı.

"Yaklaş, kalbini söküp akşam yemeği niyetine yemek istiyorum," diye ilan etti Kılı.

"Üzgünüm, öğle yemeği için boş değilim, Uzun John Silver," dedi Dean, demir kılıcını tekrar savurdu ve hayaleti yanan tuz hattının diğer tarafına fırlattı. Dean tarete doğru döndü, tam o sırada başka bir korsan parmaklıklara tırmanıp Teddy'nin arkasına gizlendi.

"Teddy, et!" Dean bağırdı. Korsan kılıcını savurdu.

Teddy'nin gövdesini doğruca kesti.

Teddy arkasını döndü ve nefesi kesildi. Hayalet üzerine atladı ve elini göğsünün içine soktu. Teddy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbini tuttu ve sonra öne, tekerleğin üzerine düştü.

Gemi sağa yattı, enkaz güverteden yuvarlandı, birkaç hayalet çalkalanan suya daldı. Dean silahını kaldırdı ve Teddy'nin katiline ateş etti. Korsan buharlaştı ve sonra geri geldi. Dean

ona tekrar ateş etti ve Teddy'nin yanına koştu. Teddy ölmüştü. *Kahretsin, zavallı adam.* Ben'in Teddy'nin vahşi sonuna tanık olup olmadığını görmek için hızla omzunun üzerinden baktı. *Çocuk ne olduğunu bilmesene daha iyi.*

Dean bir ip daha aldı ve geminin dümenini kıyıya doğru yönelecek şekilde bağladı. Küpeştenin üzerine atladı, silahını kot pantolonunun kemerine soktu ve sarkan bir ip parçasını kendine doğru çekti.

"Tarzan'la ilgili her şey her zaman kötü bir fikirdir," diye mırıldandı. Sıkıca tutundu ve kendini küpeşteden aşağı bıraktı. Halat bir sarkaç gibi güvertenin uzunluğu boyunca aşağıya doğru yaylandı. Dean birkaç korsanı tekmeleyip bıçakladı, onlar da topuklarına yapışıp çırpınıyorlardı. Yörüngenin tepesinde Dean atladı ve Ben'i sandala itti.

"Tur bitti."

Dean katran kaplı ipi kaptı ve cebinden bir torba barut çıkardı. Onu ipin ucuna yapıştırdı ve Zippo'suyla yaktı.

"İpi kes!"

Ben bir pala çıkardı ve makara halatını kesti. Sandal sallanıp bir saniye asılı kaldıktan sonra sert bir şekilde suya düştü.

İlk patlama güverteden patladı ve alevler geminin yanlarından sandala doğru fırladı.

"Kürek çek, sıkı çek!" Dean ısrar etti.

Ben ve Dean kürekleri çekerek ilerleyen geminin karşı koydular. Geminin dümen suyuna kapılmışlardı. İki gemi hızla kıyıya yaklaşıyordu. Ama Ben ve Dean ne kadar öfkeyle kürek çekerek gemiden uzaklaşmaya çalışsalar da, geminin itiş gücü onun pençesinden kurtulmak için manevra yapmayı imkânsız hale getiriyordu.

"Teddy nerede?" Ben patlamaların gürültüsü arasında bağırdı.

Dean üzgün bir ifadeyle gemiye bakarak, "O iyi," diye cevap verdi.

"Yapma!

onun için endişelen." Ben kürek çekmekten nefes nefese kalmıştı ve onu daha fazla zorlayamadı.

Bir dizi küçük patlama geminin yan tarafında tank büyüklüğünde delikler açarken üst güverte alev aldı. Dean ve Ben sallanarak

yanan ateş topunun yanında.

Dean, "Kendimizi gemiden uzaklaştırmamız gerekiyor," diye seslendi. Ben başını salladı. "Bir topa ya da başka bir şeye ihtiyacımız var."

Dean bir an düşündü. Etraflarına baktı, çalkalanan suyun içinde sallanan enkazlarla çevriliydiler. Ne kullanabilirdi?

Dean, "Şunu tekneye koymama yardım et," diye talimat verdi. O ve Ben, alabora olmamasına dikkat ederek küçük teknenin yan tarafına eğildiler ve sudan dokuz ayak uzunluğunda çatlak bir direk parçası çıkardılar.

Bir başka patlama geminin arka tarafını parçaladı ve dökme demir sobayı suya fırlattı. Bir çözüm yolu bulan Dean kürek çekerek dumanı dışarı veren boruya ulaşmayı başardı. Onu batan sobadan çıkardı ve yüzen bir tahta parçası yakaladı.

"Bu tahtayı bu borunun altına çivilememiz gerekiyor. Çivi bulun, ne bulursanız bulun," dedi Dean.

Gemi kıyıya doğru hızla ilerlerken, Dean ve Ben suda kalabilmek için çırpınarak sudan moloz parçaları çıkardılar ve Ben'in palasının sapını kullanarak kalası boruya başardılar. Dean borunun ucuna bir torba barut yerleştirdi ve ardından zorlukla da olsa boruyu sandalın pruvasına, kalası da ikinci bir oturak olarak karşı tarafa yerleştirdi.

Direği borunun içine soktular ve sandalın pruvasını gemiye doğru çevirdiler. "Kıç tarafa tutun, Ben. Teknenin ateş ettiğini hissettiğin anda ileri, !" "Tekme mi?

Neden?"

"Çünkü bu köpek yavrusu bu şeyi bir çiğneme oyuncağı gibi parçalayacak," diye uyardı Dean. Bir parça katranlı ipi yaktı ve borunun içine attı. "Sıkı tutun!"

Boru cızırdadı ve çatladı, ardından barut direği borudan dışarı fırlattı. Direk o kadar uzundu ki hala boruyla temas halindeyken gemiye çarptı. Sandal ileri fırlayarak geminin dümen suyundan kurtuldu. Patlama sandalın kıç tarafını kopardı ve Dean ile Ben'in bacakları soğuk suya battı. İkisinin de nefesi kesildi.

"Tekmele!" Dean bağırdı.

Sandalın ön yarısını tekmeleyerek gemiden uzaklaştırdılar. Yelkenler alevler içindeydi ve geminin üstü simsiyah yanıyordu. Yüzen cehennem bir gezi teknesini kıl payı kaçırdı. Su sakinleşip kıyıya yaklaştıkça, gemi sanki eski konumuna geri dönmeye çalışıyormuş gibi yavaş bir kavis çizdi. Alev alev yanan ahşap ve halat kütlesi eski rıhtıma çarparak enkazı park alanına ve ağzı açık turist kalabalığına fırlattı.

Gemiden bir alev topu fırladı ve gemide kalan hayaletleri anında yaktı. Cehennem, eski ahşap iskelenin üzerine sıçradı ve en yakın engelli alanına park etme talihsizliğini yaşayan bir arabayı ateşe verdi.

İtfaiye araçları park alanının her köşesinden zum yaparak geliyordu. Arkalarında bir kalabalık toplandı.

Dean ve Ben kıyıya doğru tekmelemeye devam ettiler. Su sığlaştıkça Dean kendini sandaldan dışarı itti ve sandalı kumsala çekti. Derin bir nefes alarak bir an durakladı.

"Dean! Ben!" Sahilin yukarısındaki kayalıklardan Lisa'nın çığlığını duydu.

Dean Ben'in sudan çıkmasına yardım etti ve ikisi de kumlu, ıslak ve bitkin bir halde kayaların üzerinden tırmandılar.

Lisa, Ben'in sıırıslıklam ve kirli haline rağmen onu kucakladı.

"Ne oldu? Sessiz bir tekne turuna çıkacaktınız.

-demirdeyken!" Lisa hasara inanamayarak baktı. "Hayaletler vardı anne.

Korsan hayaletler," dedi Ben. "Ama biz

Onları yaktık ve vurduk. Çok havalıydı." Lisa Dean'e baktı.

"Silaha dokundu mu?"

"Lis, konu bu değil. Bu cehennemden gelen bir 'üç saatlik tur'du," diye karşılık verdi Dean. "Ayrıca, çakmaklı tüfek konusunda da hiç fena değildi." Ben'in saçlarını karıştırdı.

"Bir silaha dokundu!" Lisa'nın gözleri kocaman ve öfkeliydi. "Silah yok dedim. Asla."

"Biliyor musun Lisa, burada durup bu konuşabiliriz, ama bence polis belki de... Belki de gitmeliyiz."

"Neden nereye gidersen git yıkım seni takip ediyor?" diye sordu umutsuzca.

"Bu gerçekten benim hatam değildi. Değil mi Ben?" Dean kolunu Ben'in omzuna doladı. "Önce korsanlar peşimizden geldi."

"Korsanlar neden senin peşine düşsün ki?" Lisa söyledi. "Onlara ne yaptın?"

"Onlar hayalet Lisa, işler o şekilde yürümüyor," dedi Dean, hızla büyüyen izleyici kalabalığına doğru bakarak.

"Hey Dean, Teddy nerede? Hâlâ gemide mi?" Ben endişeyle korsan gemisinin yanmış kalıntılarına baktı.

Dean elini saçlarının arasında gezdirdi. Çocuğa gerçekte neler olduğunu anlatmasına imkân yoktu. O gün zaten yeterince şey yaşamıştı.

"O iyi. Sanırım şurada." Dean belli belirsiz park alanını işaret etti.

Sonra onu fark etti. Otoparkın karşısında, koyu renk paltolu, uzun boylu, gergin yüzlü bir kadın onlara bakıyordu.

"Peki, nasıl çalışıyor?" Lisa Dean'in dikkatini çekmeye çalışarak, "Nasıl çalışıyor?" dedi. "Dean?"

Kadın park yerindeki kargaşanın üzerinden Dean'e bakmaya devam etti. Onu daha önce hiç görmemişti ama onda hem tanıdık hem de tehditkâr bir şeyler vardı.

"Dean? Dean, seninle konuşuyorum. Bilmem gereken bir şey mi var? Daha fazla hayalet düşecek mi?"

Dean Lisa'nın omuzlarını tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Hayır. Söz veriyorum. Yapmayacaklar," dedi kararlı bir şekilde. "Ama bunu yapmak zorundasın.

Bana güven ve sana söylediklerimi yap: Otele geri dön ve kapıyı *kimseye* açma. Tamam mı?"

"Dean, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?" Lisa gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"O adam olup sonra açıklayacağımı söyleyebilir miyim?" Dean sordu.

"Biliyorsun filmlerde bu asla yaramaz," diye cevap verdi Lisa.

"Biliyorum. Ama bu konuda bana güvenmelisin. Her şey yoluna . Buraya bir şey için geldim ama sanırım daha büyük bir şeyin içine adım attım."

"Senin gibi değil." Lisa hafifçe gülümsemeyi başardı. "Git. İyi olacağız."

Lisa Ben'e sıkıca sarıldı, sanki onun hâlâ yanında ve tek parça olduğuna dair kendine güvence verir gibiydi. Dean başıyla onayladıktan sonra arkasını dönüp kalabalığa doğru ilerledi ama kadın ortalıkta görünmüyordu. Islak kot pantolonunun cebinde arabasının anahtarlarını aradı. Mucizevi bir şekilde hâlâ oradaydılar. Arabaya atladı ve hızla uzaklaştı.

* * *

On beş dakika sonra Dean, Connie's Curios and Conversations'ın yanmış kalıntılarının önünde durdu. Bir polis memuru ve bir adli tabip beyaz bir ceset torbasını bir minibüsün arkasına itiyorlardı.

Dean arabadan atladı ve onlara doğru koştu.

"Hey dostum, kim o?" diye sordu.

"Orada alışan zavallı kız. ıtır ıtır yanmış. Neden dışarı çıkmaya çalışmadığını bile bilmiyorum," diye cevap verdi bölge adli tabibi, kapıyı çarparak kapatırken.

Dean minibüs uzaklaşırken arkasından bakakaldı. Arabasına geri bindi, bir kaltak çevirdi ve kuzeye, Connie Hennrick'in evine doğru yola ıktı.

YİRMİ İKİ

Dean Sukie'nin ölümüyle sarsılmıştı. Beyzbol sopasıyla olan olay dışında çocuk yeterince zararsızdı. *Sanırım bu büyücülükle "uğraşılamayacağını" kanıtlıyordu. Böyle tehlikeli şeyler eninde sonunda seni yakalar.* Ama Dean Sukie'yi kurtarabilmeyi diledi. Ölmeyi hak etmemişti.

Sukie'nin ölümü, *Titanik* anı ve Teddy'nin ölümüyle birleşince Dean duygusal bir sarmala girdi. Kesinlikle bir davaya, dikkatini vermesi gereken büyük bir şeye rastlamıştı. Hâlâ Sam'i diriltmek için bir *Necronomicon* bulmak istiyordu ama vahşi cinayetler, büyü torbaları ve korsan hayaletlerden anlaşıldığı kadarıyla bir şeyler oluyordu ve birileri onun ne olduğunu bulmasını engellemeye çalışıyordu.

Dean, Ipswich Yolu tabelalarını takip ederek Hennrick çiftliğini aramak için kuzeye yöneldi. Yol ormanın içinden kıvrılıyordu. Bir ya da iki mil sonra ağaçlar asfaltın üzerine eğilerek gri gökyüzünü kesiyordu. Dean, yüzüne dekoratif bir "H" harfi monte edilmiş büyük bir demir kapıda yavaşladı. Yirmi metre ileride durdu. Dean Nathaniel'in günlüğünü çıkardı ve okumaya başladı.

Nathaniel ve çocukları ertesi gün Dul Faulkner'ı ziyaret etmek üzere yola çıktılar. Nathaniel, kızını kaybettiği için ona saygılarını sunmak istiyordu. Ancak Hannah, Abigail Faulkner'ın iki haftadır büyülenmiş olan Rahip Parris'in kızıyla birlikte bir yorgan çemberinde olduğundan bahsettiğinde de merakı artmıştı. Neredeyse büyü'nün başladığı gün Abigail'in cesedinin bulunması garip görünüyordu. Bu iki olayın birbiriyle bir ilgisi var mıydı?

Rose Mary yeni pişmiş bir somun ekmeği paketledi ve çantasına koyması için Nathaniel'e verdi. Yaygın olarak biliniyordu ki

John Faulkner beş yıl önce öldüğünden beri dul eşi çocuklarını beslemek ve küçük çiftliğini ayakta tutmak için mücadele ediyordu. Aileye yiyecek bir şeyler götürmek, özellikle de bir çocuğun kaybından sonra uygun bir jestti. En azından o, Caleb ve Thomas yola çıkarken Nathaniel'in mantığı buydu.

Dul kadının çiftliğine vardıklarında, yıkık dökük ve yoksul bir ev yerine müreffeh küçük bir konut bulduklarında şaşırdılar. Daha önce boş olan ahırda iki at ve iki inek vardı ki bu Salem'de oldukça büyük bir lükstü.

Nathaniel kapıya vurdu. Dul Faulkner onları soğuk ve acımasız bir odaya değil, sıcak ve rahat bir iç mekâna davet etti. Masada yemek vardı ve Nathaniel'e ocakta fokurdayan geyik eti yahnisi gibi kokan bir şey geldi. O mevsim avcılık için özellikle kötü geçmişti ve eve taze geyik getirmek için birinin çok şanslı olması gerekirdi.

Nathaniel çocukları dul kadınla resmen tanıştırdı. Rose Mary'nin başsağlığı dileklerini ilettili ve ailenin yardıma ihtiyacı olması halinde kendisinin ve çocukların evle ilgili her şeyi seve seve yapabileceklerini ekledi. Kadın kibarca reddetti ve rahat olduğunu, kendisi ve kalan iki çocuğu için bol miktarda yiyecek olduğunu açıkladı.

"Peki ikizler nasıl? Yürümekte biraz zorlandıklarını hatırlıyor gibiyim," diye sordu Nathaniel.

"Oldukça iyiler, teşekkür ederim. İşte şimdi geliyorlar," dedi dul kadın, sandalyesinde doğrulurken.

Caleb'in yaşlarında birbirinin aynı iki çocuk kapıdan hızla geçip Campbell'ların oturduğu ortak salona girdiler. İkisi de sağlıklı ve dinç görünüyordu, aralarında en ufak bir topallama belirtisi yoktu. Topallamalarına neden olan hastalık her neyse tamamen ortadan kalkmıştı.

Nathaniel dul bir kadının nasıl olup da yoksulluktan rahat bir yaşama bu kadar çabuk geçebildiğini merak ediyordu.

"Dul Faulkner, kızınızı kaybettiğiniz için çok üzgünüm," dedi Nathaniel ciddiyetle ve kadının tepkisini izledi.

"Tanrı verir ve Tanrı alır. Peder Parris de demiyor mu?" diye cevap verdi.

"Gerçekten de öyle. Haklısınız. Ancak görünüşe göre hiçbir şey istemiyorsunuz," dedi Nathaniel ve rahatlığın kanıtlarını göstererek

etraflarında.

"Kızım hariç. Kızımı geri almak için her şeyi yaparım," dedi dul kadın.

"Tabii ki. Söyleyin bana, çok arkadaşı var mıydı? Belki de Peder Parris'in kızıyla tanışıyordu?" Nathaniel sordu.

"Hayır, hiç konuşmadılar. Pazar günleri ve Perşembe akşamı dualarında belki konuşuyorlardı. Ama hiçbir şekilde arkadaş değillerdi."

Nathaniel'in beklediği yanıt bu değildi. Ciddiyetle başını salladı, üzüntülerini tekrarladı ve Thomas ile Caleb'e gitme vaktinin geldiğini belirtti.

Dışarı çıktığında Nathaniel başını salladı. Kafası karışmıştı. Büyülenmiş kızların Abigail'in ölümüyle bir bağlantısı olduğundan emindi.

Nathaniel atına binerken dul kadın kapıda belirdi. Nathaniel'e eliyle işaret etti.

"Bay Campbell, bir şey daha var," dedi. "Nedir o?" diye sordu Nathaniel.

"Kızımı seviyordum ama bazı arkadaşlarıyla aynı fikirde ."

"Ne demek istiyorsun?" Nathaniel sordu.

Etrafta kimse olmamasına rağmen dul kadın endişeyle etrafına bakındı.

"Ball ailesi gibi," dedi sonunda. Kibarca başını salladı ve içeri geri döndü.

Nathaniel iki oğluna baktı.

"Constance Ball'un evini ziyaret etmek ister misiniz? Bu, onun arazisinde gördüğünüz ortaya çıkarılmış mezarlarla bir bağlantı olabilir."

Caleb ve Thomas başlarıyla onayladılar. Constance Ball'un kızları Salem Köyü'nde kötü bir şöhrete sahipti. Birbirleri dışında kimseyle konuşmak istemiyor gibiydiler ve ayrıca hepsi de çarpıcı derecede güzeldi.

Ball'ların evi Campbell ailesinin evinden çok uzakta değildi, bu nedenle Thomas ve Caleb yapmamaları gerektiğini bildikleri halde zaman zaman onların arazisinden geçiyorlardı. Ev etkileyici bir tuğla evdi, sadece yapı malzemesi bile onu diğerlerinden ayırıyordu

fıçı tahtası olan yakınlardaki konutların çoğundan farklıydı. Salem'deki herkesin Balls'lar hakkında bildiği tek şey, kendilerini bildi bileli o topraklarda ve o evde yaşadıklarıydı.

"Sence Constance Ball'un Abigail'in ölümüyle bir ilgisi var mı?" Thomas babasının yanında tırıs giderken sordu.

"Sanırım öğreneceğiz," dedi Nathaniel. "İçeri davet edildiğimizde ne yapacağımızı biliyor musun?"

Çocuklar başlarını salladı. Bu tam da Nathaniel'in onları eğittiği türden bir durumdu. Dondurucu havada uzun geceler boyunca oturup potansiyel vampir yuvalarını gözetlemişlerdi. Kendi paylarına düşen iblis ele geçirmelerini görmüşlerdi. Ama Nathaniel onlara bir eve davet edilecek kadar kibar olmayı da öğretmişti ki bu bazen işin yarısı demekti.

Campbell'lar Constance Ball'un evine vardıklarında büyük bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Açık arazide esen kar, yaklaştıkça gözlerini kör ediyordu. Nathaniel atını bağladı ve merdivenlerden çıktılar. Kapı tokmağı Caleb'in kafası kadardı. Thomas onu kapıdan söktü ve pirinç kaidesinin üzerine bıraktı. Rüzgârda bile binanın içinde yankılanan ÇAT! sesi duyulabiliyordu.

Bir iki dakika sonra siyah pantolon ve ceket giymiş, yakasına kadar düğmeli iri bir adam kapıyı açtı ve ortaya büyük bir giriş ve geniş bir merdiven çıktı. Nathaniel kendini tanıttı ve içeri alınmasını istedi. Adam Nathaniel ve çocukları büyük koridorun sağındaki geniş oturma alanına götürdü.

Thomas ve Caleb daha önce hiç bu kadar büyük bir evde bulunmamışlardı. İçeri girdiklerinde, evin hanımını beklerken kükreyen büyük ateşin yanında yer buldular. Nathaniel odanın etrafındaki birkaç ilginç eseri hemen tanıdı, en önemlisi de bir kürsünün üzerine tünemiş küçük, yıpranmış görünümlü bir kitaptı. İlk sayfaya baktı; tamamen Latince yazılmıştı.

Uzun bir işaret parmağı kitabı aniden yüzüne kapatırken çocukların soluklarını duydu. Nathaniel başını kaldırdı ve kendini Constance Ball ile yüz yüze buldu. Yakışıklı bir kadındı, her zaman iyi-

Neredeyse Rönesans tarzında, ama bir sömürge kadını için özellikle abartılı giyinmiş.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Madam Ball, ben Nathaniel Campbell ve bunlar da oğullarım Caleb ve Thomas." Çocuklar kibarca selam verdiler.

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi. "Araziniz benimkiyle bitişik. Bir sorun mu var? Kızlarımdan biri izinsiz mi girdi?"

"Hayır, hiç de değil. Ama belki kızlarınızla konuşmamın bir sakıncası yoktur?"

"Ne için?" Constance sordu.

Nathaniel, "Abigail Faulkner ile tanışıp tanışmadıklarını bilmek isterdim," dedi.

Constance derin bir düşünceyle kaşlarını çatı.

Bir süre sonra, "Adını bilmediğime eminim," dedi. Arkası düz bir sandalyeye oturdu ve Nathaniel'e soğuk soğuk baktı.

"Bu çok tuhaf," dedi Nathaniel. "Çünkü annesi Dul Faulkner, kızının sizi ve kızlarınızı tanıdığını söyledi."

"Neyi emin değilim," dedi Constance.

"Küçük Abigail Faulkner'ın öldüğünü biliyor musun?" Nathaniel sordu.

Constance cevap vermeden önce durakladı.

"Hayır, emin değilim. Tam olarak nereye varmaya çalışıyorsunuz, Bay Campbell?"

Konuşma sırasında Thomas ve Caleb, Constance'ın sandalyesinin arkasına gizlenmişlerdi. Caleb cebinden küçük bir çanta çıkardı ve onu Constance'ın koltuğunun altına yerleştirmeye çalıştı. Constance anında dönerek çocuğu ürküttü.

"Orada ne yapıyorsun, seni küçük maymun?" diye sordu.

Nathaniel devreye girdi.

"Üzgünüm, o garip bir çocuk. Caleb, buraya gel." Caleb kendisine söyleneni yaptı ve babasının yanındaki yerini aldı.

"Bay Campbell, saçmalıklarınızdan bıktım usandım. Artık gidebilirsiniz," dedi Constance sandalyesinden kalkarak.

"Anladığımı sanmıyorum," diye Nathaniel.

"Rathburn," diye seslendi. "Bu beylere çıkışı göster." İri yarı adam sanki başından beri kapının arkasından dinliyormuş gibi kapının aralığında belirdi. Odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve Nathaniel'i kolundan yakaladı.

Nathaniel kolunu Rathburn'ün mengene gibi çekti.

"Per is vox malum ero venaliciium. Per is oil malum unus ero ostendo." Nathaniel Latince işaretleme büyüsünü söylemeye başladı.

Constance sakın bir şekilde gülümsedi.

"Bay Campbell, madem cadı olup olmadığımı öğrenmek istiyordunuz, neden sadece sormadınız?" Bileğinin sıradan bir hareketiyle Caleb kitaplıklara doğru uçtu.

"Daadd!" Caleb'in küçük bedeni duvara doğru büküldü.

Nathaniel altında sakladığı bıçağı çıkardı.

"O domuz çıkartmasıyla bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Bay Campbell, beni ya da neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz." Kolunu çevirdi ve oda dışarıdaki kadar güçlü bir fırtınayla doldu.

Constance Nathaniel'le yüzleşmek için döndü. Bir başka küçük el hareketi onu odanın diğer ucuna uçurdu.

Thomas Constance'ı yakalamaya çalıştı ama Constance onu ters çevirerek köşeye fırlattı.

"Kendi evimde saldırıya uğramayacağım, seni aptal." Constance elini tekrar salladı. Ateş şömineden dışarı sıçradı ve bir kasırga halinde tavana doğru dönmeye başladı. *"Eugae satan imus focales olle obligamus tu adque subsidium me clades mi trespassers,"* diye bağırdı Constance.

Ateş, yerde bir yığın halinde baygın yatan Thomas'a gittikçe daha da yaklaştı.

"Thomas! !" Caleb bağırdı.

"Ne kadar ilginç değil mi, en büyüğünüz aklını yitirmiş gibi görünüyor. Tıpkı babası gibi," diye alay etti Constance. Ateşten kasırga etrafında dönerken, o görkemli bir şekilde ayakta duruyordu. "Söyle bana Nathaniel, çocuklarını neden buraya getirdin? Neden onları tehlikeye attın? Nedenini biliyorum, sen bir avcısın. Bütün avcılar aynıdır. Kendileri dışında herkesi yargılama hakkına sahip olduklarını düşünen palavracılar. Sana bir şey söyleyeyim," diyerek yüzünü Nathaniel'in yüzüne yaklaştırdı.

Nefesi yüzünde buz gibi soğuktu, "Biz de sizin gibi buraya yeni bir hayat için geldik. Yeni Dünya herkes içindir, sadece burnu İncil'de olanlar için değil."

"Abigail Faulkner'ı, masum bir genç kızı öldürdün," diye tükürdü Nathaniel ona.

Constance omuz silkti ve ondan uzaklaştı.

"Yaptıysam ne olmuş. Bazen zayıflar itaatsizliklerinden dolayı cezalandırılmalıdır."

Nathaniel onun arkasından, "Salem buna izin vermeyecek," diye bağırdı.

"Lütfen, Salem tüm rasyonel düşünceleri söndürmek için iyi bir iş çıkarıyor. Sizce de öyle değil mi kızlar?" Constance kapı aralığında duran beş genç kadına seslenmek için döndü. Alevler kapkara gözlerinden yansıyor.

Constance arkasını döndü ve soğuk bir ifadeyle Nathaniel'e baktı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Bay Campbell: Sizi öldürebilirim, kadar kolay olur." Parmaklarını şıklattı. "Eğer bana bir daha karşı gelerseniz, çocuklarınız yetim kalacak. Bundan emin olacağım." Elini kaldırıp Nathaniel'in yüzüne yaklaştırdı. "Ve bir dahaki sefere, bu kadar merhametli olmayacağım."

Nathaniel'in yanağında üç büyük derin çizik belirdi ve çenesinden ceketine kan damladı.

"Pek çok şeyi kontrol edebilirim," diye tısladı. "Salem'de hiçbir yer güvenli değil. Kızlar, Campbell'lara çıkış yolunu gösterin."

Beş kız bir çember oluşturup ellerini havaya kaldırdılar ve Nathaniel, Thomas ve Caleb bileklerinin bir hareketiyle camlı pencerelerden dışarıdaki karın üzerine düştüler. Fırtına etraflarını sarmıştı. Nathaniel onu ata bindirip topallayarak uzaklaştıklarında Thomas hâlâ baygındı.

Gül Mary açıldı ve kapı olarak Nathaniel, Thomas,
ve Caleb eve yaklaştı.

"Bu ne?" diye bağırdı. "Hannah, git otları ve yağları getir."

Nathaniel Thomas'ı nazikçe masaya yatırdı. Caleb kardeşinin botlarını çıkardı ve Hannah Thomas'a sıcak bir kompres uyguladı.

Thomas'ın şakağına dikti.

"Ne oldu?" Rose Mary oğlunun üzerine eğilerek sordu.

"Constance Ball bize saldırdı," diye yanıtladı Caleb.

"O ve kızları tam teşekküllü birer cadı," diye açıkladı Nathaniel.

"Salem masum yaşlı kadınları darağacına gönderirken, gerçek cadılar yalnız bırakılıyor."

"Ama neden size saldırdılar?" Rose Mary sordu.

"Çünkü ona Abigail Faulkner'ı sordum. Constance onu öldürdü. Sadece nedenini bilmiyorum." Nathaniel ateşin yanındaki sandalyeye oturdu ve botlarını tekmeledi.

Thomas kıpırdandı ve gözlerini açtı, sonra başını tutarak bir iniltiyle doğrulup oturdu.

Nathaniel, "O kadının iyi bir şey yapmadığına eminim," diye devam etti. "Latince bir büyü kitabı var. Sanırım bu bir *Necronomicon*."

" ne yapıyor olabilir ki?" Hannah sordu.

"Sadece bir kez gördüm. İblisleri bağlamak için her türlü yöntemle dolu." Nathaniel yanağını gösterdi. "Kitapta pek çok güçlü büyü var. Hepsi tehlikeli ve hepsi şeytani."

"Ne gibi?" Caleb dedi ki.

Nathaniel, "Okuyamadığım sürece bunu bilmem mümkün değil," dedi. "Ama şu anda kasabada ya da birilerinin sizi görebileceği her yerde yaptığınız her şeye çok dikkat edin. Constance bir şeylerin peşinde ve kasabadaki atmosfer yıkılmak üzere olan bir baraj gibi."

"Peki ya mezarlar?" Caleb sordu. "Onların bununla ne ilgisi var?"

Nathaniel hayal kırıklığıyla başını salladı. Constance'ın planının ne olduğundan emin değildi ama bunun Abigail Faulkner'ın ölümüyle ve ortaya çıkarılan mezarlarla bağlantılı olması gerektiğini biliyordu.

YİRMİ ÜÇ

Dean Nathaniel'in günlüğünü kapattı. Yavaş yavaş bir araya getiriyordu. Connie ve Constance, Ipswich Yolu'ndaki eski ev. Bir ve aynı olabilirler miydi? Yüzlerce yıl sonra hâlâ hayatta olabilir miydi?

Arabanın arkasından, yedek lastiğin tekerlek yuvasında saklı palalardan birini çıkardı ve yakındaki ağaçlardan sarkan bazı dalları kesti. Bunları siper olarak arabanın üstüne yığdı ve sonra ağır asma kilitli kapıya doğru yürüdü.

Kapının arkasında, uzakta, iki tarafı boş tarlalarla çevrili büyük bir tuğla ev yükseliyordu. Yüksek bir taş duvar araziye çepeçevre sarıyordu.

"Sanırım içeri davet edilmeyeceğim," dedi Dean kendi kendine, kendini duvarın düz kısmına kaldırırken.

Dean elinin altında bir şey hissetti. Aşağı baktı. Kaya ve harçtaki bir yarığa saplanmış, kırmızı ipe sarılmış, yıpranmış görünümlü bir altıgen çanta vardı; gris-gris koruma çantası. Doğru yerdeydi.

Dean duvarın diğer tarafından aşağı atladı ve yumuşak toprağın ayakkabılarının altına battığını hissetti. Etrafında bu kadar açık alan varken eve gizlice yaklaşmak zor olacaktı. Dean alanı inceledi ve arka taraftan girmeye karar verdi. Ağaçların arasında gizlenerek tarlaların çevresinden dolaştı.

Evin arkasına geçtikten sonra yamaçtan yukarı doğru ilerledi ve bir ahırın arkasına saklandı. Görebildiği kadarıyla beş genç kız çiftlikte çalışıyordu. Biri mutfak bahçesine benzeyen bir yerde yabancı otları ayıklıyor, bir diğeri bir ineği otlakta gezdiriyordu. Gerçekten eski moda olmasa da pastoral görünüyordu.

Dean ahırın içinden gelen sesleri duydu ve dalgalı cam bölmelerden içeri bakınca iki kadının bir atı tımar ettiğini gördü.

Bu ya şimdiye kadar gördüğüm en ateşli Püriten pornosuna dönüşecek ya da bu orospular cadı, diye düşündü.

Başını çevirdi ve-
WHACKKK!

Döndürüldü ve ahırın sert ahşap yüzeyine doğru fırlatıldı. Ağır bir yük göğsüne baskı yapıyordu ama önündeki iri yarı el ona dokunmuyordu bile.

"Hey, üzgünüm dostum. Yolumu mu kaybettim? Burada midilli gezdiriyor musunuz?" Dean söyledi.

Adam cevap vermedi. Onun yerine bileğine bir fiske vurdu ve Dean yere düştü. Sessizce Dean'e eve doğru yürümesini işaret etti.

Dean içeri girdiğinde büyük bir taş şöminenin yanındaki sandalyeye itildi. Tavandan tabana pencerelerin üzerine ağır perdeler çekilmişti; bu yüzden dışarıyı görmek imkânsızdı.

Birkaç dakika sonra orta yaşlı bir kadın odaya girdi. Dean otoparkta kendisine bakan kadını hemen tanıdı. Dean daha yakından bakınca kadının yüksek kaşlı bir alnı ve geniş ağızlı bir yüzü olduğunu görebiliyordu.

"Sık sık özel mülke izinsiz giriyor musunuz?" diye sordu hafif Avrupalı bir tınısı olan çatırtılı, aksanlı bir sesle.

"Angela Lansbury. Vay canına, büyük bir hayranıyım," dedi Dean alaycı bir tavırla, oturduğu yerden fırlayarak.

Köşedeki iri adam bileğini tekrar salladı ve Dean sandalyesine geri atıldı.

"Merak etme koca adam, hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve ben arkaya gidip birlikte bir inek sağabiliriz. İster misin?" Dean sıırttı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kadın. Kendini Dean'in karşısındaki koltuğa bıraktı ve gözlerinin içine soğuk bir şekilde baktı.

"Şey, Constance-sanırım sen Constance Hennrick'sin, Connie's Curios'un Connie'si. Sana Connie diyebilir miyim? Normal şartlar altında Connie, boğazını gümüş bir bıçakla keserdim,

Biraz zikir çektikten sonra dört farklı yere güzelce gömüldüğünden emin ol. Kız arkadaşımı öldürmeye, beni ve çocuğunu boğmaya çalıştığın düşünülürse, sanırım bu seni kolayca serbest bırakmak olurdu," dedi Dean. "Yine de dışarıdaki o güzel kızlardan birkaçı uslu dursaydı onları bağışlayabilirdim. Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak zor."

"Etkili bir selamlama," dedi Connie. "Ne yazık ki sabrımı kaybettim." Ayağa kalktı ve köşedeki ağır şeyi işaret etti.

"Bekle," dedi Dean. "Bu öğleden sonra hakkında, bunu inkâr etmiyorsun, bu yüzden sen olduğunu varsayıyorum. Bütün bir gemi dolusu korsanı diriltmek için oldukça güçlü olmalısın."

Constance sadece omuz silkti.

"O halde tam da aradığım kişi sizsiniz," dedi Dean.

"Peki neden?" diye . "Çünkü yardımına ihtiyacım var."

"Senin gibi küçük domuzcuklar için gerçekten zamanım yok."

Tekrar eliyle işaret etti ve iri yarı adam Dean'i sandalyesinden çekip aldı.

"Bekle, bekle. Dinle," dedi Dean, "bir *Necronomicon*'a ihtiyacım var. Çok güçlü bir kafese kapatılmış birini yetiştirmem gerekiyor."

"Elinde bir *Necronomicon* olsa onunla ne yapacağını bilemezsin," dedi.

"Hayır, haklısın. Bu yüzden sana ihtiyacım var," dedi Dean.

"Bu imkânsız. Böyle bir kitabın sizin hayal gücünüzün ötesinde güçleri vardır. Bunu kaldıracak mideniz olmadığından eminim."

"Yani sende bir tane var?" Dean ısrar etti.

"Bilseydim, yanına yaklaşmana izin vermezdim. Ayrıca, sana yardım edeceğimi de nereden çıkardın?" diye sordu.

"Bir şey değil. Sadece normal şartlar altında anında gank edeceğim birine yalvarıyorum," diye Dean.

"Üzgünüm, köylüler için çalışmıyorum, hele *sizin* gibiler için hiç çalışmıyorum.

senin türünden," dedi Connie.

Kadın odadan çıktı ve iri yarı adam Dean'i yakasından tutarak sandalyeden sürükledi, evin içinden geçirdi, ön kapıdan dışarı çıkardı ve araba yolundan aşağı indirdi.

"Hey, Paul Bunyan, ceketı bırak!" Dean nefes nefese kaldığını söyledi.

Adam kapıyı açtı ve Dean'i yola fırlattı. Araba yolu girişinden yaklaşık yirmi metre ötede, çift sarı çizginin üzerine düştü. Oldukça iyi bir atıştı.

Dean ayağa kalktı ve tozunu . İşler iyi gitmiyordu.

Topallayarak arabasına döndü, yara bere içindeydi ve korsan macerası yüzünden hâlâ biraz nemliydi.

Yolcu koltuğunda, Şef Wiggum'dan aldığı dava dosyaları araba sürerken itilip kakılmış, bütün resimler dağılmıştı. Dean, BU sweatshirt'ü giymiş bir kızın özellikle acımasız bir fotoğrafını aldı. Yırtılmıştı. Burada bir dava vardı.

Kurbanların arabalarındaki tüm gris-gris torbaları kesinlikle cadıların, muhtemelen Connie ve kızlarının işiydi.

Dean kötü şansы karşısında başını salladı. Sadece kendini kandırıyordu. Başka bir açıklaması yoktu - Connie, Nathaniel'in günlüğündeki Constance olmalıydı. Ve daha da kötüsü çok ama çok kötü bir şeyin peşindeydi. Yine.

Yardıma ihtiyacım olan bir kişi on kişiyi öldürmüş olabilir. Dean silkindi ve otele geri dönmeye karar verdi. Lisa ve Ben'in iyi olduğundan emin olmalıydı.

Tam o sırada iki büyük siyah Escalade Connie'nin garaj yolundan kayarak güneye döndü. Dean'in arabası hâlâ ağaç dallarıyla kamufle olmuştu, bu yüzden onu görmediklerinden oldukça emindi. Dean onlar gözden kaybolana kadar bekledi, sonra arabasını geri çevirdi ve takip etti.

YİRMİ DÖRT

Sam ve büyükbabası yolun kenarındaki bir virajda gizlenmiş park halindeki minibüste oturuyorlardı.

"Onları kaybedeceğiz," dedi Sam.

Samuel sert bir sesle, "Sadece bekle," diye karşılık verdi. Birkaç dakika sessizce oturdular. "Tamam, şimdi gidin. Sadece biraz geride durun."

Sam arabayı çalıştırırken, "Bu benim ilk rodeom değil, büyükbaba," diye mırıldandı.

Salem'in dışındaki ışıltılı banliyö trafiğinde ilerlerken, önlerindeki iki Escalade'in bir alışveriş merkezinin otoparkına girmesini ve Dean'in CRV'sinin de çok geride kalmamasını izlediler. Saat akşam dokuz civarıydı ve otoparkta çok az araba kalmıştı, sadece alışveriş poşetleriyle yüklü birkaç kişi alışveriş merkezinden çıkmaya çalışıyordu. Büyük bir megalit tabela, 'Books 'n' Novels', alışveriş merkezinin sıva tarafına yapışmıştı. Sam içeride çalışanların ışıkları kapattığını ve kapıları kilitlediğini seçebiliyordu. Escalade'ler kitapçının kapısına en yakın iki boşluğa park edilmişti.

Dean otoparkın dışına, ışıklardan uzağa park etti. Matarasına uzandı. Jack Daniels kolayca içildi ve çılgın günün gerginliğini aldı. Dean, Connie ve kızların neden gecenin dokuzunda bir kitapçıya gitme ihtiyacı duyduklarından pek emin değildi. Muhtemelen yeni *Alacakaranlık* romanının peşinde oldukları için değildi.

Sam ve Samuel mağazadan uzakta, otoparkın diğer tarafındaki beyaz minibüste bekliyorlardı.

"Sence ne yapıyorlar?" Sam sordu.

"Hiçbir fikrim yok, ama Ad Hoc'u almak için olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı büyükbabası.

Sam bir kaşını kaldırdı.

"Thomas Keller'ın yeni... Unutun gitsin. Ben hayranıyım," dedi Samuel. "Ünlü şeflerin hayranı mısın?" Sam sordu.

"Bir restoran işletmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Samuel içtenlikle sordu. "O bir dahi."

Dükkândaki son ışık kümesi de kapanmıştı. Dean çift camlı kapıdan elinde büyük bir anahtarlık tutan ürkek görünümlü bir kızın çıkışını izledi. Anahtarı kilide soktu ve mağazayı kilitlemek için giderek daha umutsuz bir girişimde bulunarak anahtarı evirip çevirdi.

Escalade'lerden birinin arka kapısından bir figür çıktı ve ona yaklaştı. Dean botlar ve kısa bir kot etek giymiş muhteşem sarışın kızı fark edince canlandı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu gözle görülür bir şekilde paniklemeye başlayan fareye. Park yeri bir mezar kadar sessizdi. Camını indirdiğinde Dean konuşulanları duyabiliyordu.

Diğer kız başını kaldırmadan, "Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi. "Sadece şu aptal anahtarlar. Müdürümün erken çıkması gerekti ve-"

Bir anda sarışın kızın yüzüne bir dirsek attı. Faremsi kızın yüzünde şaşkınlık ve acı dolu bir ifade belirdi ve ağzının kenarından bir damla kan aktı. Başka bir savuşturmayı engellemek için nafile bir çabayla elini kaldırmaya çalıştı ama çok yavaştı. Diğer kız onun karnına bir yumruk attı. Anahtarları düşürdü ve iki büklüm oldu, sonra dengesini kaybederek tökezledi. Saldırgan bir anda arkasındaydı ve onu koltuk altlarından zahmetsizce yakaladı.

Hepsi de koyu renk kapüşonlu giysiler giymiş birkaç kız daha Escalade'lerden atlayıp cam kapıların etrafında daire çizdiler. Dean onları Connie'nin çiftliğinden tanıyordu; toplam yedi kişi saymıştı.

İçlerinden biri yerden anahtarları aldı ve kapıyı iterek açtı, ardından tüm grup mağazaya girdi, ilk kız baygın çalışanı sürükledi. Elinde anahtarlar olan kız, hırsız alarmının ön yüzünü ustalıkla açtı ve düzgünce etkisiz hale getirdi.

Birkaç dakika sonra Connie arabalardan birinden indi ve otoparktan geçerek kitapçıya girdi.

* * *

Minibüste Samuel ve Sam beklediler.

"Dean buradaysa içeri giremeyiz," dedi Samuel. Sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Eğer cadılarsa onları iş üstünde yakalayalım. Ya biz yakalayacağız ya da Dean."

Samuel, "Büyük olasılıkla o kıza zarar verecekler," diye belirtti.

"Peki bunu nasıl yapıyorlar?" Sam sordu. "Eğer onlar Canavarlar yaratırken büyü için bir çeşit güç kullanıyor olmalılar, değil mi? İnsan kurbanları kullanıyor olmalılar. İnsanları canavara dönüştürecek kadar büyük bir büyü için gerçekten çok fazla enerji elde etmenin tek yolu bu."

Samuel ağzını kapattı. Canavar falan yoktu, sadece Sam'i Salem'de olmalarının Dean'in Lucifer'i bir *Necronomicon*'la diriltmeye çalışmadığından emin olmaktan başka bir nedeni olduğuna inandırmak numarayı sürdürmek zorundaydı. Belki de yalanı çok ileri götürmüştü.

Ona öyle geliyordu ki, Dünya'ya geri döndüğünden beri kendini Mary'nin ölümünden önce asla yapmayacağı şeyler yaparken bulmuştu. Bir iblisle, en azından "Cehennem Kralı" ile iş yapmak gibi. Samuel yavaşça başını salladı. Ahlaki pusulası nereye kaybolmuştu?

Kitapçının dev cam pencerelerinden, grubun orta alana doğru yönelmesini ve görünüşe göre bir alanı temizleyerek kitapların tüm bölümlerini taşımaya başlamasını izlediler.

"Hadi Dean. Bir hamle yap," diye mırıldandı Samuel nefesinin altında.

* * *

Dean arabasının içinde öfkeyle testereli tüfeğini gerçek mermilerle dolduruyordu -o kızların hayalet olmadığı kesindi. Gerçek ateş gücüne ihtiyacı olacaktı.

Torpedo gözünden bir kar maskesi çıkardı. Lisa'nın en iyi yanı her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmasıydı;

Yazın ortasında bile olsalar, kar fırtınasına yakalanma ihtimallerine karşı kışlık giysiler getirmişti.

Dean kar maskesini kafasına geçirdi. Connie içerideydi ve Dean onun tarafından teşhis edilmek istemiyordu - sonuçta onu hâlâ kullanmak zorunda kalabilirdi.

Dean dükkâna nasıl yaklaşacağını düşündü. Dükkânın tüm cephesi cam olduğu için önce dikkat dağıtıcı bir şey yapması gerekebilirdi. Spor çantasının bir cebini fermuarla açtı ve dört küçük C4 bloğu çıkardı.

"Bobby, sen bir hayat kurtarıcısın," dedi kendi kendine.

Bobby'nin onlara hemen her şeyi, hatta yasadışı C4'ü bile temin edebilecek neredeyse sınırsız sayıda tedarikçisi var.

Dean bir dizi kabloyu kil benzeri blokların içine itti. Arabadan indi ve arka koltuktan Ben'in kaykayını aldı. Sonra binanın yan tarafına doğru süründü.

Ön köşede kaykayı yere bıraktı, yüzüstü yattı ve bina sakinleri tarafından görülmeyecek kadar alçaktan süzülerek pencerelerin yanından geçti. Pencerelerin yanından geçerken Dean C4 bloklarını cama doğru itti, ta ki her yirmi metrelik pencereye bir şarjör takılana kadar. Dean sonra çantasını kavradı ve binanın yan tarafına doğru koştu.

Binanın uzun kenarının yarısına kadar duvardan çatıya çıkan bir merdiven vardı. Dean yakındaki bir çöp konteynerine tırmandı ve tehlikeli bir şekilde eğilerek en alt basamağı yakalamayı başardı. Kendini merdivene attı, tırmandı ve sonra dikkatle çatıya doğru ilerledi.

İçeride Connie'nin kızları belli ki kendi inşaatlarını yapıyorlardı; aşağıdan büyük bir gümbürtü yankılandı. Dean bir havalandırma deliğini açıp içeri girdi. Dükkânın içinden Latince ilahi söyleyen birkaç ses duyabiliyordu. Kanalların arasından sürünerek ilahilerin kaynağına yaklaşmaya çalıştı.

Dean, büyük kare bir havalandırma deliğinden süzülen ışığı gördüğünde mağazanın ortasında olduğunu tahmin ediyordu. Çıtaların arasından baktı ve daire şeklinde duran yedi genç kız ve Connie'yi saydı. Ortada, Books 'n' Novels çalışanı diz çökmüş, inliyordu.

"Lütfen, her şeyi yaparım. Bütün kasaları boşaltırım. Arkadaki kasanın şifresini biliyorum, gündüz müdürlerinden biriyle çıkmıştım." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama kızlar tezahürata devam ederken yalvarışları görmezden gelindi.

Dean bakışlarını Connie'ye odakladı. Elinde küçük, antik görünümlü bir kitap tutuyordu.

Necronomicon.

Dondu kaldı. Nathaniel'in günlüğünde bahsedilen kişi olabilir miydi?

Connie çemberin içine doğru bir adım attı. Elinde uzun gümüş bir bıçak vardı ve hüngür hüngür ağlayan tutsağa yaklaştı.

"Sonunda kız kardeşlerim, onu yetiştirebileceğimiz zaman geldi," diye başladı, sesi soğuk ve netti. "O bizim kocamız ve liderimiz olacak. Seslerinizi ona yükseltin." Connie Latince konuşmaya başladı.

Dean ceketinin cebinden küçük kumandayı çıkardı.

"Üzgünüm Connie, ceset sayımınız burada bitecek," diye mırıldandı Dean. Düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedi.

Hiçbir şey.

Çalışması için kanalın çok uzağındayım. Dean çok fazla parazit olduğunu fark etti. Lanet olsun.

İlahi devam ederken Connie bıçağı kızın üzerinde tuttu.

Dean çılgınca düğmeye tekrar tekrar bastı. Hâlâ bir şey yoktu. Tek bir seçeneği kalmıştı.

Dar alanda beceriksizce döndü ve tüm ağırlığıyla kanal kapağının üzerine bastı. İlahiler aniden kesildi. Dean ayağını havalandırma kapağına vurmaya devam etti.

Connie'nin güçlü sesinin dükkânda yankılandığını duydu.

"Beni durduramayacaksın, Campbell."

Dean sonunda havalandırma kapağını kırdığında bir gürültü duyuldu, vücudunun üst kısmını mağazaya uzattı ve bir eliyle havalandırmanın kenarına tutundu.

Connie elini salladı ve Dean dehşet içinde çalışanın başının 180 derece dönmesini izledi. Kızın gözleri büyüdü, sonra da cansızlaştı. Connie bir eliyle onu sarkık boynunun ense kısmından yakaladı. Diğer eliyle bıçağı kızın boynuna sapladı.

Boğazından. Kan yere damladı, muşamba ve endüstriyel sınıf bej halının üzerinde birikti.

Kızlar tekrar ilahi söylemeye başladı.

Dean kolunu dükkânın içine uzatabildiği kadar uzatarak uzaktan kumandanın düğmesine bastı.

Neredeyse anında, sarsıcı patlamalar binayı parçaladı. Parçalanmış camlar her yere saçıldı. Kitaplar raflardan uçtu ve parçalanmış dergiler içerideki herkesin üzerine konfeti gibi yağdı.

Dean tavandan sarktı ve uzaktan kumandayı testereli tüfeğiyle değiştirerek ateş etmeye başladı. Kızlar kitap raflarının arkasına saklandılar ama Connie olduğu yerde kaldı ve ilahi söylemeye devam etti. Dean'in ona sıktığı her kurşun sekerek uzaklaşıyordu - üzerinde ciddi bir koruma büyüğü vardı.

Dean'in hemen altındaki muşamba zemin kırılmaya başladı, sonra derin nefes alıyormuş gibi yukarı doğru kabardı. Büyük parçalar havaya kalktı ve sonra . Altındaki kalan toprak düştü ve bir çift kirli el toprağı yarararak kayaları ve taşları itti.

Connie'nin ilahileri kesilmişti. Dean'e baktı. Elinin bir havalandırmadan dışarı çekildi ve arka duvara fırlatıldı.

"Çekil yolumdan solucan," diye tısladı.

Connie sonra diz çöktü ve yavaşça yerden bir figür çıkardı. Bedenin üzerindeki toz ve toprak, canlanan bir mumya gibi dökülürken, figür yüzlerce yıldır hapsedildiği için seğiriyor ve gıcırıyordu. Kızlar saygıyla etrafına toplandı.

Dean *uzun zamandır gömülü bir cadı* olduğunu fark etti. *Demek uzun zamandır ölü olan dostlarını diriltmek için genç kızları kurban ediyor. Güzel.*

Dean otoyolda siren sesleri duydu. Kızlar toprakla kaplanmış figürü ustalıklı kaldırdılar ve hızla dükkândan dışarı çıktılar.

Dean aniden duvardan aşağı, doğum bölümüne düştü. Kendini emzirme üzerine kitapların sergilendiği ezilmiş bir raftan dışarı çekti. Topallayarak mağazanın önüne kadar gitti ve pencerelerden birinin olduğu boşluktan dışarı çıktı.

Dikkat dağıtmak için çok fazla.

Escalade'ler çoktan gitmişti. Arabasına bindi ve uzun bir acil durum aracı kuyruğu kaldırımlardan fırlayıp mağazanın etrafını sararken park yerinden çıktı.

Sam ve Samuel minibüsü çekti.

"Sanırım artık ne yaptıklarını biliyoruz: insanları diriltiyorlar. Yine de bana bir canavar gibi görünmedi," dedi Sam, trafiğe girip çıkarak.

"Yanılıyor olabilirim," dedi Samuel.

"Yalan da söylüyor olabilirsin," dedi torunu öfkeyle.

Aniden imdat frenini çekti ve kayarak işlek otoyolun kenarında durdu.

"Neler oluyor Samuel? Sana güvenmişim! O cadılar canavar yarattığı için burada olduğumuzu sanmıyorum. Ya beni bilgilendirirsin ya da seni burada bırakmaktan mutluluk duyarım. Harika bir Red Sox taraftarı olurdun, çünkü son zamanlarda hep kaybediyorlar. Ve bu kesinlikle kaybedilen bir oyun. *Bana neler olduğunu anlat.*" Sam gözlerini büyükbabasına dikti.

Samuel yenildiğini fark ederek omuzlarını silktili. "Dean bir *Necronomicon*'u ele geçirmeye çalışıyor," dedi.

Kabul edildi.

"Neden?"

"Sanırım seni ölümden diriltmek için. Seni cehennemden çıkarmak için."

"Dean kendini bu kadar tehlikeye atmamalı," dedi Sam kesin bir ifadeyle.

"Bu mı?"

"Dean yanlışlıkla Lucifer'i yetiştirmeye çalışsaydı kötü olurdu. Ama bu bir vaka," dedi Sam. "O cadılar bir şeylerin peşinde. Eski dostları öylesine diriltmeye başlamazsın. "

Samuel başını salladı, Sam'e Crowley ile yaptığı anlaşmadan bahsedemezdi. Dean'in Lucifer'i büyütmediğinden emin olması gerekiyordu. *Ne kadar aptal bir çocuk,* diye düşündü Samuel. Sam'i Dean'e göz kulak olması için bırakıp cadıların peşine düşemezdi. Her neyin peşindeyseler.

"Sam, yapmam gereken şeyler var. Alfaları gütmeye geri dönmeliyim.

Bunu biliyorsun," dedi Samuel. "Ve yardımına ihtiyacım var."

"Üzgünüm Samuel. Masum insanlar öldürülüyor. Bu bir dava. Geri dönebilirsin. Ama ben kalıyorum."

Samuel başını salladı. "Peki, tamam."

Sam, Samuel'in üzerine eğildi ve yolcu kapısını açtı. "Sonra görüşürüz."

Samuel torununa kuşkuyla baktı. "Buradan çıkmamı mı istiyorsun?"

Sam omuz silkti.

"Dean'i takip etmek istiyorum. O yaşlı cadının peşinde. Onu kaybetmek istemiyorum."

Samuel minibüsten indi. Hafif bir çiseleme, bu saatte yolda olan birkaç arabanın farlarında parılıyordu.

Sam başıyla onayladı, kapıyı kapattı ve kardeşini takip etmeye devam etti.

Dean gece yarısını biraz geçe gizlice otel odasına girdi. Lisa yatakta uyuyordu ama Dean ayakkabılarını çıkarmak için oturur oturmaz Lisa kıpırdandı.

"Bu koku da ne?" diye sordu.

"Kordit," dedi Dean.

Lisa doğruldu ve Dean'e baktı.

"Neden silahla ateş ediyordun?"

Dean onun yanındaki yatağa uzanarak, "Atış talimi," dedi. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet," diye yanıtladı Lisa.

"Tamam. Bunu sabah konuşabilir miyiz?" Dean sordu.

Lisa başını salladı ve Dean'e sırtını döndü. Omuz silkti; bu gece alabileceği en iyi şey buydu.

Gözlerini kapatmaya çalıştı ama vücudu ne kadar yorgun olursa olsun, uyku ona göre değildi. Kardeşini büyütmesine yardım edecek birini bulmak için yola ve bulmuştu da. Sadece işler düşündüğü gibi gitmemiştir. Bir *Necronomicon* bulmuştu ve onu kullanabilecek güçlü bir cadı bulmuştu. Her şey mükemmel olacaktı.

Genç kızları öldürüyor ve yaşlı cadıları ölümden geri getiriyor olmasaydı.

Bir kez daha Nathaniel'in günlüğünü açtı.

YİRMİ BEŞ

Birkaç hafta sonra tüm Salem Köyü çılgına dönmüştü. Rahip Parris'in hizmetçisi Tituba cadılık yaptığını itiraf etmişti. Uykusunda dört kişinin kendisine geldiğini ve Şeytan'a bağlılık yemini etmesi için "bir defter imzalamasını" söylediğini anlattı. Artık dört kişi olan yargıçlar, Tituba'yı kızlara zarar vermeye zorlayan kişilerin isimlerini bilmekte ısrar ediyorlardı.

Daha fazla isim çağrıldı ve daha fazla masum insan yargıçların önüne çıkarıldı ve cadılıkla suçlandı. Suçlanan her kişi toplantı salonuna getirildiğinde, mağdur kızlar çığlık atıyor ve acı içinde kıvranıyorlardı.

Nathaniel, Hannah, Caleb ve Thomas duruşmaları toplantı evinin arkasından izlediler. Gün geçtikçe mahkemenin tiyatrosu Nathaniel'i daha da endişelendiriyordu. Kasaba açıkça cadılar konusunda bir çılgınlığa sürükleniyordu. Ancak Constance ve kızları duruşmalarda bulunmadığından, mahkemede kimin gerçek bir cadı olduğu sorusu ortada kalmıştı.

Nathaniel odanın arka tarafındaki pozisyonundan Prudence Lewis'i net bir şekilde görebiliyordu. Her gün sanığa en yakın yerde, hep aynı yerde duruyor, diğer kızlar da onun sağında sıralanıyordu. Onu saatlerce dikkatle izledikten sonra Nathaniel, kızlar ne zaman bir kriz geçirse, hepsinin Prudence Lewis'i takip ettiğini fark etti. Eğer Prudence çığlık atmaya başlarsa, hepsi çığlık atmaya başlıyordu. Suçlanan cadıların sayısı arttıkça bu durum tekrar tekrar yaşanıyordu.

Nathaniel suçlanan insanların hepsinin cadı olduğuna inanamıyordu. Özellikle bir kadının, Martha Cory'nin, her Pazar kiliseye ve Perşembe ayinlerine katılan dindar bir kadın olduğunu biliyordu. O bir cadı olamazdı.

Ama işin içinde ne vardı? Sanki mağdur kızlar bir şekilde taciz ediliyormuş gibi görünüyordu. Ama ne tarafından? Yüzlerinde ve bileklerinde sıyrıklar ve yara izleri vardı. Eğer bunu kendileri yapmıyorlarsa, biri ya da bir şey onlara yapıyor olmalıydı. Bu davranış, Caleb ve Thomas'ın mahzende Prudence Lewis'le yaşadıkları tuhaf karşılaşmayla birleşince Nathaniel, Prudence'in bir şekilde diğer kızları etkilediğinden şüphelenmeye başladı.

"Çocuklar, Prudence Lewis'i takip etmenizi istiyorum," dedi Nathaniel. "Bu gece nereye, ne zaman ve kiminle gittiğini bilmek istiyorum."

Caleb ve Thomas başlarıyla onayladılar.

O öğleden sonra, kış güneşi azalırken ve Salem'in çoğu karda yürüyerek evlerine dönerken, Caleb ve Thomas Prudence'in toplantı evinden çıkmasını beklediler. Rahip Parris ve John Hathorne eşliğinde çıktı ve birlikte Parris'in evine doğru yürüdüler. Oraya vardıklarında adamlar içeri girdi ama Prudence dışarıda kaldı.

Birkaç dakika sonra yola çıktı ve casus olup olmadığını kontrol etmek istercesine iki tarafa da baktı. Çocuklar yolun diğer tarafındaki bir çitin arkasına çömelip nefeslerini tuttular.

Görünüşe göre yalnız olduğundan emin olan Prudence köyden uzaklaşan yolda yürümeye başladı ve keskin bir sağa saparak bir tarlayı geçti. Caleb ve Thomas onu bir hayli geriden takip ettiler. Prudence ağaçların arasında kaybolurken azalan ışıktaki onun şeklini zar zor görebiliyorlardı.

"Constance Ball'a doğru mu gidiyor?" Caleb fısıldadı. Kardeşinin ayak izlerini takip ederken ayakkaabıları sert karın üzerinde çıtırdadı.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Thomas.

"Babama söyleyelim mi?" Caleb sordu.

"Önce ne olacağını görelim," dedi kardeşi.

Thomas arkasını döndüğünde aniden olduğu yerde durdu. Prudence hiçbir yerde görünmüyordu.

"Nereye gitti?"

"Tam oradaydı," dedi Caleb.

Gözlerini kısarak elli metre önlerindeki ağaç sırasına baktılar. Prudence kesinlikle ortadan kaybolmuştu. Kardeşler birbirlerine baktılar - olması gereken bu değildi. Hâlâ sessiz kalarak tekrar yürümeye başladılar. Thomas ceketinden gümüş bir bıçak çıkardı. Caleb da tahta bir sopa çıkardı. Yanlarında av tüfeği yoktu.

"Sakın ses çıkarma," diye mırıldandı Thomas.

"Yapmamaya çalışıyorum. Hiç ses ," diye tısladı Caleb.

Prudence'ı en son gördükleri noktadan ormana doğru sürünerek ilerlediler. Yerde küçük ayak seslerinden oluşan bir çember vardı ama herhangi bir yöne doğru gitmiyorlardı, sanki biri onu yerden kaldırmış gibi durmuşlardı. Thomas ve Caleb üstlerindeki karanlık gölgeye baktılar. Gölge, sinirli ağaçlar yukarı doğru uzanıyor, donmuş dalları rüzgârda gıcırıyordu.

"Uçuyor mu?" Caleb fısıldadı.

"Sus," dedi Thomas. Bıçağı hazır. "Buralarda bir yerde olmalı."

"Thoma-" diye bağırdı Caleb.

Thomas arkasını döndüğünde Caleb'ı bir metre havada, bir ağaca yaslanmış halde buldu. Prudence Lewis bir metre ötede duruyordu. Görünmeyen bir güç Caleb'ı yukarıda tutuyordu. Gözleri korkudan şişmişti.

"Thomas, nefes alamıyorum," diye mırıldandı Caleb.

Thomas, "Kardeşimi aşağı indirin," diye emretti.

"Bunlar Campbell çocukları değil mi? Beni takip etmenizi babanız mı söyledi?" Prudence tısladı.

"Caleb'ı bırakırsan belki seni öldürmem!" Thomas tehdit etti.

"Lütfen, beni öldüremezsiniz. Siz aptal çocukların hayal edebileceğinden çok daha güçlüyüm," dedi Prudence. "Sadece bunu yapmakla kalmıyorum," bileğini salladı ve Caleb'in kulakları kanamaya başladı, "ama şu anda Salem'deki herkesi söylediğim her şeye inandırabilirim gibi görünüyor!"

"Kızları etkileyen sensin," diye açıkladı Thomas. "O insanların hiçbiri cadı değil. Sen cadısin!"

"Belki, belki de değil."

"Neden masum insanları hapse gönderiyorsunuz?" Thomas talep etti.

"Eğer sana bunu söylersem seni öldürmek zorunda kalabilirim. Gerçi seni yine de öldürebilirim," dedi gülümseyerek.

Thomas bıçağıyla ona saldırdı.

Prudence muazzam bir sıçrayış yaptı ve onun on beş metre arkasındaki alçak bir ağaç dalına kondu. Aradaki mesafe Thomas'a Caleb'a koşmak için geniş bir alan sağladı. Atladı ve Caleb'in ayaklarına tutundu ama kardeşi kıpırdamadı ve hızla morarmaya başladı.

"Bırakın onu! Yoksa yemin ederim bu ormanı sizinle birlikte yakarım."

"Denediğini görmek isterim!" Prudence alay etti.

Thomas ceketinden birkaç torba bitki çıkardı. Onları yere serdi ve Latince ilahiler söylemeye başladı.

"Ego vocamus upon bonitas of life, ad concertamus tergus hic malum. Imus circa me conditi annulus of ardor. Imus circa me loco custodia." Thomas'ın elinde küçük bir ateş alevi yükseldi ve onu ağacın dibine fırlattı. Ateş hızla yayılarak ağacın ve iki çocuğun etrafında bir halka oluşturdu.

Prudence zarif bir şekilde tekrar yere düştü ve ateş çemberinin dışında durdu.

"Görünüşe göre sıkışıp kalmışsın," diye kötü niyetle gözlemledi.

"Ya da sen," dedi Thomas. Biraz daha Latince mırıldandı. Ateş yükseldi ve bir metre yüksekliğe ulaşana kadar çatırdadı. Sonra Thomas Latince son bir emir verdi.

Ateş ormanın üzerinde patladı. Prudence sarsıntının etkisiyle yüzünü kapattı ve yirmi metre uzağa sırt üstü düştü. Caleb yere düştü ve Thomas kardeşinin yanına koştu. Yangın başladığı kadar hızlı bir şekilde etraflarındaki korlara dönüştü.

"Bunu nasıl yaptın?" Prudence sordu. "Sen bir cadı değilsin!"

"Hayır ama biz de kendi numaralarımızdan yoksun değiliz," diye yanıtladı Thomas. Thomas Caleb'ı yerden kaldırdı ve ona doğru döndü.

Sağduyu.

"Ne olduğunuzu biliyorum ve tüm kasabayı bu insanların cadı olduğuna inandırarak paçayı kurtaramayacaksınız."

"Gerçekten mi? Peki bu konuda ne yapacaksın Thomas Campbell? Babana mı söyleyeceksin? Yargıçlara mı söyleyeceksin? Onları bir ip gibi parmağıma doladım. Senin ne olduğunu öğrenmelerini sağlayacağım." Prudence topuklarının üzerinde döndü ve bir anda ortadan kayboldu.

Thomas Caleb'in omzunu tuttu ve kardeşler donmuş tarladan eve doğru geri çekildiler.

"Kesin olan bir şey var," dedi Caleb.

"Ne?" Thomas sordu.

"Prudence kesinlikle eskisi kadar güzel değil." Caleb sırttı.

YİRMİ ALTI

Dean sabah dokuzda tek başına uyandı. Yataktan kalktı ve bir fincan kahve içmek umuduyla aşağıya indi. Lisa bir masada oturmuş kahvesini içiyordu ve Dean içeri girdiğinde başını kaldırıp baktığında yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi. Belli ki Dean'le dün konusunda hâlâ mutlu değildi. Eve gece yarısından sonra gelmiş olması da muhtemelen yardımcı olmamıştı.

Dean bir sandalye çekti ve masada onun karşısına oturdu. Dantel masa örtüsünü parmakladı. Lisa'nın peşinden gideceğini tahmin ediyordu ama ilk konuşanın kendisi olmasını istemiyordu. Belli ki bu tatil Lisa'nın umduğu gibi geçmiyordu.

Derin bir nefes aldı; birinin bu çıkmazı bozması gerekiyordu.

"Bugün plaja gidebiliriz diye düşünmüştüm," diye temkinli bir şekilde başladı Dean.

Lisa bir kaşını kaldırdı.

"Suyu yeterince içmedin mi? Her an polisin kapıdan içeri girmesini ve milyonlarca dolarlık zarara yol açtığınız için sizi tutuklamasını bekliyorum."

"Bu özellikle benim hatam değildi," diye karşı çıktı Dean. "Her neyse, polis konusunda endişelenmene gerek yok, Ingrid'e kayıt defterindeki ismimizi değiştirttim."

Lisa başını salladı.

"Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?" Dean

öyle olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Ben nerede?" diye sordu.

"Perry onu geldi. Sanırım gezmeye gittiler ve sonra da film izlediler," dedi Lisa.

Dean kaşlarını çattı.

"Sinemaya mı yoksa film izlemeye mi?"

"Emin değilim. O iyi bir kız, Dean," dedi Lisa. "Son birkaç gündür onunla seninle geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim. Senin yerine onu eve götürmeyi düşünüyorum."

"Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye itiraz etti Dean.

"Yani? O bir kız, Dean. Sıradan bir kız. Her şey komplo değildir."

"Lisa, ben Ay'a gitmediğimizi düşünen bir kaık değilim. Yine de neden geri dnmediğimizi bilmek istiyorum." Dean başını salladı, konudan uzaklaşıyordu. "Mesele şu ki, ben bir şeyler gördüm ve her yerde canavarlar var. New York'un kanalizasyonlarında *gerçekten* ne saklandığını biliyor musun? Bilmek istemezsin.

"Ama Ben'i onunla yalnız göndermeden önce kızı biraz daha tanımak istiyorum."

Lisa masadan kalktı.

"O *benim* oğlum ve eğer bir kızla sinemaya gitmesinde bir sakınca grmyorsam, sorun yok demektir."

Dean ellerini havaya kaldırdı. Bu "karma aile" saçmalığından nefret ediyordu. En azından babasıyla kimin sözüne güveneceğini bilirdi.

Dean, Lisa'yı yemek odasından çıkıp hanın lobi bölümüne kadar takip etti. Ingrid her zamanki gnomvari tavrıyla kayıt bankosunun arkasında duruyordu.

"Bay ve Bayan Winchester!" diye seslendi. "zr dilerim. Bay ve Bayan Newsted'i kastetmiştim. Hayalet turunu şimdi ayarlamak ister misiniz? Tüm misafirler için yüzde on indirimli."

Dean, "Ingrid, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama senin hiç hayaletin yok," dedi.

Ingrid'in nefesi kesildi.

Dean EMF lm cihazını çıkararak, "Bak," dedi. "Bak, hiçbir şey yok. Hayalet yok. Eğer burada hayaletler olsaydı inan bana bunu bilirdim."

Bermuda şortlu ve "Hayaletlere inanıyorum" yazılı tişörtler giymiş turist görünümlü bir ift Dean'e baktı. Ezilmiş görünüyorlardı.

Dean arkasını döndü.

"zr dilerim. Çenemi daha fazla kapalı tutamadım."

Lisa umutsuzluğa kapılmış Ingrid'den özür diledi ve Dean'i handan çıkarıp tuğla kaldırıma sürükledi.

"Gerçekten mi? Bunu yapmak , değil mi?" Lisa ona inanamayarak baktı.

"Lisa, gerçekten bu konuda kavga etmek istemiyorum. Ben nerede? Gidip onu ."

Lisa telefonunu çıkararak, "Seninle konuşmanın bir anlamı yok," dedi. "Onu arayıp sorabilirsin."

"Nerede olduğunu bile bilmiyor musun?" "Perry ile birlikte, Dean. Aş artık bunu." Dean telefonunu işaret etti.

"Onu hemen telefona bağlayın."

"Bunu neden yapıyorsun Dean? Bana söylemediğin şey ne?"

Dean dudaklarını büzdü. Bir an için her şeyi, *Necronomicon*'u, cadıları, korkunç cinayetleri ağzından kaçırmayı düşündü. Ama onun dehşete düşmüş yüzünü hayal etti ve bunu yapamadı. Gerçekler acıttı ve Lisa acı çekmesini isteyeceği son kişiydi.

"Bana güvenebilir misin?" dedi nazikçe.

"Buraya sadece tatil için gelmedik, değil mi Dean? Ben'in başı bir tür belada mı?" Lisa ısrar etti.

"Başının belada olduğunu bilmiyorum. Sadece tedbirli davranıyorum. Üçümüzün birlikte vakit geçirmesini istiyorum ve *Aşk Hikayesi, İkinci Bölüm: Salem Yılları*'nı keşfetmemesini tercih ederim. Sadece ara onu. Lütfen."

Lisa telefonundaki bazı tuşlara bastıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

Birkaç dakika sonra konuştu.

"Ben, ben annen. Telefonunu her zaman açık tutman gerekiyor, bunu konuşmuştuk. Bunu alır almaz beni ara. Dean ve ben gelip seni alacağız." Lisa telefonu kapattı ve Dean'e baktı. "Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, sadece tuhaf bir kasabada tuhaf bir kızla birlikte içinde çok tuhaf şeyler olan bir film izliyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Lisa sordu.

"Bu demek oluyor ki, evet, bu kasabada bir şeyler oluyor. Ama yemin ederim biz buraya gelene kadar bundan haberim yoktu," dedi Dean. Bu kesinlikle .

"Biliyordum. Neden bana söylemedin?" "Karışık bir durum."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Dean otelin önüne park ettiği arabayı açmıştı. Dizüstü bilgisayarını çıkarmış ve Lisa'nın cep telefonu sitesine girmeye çalışıyordu.

"Bir dakika, şifremi nereden biliyorsun?" Lisa omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Telefonda GPS var değil mi?" Dean söyledi. "Sadece nerede olduğunu görebilmemiz için etkinleştiriyorum."

"Soruma hâlâ cevap vermedin: Şifremi nereden biliyorsun?"

"Lisa, lütfen. En sevdiğim dizi: *Gilmore Girls*. Büyüdüğün kasaba: Cicero. İlk evcil hayvanınızın adı: Kartopu."

"Sana gine domuzumdan ne zaman ?" Lisa sordu. Dean ona baktı.

"Merhaba! İlk buluşma. Birçok şey öğrendim. Senin ne kadar esnek olduğun da dahil," dedi Dean sırıtarak.

"Hem özel hesabıma girip hem de beni etkilemeye çalıştığına inanamıyorum."

"Lütfen, bu ilk kez olmuyor," dedi Dean. "Tamam, anladım." Ben'in cep telefonunun izleme haritasını getirdi. Küçük bip Harpers Circle adlı bir caddede olduğunu gösteriyordu.

"Neresi orası? Uzak mı?" Lisa sordu. "*Sinemaya* gitmeleri gerekiyordu."

"Hayır, film izlemenin sinemaya gitmek anlamına geldiğini varsaydın. Erkeklerle böyle düşünemezsin. İnan bana, biliyorum," dedi Dean adresi telefonuna girerken. "Bu bir Thora Birch Lifetime filmine dönüşmeden gidip onu alalım."

Arabaya bindiklerinde Lisa ona baktı.

"Biliyor musun, bazı popüler kültür referansların cidden anlaşılmaz."

Dean başını salladı. Bunu biliyordu. Trafiğe çıktılar. Dean gerçekten de aşırı tepki verdiğini ve her şeyin yolunda olduğunu umuyordu ama işler çığırından çıktığında bir kasabada çok dikkatli olunamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

YİRMİ YEDİ

Dean ve Lisa GPS'i takip ederek kasabadan çıkıp çift şeritli bir otoyola girdiler. Kısa bir süre sonra bir ara sokağa saptılar. Kuşluk vakti olmasına rağmen, sokak lambaları kıyıda gelen kara bulutların etkisiyle yavaşça yanıp sönüyordu.

Yol geniş bir daire çizerek dönüyordu. Bir tarafta kenar boyunca uzanan derin bir ağaçlık; diğer tarafta ise arazinin etrafına farklı açılarla yerleştirilmiş bir dizi modern apartman. Birdenbire manzara açıldı ve kuleleri ve gotik görünümlü pencereleri olan, etrafını saran modern binalarla tam bir tezat oluşturan uzun tuğla bir bina ortaya çıktı.

Dean etrafı inceledi. İnternette yaptığı kısa gezinti sırasında öğrendiği başka şeyleri Lisa'ya söylemeyi ihmal etmişti. Burası durup dururken ortaya çıkmış ideal bir site değildi. Kompleks eski devlet akıl hastanesinin arazisi üzerine inşa edilmişti.

Arabayı kiralama ofisinin önüne park ettiler ve içeri girdiler. Tezgâhın arkasında Ben'den biraz daha büyük görünen bir çocuk oturmuş bilgisayarında beyzbol maçı izliyordu.

"Sox'lar kalktı mı?" Dean, içeri girdiklerinde kafasını bile kaldırmamış olan çocuğa sordu.

"Sekizinci devrenin sonu. İki koşucu var. Ortiz oyunda."

"Harika. Bana Perry'nin hangi dairede oturduğunu söyleyebilir misin-" Dean Lisa'ya . "Soyadı ne?"

Lisa başını salladı.

"Bilmiyorum."

"O zaman Perry'ye bakabilir misin?" Dean çocuğa şöyle dedi.

Çocuk sonunda gözlerini ekrandan ayırmıştı. Dean'e şüpheyile bakıyordu. "Yapamam, kardeşim. Sakinlerin daire numaralarını veremem."

Dean cüzdanından bir yirmilik çıkardı. "Peki ya şimdi?"

Çocuk paraya baktı.

"Evet, yani, bir çeşit-" İlkine yirmi kişi daha katıldı.

Çocuk gülümsedi, belli ki bunu sonuna kadar kullanmaya çalışacaktı.

"Bu gerçekten işimi tehlikeye atıyor, dostum."

Ne yazık ki çocuk elini fazla zorlamıştı. Dean bir koluyla çocuğu masadan uzaklaştırdı, diğer koluyla da bilgisayar ekranını döndürdü.

"Hey, bunu yapamazsın. Orası özel mülk," diye sızlandı çocuk.

"Artık halka açık," dedi Dean, Perry'nin evini ararken.

bilgisayara girdi. Bilgisayar gıcırdayarak harekete geçerken parmaklarını sabırsızlıkla yere vurdu. Sonunda bir cevap üretti: "Kirkbride Binası, on ikinci daire," diye okudu.

Dean yirmiliklerini geri aldı ve Lisa'yla birlikte oradan ayrıldılar. Dean arabayı geri döndürdü ve büyük tuğla binanın önüne park ettiler.

"En azından bu güzel," dedi Lisa.

"Evet, o konuda..." Dean koltuğunun altından bir çift testere çıkardı.

"Bunlar ne için?" Lisa ciyaktı.

"Sakin ol, benimkinde gerçek mermi var, seninkinde tuz var. Burada avantajlı olabilirsin," dedi.

"Endişelenecek bir şey olmadığını söylediğini."

Dean başını salladı. "Yok. Profilaktik önlem. Kelime oyunu yapmak istemedim."

Lisa gözlerini devirdi. Girişe doğru yürüdüler ve Perry'nin dairesinin zilini çaldılar. Yaklaşık otuz saniye boyunca yanıt alamayınca Dean sırayla her dairenin zilini çalmaya başladı. Sonunda biri dikkatsizce onları içeri aldı.

On ikinci daire birinci kattaydı. Onlar geçerken her kapıdan gürültüler yükseliyordu. On ikinci daireye geldiklerinde Dean kapıyı çaldı ve Lisa'ya konuşmasını işaret etti.

"Ben mi? Ben Braeden? Hemen buraya gel," diye Lisa. "Biraz daha anne gibi konuşabilir misin?" Dean sordu.

"Sen dene, ukala herif," diye karşı çıktı.

"Tamam. Bana telefonunu ver." Dean telefonu ondan aldı ve Ben'in numarasını aradı. Dairenin içinden telefonunun aldığını duydular. "Tamam, orada olduğunu biliyoruz ya da oradaydı ve sen daha önce aradığında biri 'görmezden gel' tuşuna bastı."

"Bunu yapmaması gerektiğini biliyor," dedi Lisa.

"Belki de o değildi. Bekle," dedi Dean. Ceketinin cebinden maymuncuğunu çıkardı ve kilidi kurcaladı. Saniyeler sonra kilit tık diye açıldı. Gözlerinde ciddi bir bakışla Lisa'ya döndü. "Tamam, burada ne bulursak bulalım sakın kalacaksın, değil mi?"

"Bunu duymak hoşuma gitmedi. Bana söylemediğin şey ne?"

"Muhtemelen endişelenmenize gerek yok, ancak bu bina 1992 yılına kadar bir akıl hastanesiydi ve deneyimlerime göre, her zaman değil ama genellikle bu tür yerlerde çok öfkeli, hayalperest hayaletler vardır."

"Bu ılgınlık Dean. Burası artık bir apartman."

"Beni takip et," dedi Dean, kapıyı açıp testereli silahını hazır tutarak daireye girerken. "Perry? Ben? Eve gitme zamanı." Sırayla her odayı kontrol ederek dairenin içinde ilerlediler ama ev açıkça boştu. Lisa oturma odasındaki kanepeden Ben'in telefonunu aldı.

"Bu kesinlikle onun mu?" Dean sordu. Lisa başını salladı.

Dean bir köşeden genç bir kızın yatak odasına benzeyen bir yere baktı. Yatağın özenle yapılmış olduğunu görünce içini bir rahatlama duygusu kapladı.

Gömme dolabın kapağını açtığında huzursuzluk hissi geri döndü. Arka taraftaki alçı duvarın içine yerleştirilmiş eski bir meşe kapı vardı.

Dean, "Beklediğim gibi bir gömme dolap değildi," dedi. Lisa onun omzunun üzerinden baktı.

"Bu çok garip."

"Tamam, işte anlaşma: Önce ben gideceğim. Ben söylemedikçe ateş etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Kime ateş ediyoruz? Ben içeride mi?" Lisa'nın sesi paniklemiş gibiydi.

Dean kapıyı açtı. Dik, spiral bir merdivenden inerlerken küf kokulu serin bir hava çarptı yüzlerine.

Dean, "Nedense bunun kiralama broşüründe yer aldığını sanmıyorum," dedi.

Merdivenin dibinde, her iki yönde de karanlığın içinde kaybolan tonozlu bir koridor vardı.

Dean, "Bunlar doktorlar ve hemşireler tarafından kışın binalar arasında gidip gelmek için kullanılmış olmalı," diye açıkladı.

"Burayı biraz daha rahat yapamazlar mıydı?" Lisa tişörtünün içinde titreyerek söyledi.

Dean önce tünelin zifiri karanlığına doğru yürüdü. İçinden soğuk bir ürperti geçti. EMF'yi tekrar çıkardı, ibre en yüksek seviyeye çıktı.

"Bu hiç iyi değil," dedi.

"Ne? İyi olmayan ne? Lisa hızla Dean'e doğru ilerledi ama bir şey onu durdurdu. "Ah, Dean?"

Dean ona doğru baktı, sonra hızla onu arkasına çekti. Tuz dolu tüfeği kızın elinden aldı ve arkalarındaki karanlığa doğrulttu.

BLAMMM! Silah sesi tünellerde yankılandı.

Karanlığın içinden bir figür belirdi. Lekeli bir cübbe giymiş yaşlı bir kadının hayaletiydi bu. Onlara doğru ilerlemeye devam etti.

"Tedavi zamanın geldi," diye feryat etti.

Dean ona tekrar ateş etti. Ama hayalet hızla Dean'in yüzünden on beş santim uzakta durmaya başladı. Lisa hâlâ arkasındayken duvara doğru geri çekildi.

"İstisna yok! Her gün!" Hayalet uludu ve başını tuttu.

"Çekil," diye tısladı Dean ısrarla.

Ama artık çok geçti. Hayalet elini uzatıp Dean'in göğsüne vurdu. İki silah da elinden düştü ve Dean tişörtünün yakasına yapışarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Nefes... alamıyorum," diye boğuldu. Kalbi hızla katılaşıyor, donuyordu.

"Vur onu!" Dean'in nefesi kesildi.

Lisa tuz dolu testereye uzandı ve hayalete nişan almaya çalışırken el yordamıyla hareket etti.

Dean dudakları hızla maviye dönerken, "Şimdi, lütfen," diye mırıldandı.

Lisa bir el ateş etti. Kurşun hayalete isabet etti ve onu bir anda yok etti.

"Onu yakaladım!" dedi gururla.

"Sadece bir saniyeliğine," dedi Dean dizlerinden kalkıp göğsünü ovuşturarak. Ceketinden bir kutu tuz çıkardı ve tünel boyunca bir sıra döktü. "Hadi gidelim." Dean Lisa'nın elini tuttu ve onu tünelden aşağı çekti.

"Ben! Ben! Ben! ?" Lisa aradı.

İki hoşnutsuz akıl hastası hayaleti daha üzerlerine çullandı. Dean hızla birkaç el ateş etti, sonra bir tuz bariyeri daha doldurdu.

"Anne!" Ben'in küçük sesi tünelde belli belirsiz yankılandı.

"Ben?" Lisa karanlığın içine doğru koşarak seslendi.

Dean duvarda parmaklık görevi gören demir bir çubuğu çekip çıkardı. Hızla ilerlerken karşılaştıkları her hayaleti yok etmek için onu kullandı. Tünelin ilerleyen kısımlarında alçak tavanlar bir tür yeraltı mezarına dönüştü. Demir bir kapının altından ışık sızıyordu. Ben diğer taraftan seslendi.

"Bekle, Ben. Buradayız," diye karşılık verdi Dean.

"Bize katılmaya gelmenize çok sevindim," dedi bir ses.

Lisa ve Dean döndüler. Arkalarında kesinlikle daha yaşlı görünen bir Perry duruyordu. On beş yaşından çok uzakta, şimdi yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünüyordu.

"Ne kadar ilgili ebeveynlersiniz," diye düşündü. "Bunu dokunaklı buluyorum. Gerçekten . Bugünlerde boşanmalar bunu pek göremiyorsunuz. Ama siz ikiniz bunu gerçekten başarıyor gibisiniz." Perry, Dean'e doğru yürüdü. Yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. "Ama bir dakika, Ben senin çocuğun değil, değil mi Dean? Ama yine de buradasın. Hâlâ bağlısın. Yine de sorun değil. Benim için sorun değil. Bugünlerde dedikleri gibi, senin bebek annen olabileceğimi umuyordum." Perry güldü.

"Bu ışıktaki biraz daha yaşlı görünüyorsun Perry. Ne kadar zorluyorsun?" Dean ona tükürdü, "yüz mü? İki yüz mü?"

Ona baktı. "Eğer birlikte bir çocuk sahibi olacaksak, dürüst olabilirim. Üç yüz on sekiz yaşlarında diyelim. Ama bizimki gibi bir şehvetiniz varsa yaşın bir önemi yok. Değil mi Dean?" Perry Dean'in göğsünü elledi.

"beni, seni yaşlı sürtük," diye homurdandı Lisa.

"Bakın, anne boz ayı ortaya çıktı. Sana bir şey söyleyeyim mi?" Perry Lisa'ya döndü, "Ben gibi bir çocuk... Gerçekten daha dikkatli olmalısın. Onun Dateline'a çıkmasını istemezsin."

Lisa geri çekildi ve Perry'nin ağzına bir yumruk attı. Burnundan bir çizgi halinde kan damladı. Perry şaşkınlıkla ona baktı.

"Düşündüğümde daha cesurmuşsun."

Lisa, Perry'nin burnunu göstererek, "Ve sende de küçük bir iz var," dedi.

"Orospu!" Perry kolunu yana savurdu ve Lisa koridorun karşısına uçtu. Yere yığıldı, soğuktan bayılmıştı.

Dean Perry ile yüzleşti.

"Peki buradaki son oyun ne, Perry? Cinayetlerin bir parçası mısın?"

"Sana cevap vermek zorunda olduğumu mu sanıyorsun? Tam da bu anı ne kadar uzun beklediğimiz hakkında hiçbir fikrin yok. Her şey gerçekleşiyor ve sana şunu söyleyeyim, hiçbirimiz senin yolumuza çıkmaya izin vermeyeceğiz." Perry Dean'e doğru ilerledi.

Dean demir çubuğu salladı. Perry tek eliyle kolayca durdurdu. Dean silahını çevirdi ve ona doğrulttu ama Perry sadece bir parmağıyla silahı uzaklaştırdı. Dean'in eli boştu.

Perry kolunu uzatıp Dean'i yakasından yakaladı ve sonra dönüp onu duvara fırlattı. Dean yere yığıldı, nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Bu kadar yaşlı olmanın pek çok avantajı olduğunu bilmelisin. Eğer gerçekten nazik , sana küçük bir sihir sırrı vereceğim. Avladığın tüm o hayvanları, vampirleri falan unut. İğrençler. Gerçek güç büyücülüktür. Küçük bir büyü'nün ve elli insan kurban etmenin sana ölümsüzlük getireceğini kim bilebilirdi? Ama işte . Yaşayan kanıt."

Dean, "Yaşadığınız şeye 'yaşamak' demezdim," dedi.

"Tabii ki yaparsın. Ve bu seni en başından beri rahatsız eden bir şey. Dean etik kuralların olduğunu biliyorsun. Beni gerçekten öldürecek misin? Sonuçta ben bir insanım. Bir insanı öldürmek istemezsin. Sonuçta ben bir canavar değilim."

Dean yerdeki demir çubuğa atlayıp ona doğru savururken, "Bunu göreceğiz," dedi.

"Tsk. Bu ciddi bir ilişki danışmanlığı gerektiriyor." Perry Dean'i boğazından yakaladı ve bir köşeye itti. "Bence bu aşka doğru adımlarla başlamalıyız, değil mi tatlım?" Perry demir çubuğu Dean'in elinden aldı ve sol ayağına vurdu.

Dean acı içinde uludu.

"İşte oldu. Artık kaçamayacağını biliyorum. Sadece bir süre burada kal. Yeni üvey oğlumu daha yakından tanımak istiyorum."

Perry eliyle bir fiske vurdu ve Dean'in bilekleri sihirli bir şekilde birbirine bağlandı. Sonra meşe kapının ardındaki odada kayboldu. Dean bir an için Ben'in eski bir elektrikli şok sandalyesine bağlı olduğunu gördü, sonra kapı çarparak kapandı. Dean görünmez bağlarına karşı mücadele etti.

YİRMİ SEKİZ

Lisa kıpırdandı. Yavaşça gözlerini açtı ve Dean'i koridorun karşı tarafında, kapının yanında gördü. Baş ağrıyordu

"Dean? Dean, Ben nerede?" dedi.

Dean onu susturdu. Onun yerde kıvranışını izledi. Elleri görünmez bir güç tarafından arkadan bağlı olduğu halde ceplerini boşaltmaya çalışıyordu. Ceketinden birkaç paket bitki düştü. Bir çizmesini tekmeledi ve ayak başparmağıyla toprakla kaplı zemine bir dizi işaret çizdi. Latince birkaç kelime mırıldandı, sonra yanan Zippo'sunu beceriksizce dairenin ortasına fırlattı. Bitkiler alev aldı. Dean ellerini birbirinden ayırdı.

"Siyah büyüye karşı biraz beyaz büyü gibisi yoktur," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve Lisa'yı nazikçe ayağa kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı ve duvara çarptığı başını ovuşturdu. "Sanırım öyle."

Dean ona mermilerle birlikte silahı uzattı. "Buna ihtiyacın olacak," dedi.

Lisa endişeyle, "Onu vurabilir miyim emin değilim," dedi.

Dean uğursuz bir sesle, "Birazdan farklı hissedeceksin," diye cevap verdi.

Diğer silahı hızla gerçek av tüfeği fişekleriyle doldurdu, ardından meşe kapıyı tekmeleyerek açtı.

Ben içeride, elektroşok terapisi için kullanılıyor olması gereken karanlık, fayans döşeli bir odada elektroşok sandalyesine bağlanmıştı. Korkmuş görünüyordu ama başka bir zararı yoktu.

Perry Viktorya döneminden kalma bir sedyenin üzerinde yakınlarda oturuyordu.

"Anne ve baba küçük oğullarını eve götürmeye mi geldi? Hiç sanmıyorum," dedi.

Sedyeden atladı ve bileğinin bir hareketiyle sedye odanın diğer ucuna uçtu. Dean Lisa'yı yere çekti, hızlanan yatak başlarını kıl payı kaçırdı. Çıkışlarını engelleyen kapıya çarptı.

Dean ve Lisa kendilerini yerden kaldırdılar.

Dean silahını Perry'ye doğrulttu.

"Bırak onu, belki ben de senin üç yüz on dokuzuncu doğum gününü görmene izin veririm," diye hırladı.

"Oh Dean, sen ve ben birlikte çok eğleneceğiz. Yılları sadece sen ve ben geçireceğiz," dedi Perry. "Ama henüz değil. Burada hâlâ yapmamız gereken çok iş var."

Perry Ben'e doğru yürüdü ve keskin bir bıçak çıkardı.

"Anlamadığın şey şu Dean: Tüm güçlü arkadaşlarım uzun, çok uzun zaman önce vefat etti, bu yüzden şimdi eski çeteyi bir araya getirmeye çalışıyoruz. Yakında büyük bir konserimiz var. Ama bunu yapmak için Ben gibi masum gençlere ihtiyacımız var. Onu iyi bir amaç için feda etmiş olursunuz."

Dean silahını Perry'ye doğrulttu. "Ondan uzak dur, sürtük."

"Dean, nişanlıyla bu şekilde konuşamazsın," dedi Perry. Bıçağı Ben'in boğazına dayadı ve boyun kaslarında aşağı yukarı gezdirdi. "Bu durumun kontrolü sende değil. Ben kontrol ediyorum. Ve biraz eski moda terbiye öğrenmen senin yararına olur!"

Perry vurgulamak için bıçağı Ben'in yanağına sapladı.

Lisa çığlık attı ve elindeki silahın tetiğini çekti. Kurşun Perry'ye doğru zıpladı. Yoldan çekildi ve kurşun omzunu sıyırdı. Yara insan etinden yapılmamış gibi hemen . Perry kurşunun kendisine değdiği yere baktı. Gömleğinde bir yırtık vardı.

"Bu benim en sevdiğim gömleğim. Bak şimdi ona ne yaptın!" Kadın elini sıktı ve Ben boğulmaya başladı. "Bu zaten daha temiz olacak."

Yüzü maviye dönerken Ben'in gözleri yuvalarından fırladı. Ellerini sıkıp açarak bilek kayışlarını zorluyordu.

Dean öne çıktı ve silahını Perry'ye doğrulttu. "Onun için çok yaşlısın." Tetiği çekti.

Kurşun sağ bileğini delip geçmiş, elinin beş parmaklık kütüğü koluna bağlı birkaç tendondan gevşek bir şekilde sarkacak şekilde koparmıştı.

Anı yakalayan Dean hızla odanın karşısına geçti ve cadıyı yere düşürdü. Çabucak toparlanan Perry, Dean'e bir makas tekmesi attı. Dean eğildi ve Perry'nin üzerine düştü, iki eliyle Perry'nin boynunu kavradı ve sıktı. Perry ona karşı mücadele etti ama Dean'in tüm vücut ağırlığı onu yere yapıştırdı. Perry bayılmış gibi görüne kadar onu tuttu. Sonra boğazını serbest bıraktı ve kollarını arkasından sıkıca tutabilmek için onu yukarı çekti.

"Onu ," dedi.

Lisa Perry'ye doğru yürüdü ve kaburgalarının altına iyi yerleştirilmiş bir sandalet topuğuyla tekme attı. Perry'nin Ben'i sabitlemek için kullandığı ipi Perry'yi elektrikli sandalyenin tabanına sıkıca bağlamak için kullandı, Dean ise her ihtimale karşı onu tutmaya devam etti.

Dean daha sonra Ben'i sandalyeden kaldırdı ve omzuna aldı.

Ben'in gözleri yavaşça açıldı. "Ne oldu? Neredeyim ben?"

Dean nazikçe, "Tek söyleyebileceğim senin için başka randevu yok, dostum," dedi.

Perry hızla kendine geldi ve bağlarına karşı mücadele etti.

"Onu alamazsınız!" diye bağırdı ve güçlerini bir kez daha toplayarak gözlerini kapadı.

Lisa ve omzunun üzerinden Ben'i tutan Dean daha sonra ne olacağını görmek için beklemediler. Odadan çıktılar, Dean Lisa'ya atılmış demir çubuğu almasını işaret etti, sonra koridora geri koştular. Tuz çizgilerinin üzerinden geçerken etraflarına daha fazla sığınmacı hayalet doluştu. Dean tuz kabuklarını testereden çıkardığını hatırladı.

"Ben, cebimdeki fişekleri al ve bu silaha doldur," dedi Dean, testereyi omzunun üzerinden tutarak.

Ben onu kaptı ve Dean'in omzunda taşınmaya devam ederken yeniden doldurdu. Lisa demir çubukla hayaletlere elinden geldiğince vurarak Dean ve Ben için bir yol açtı. Ben silahı Dean'e geri verdi ve sonra diğerini alıp sırayla tuzlu mermilerle doldurdu. Dean onu yere bıraktı ve ateş etmeye başladı, karanlık tünelde ileriye doğru sıçrarken yanlarını ve arkalarını koruyorlardı.

"Neredeyse geldik," diye seslendi Lisa önden. Döner merdivene ulaştılar ve hızla yukarı çıktılar. Yatak odasına girdiklerinde Dean ağır şifonyeri kapının önüne çekti.

Daireden çıkıp koridorda koşarlarken Dean, "Bu onu uzun süre tutmaz," dedi.

Dışarıda arabaya doluştular. Dean motoru çalıştırdı ve planlanan topluluğu çevreleyen uzun oval çemberin etrafından gıcırdayarak geçtiler. Araba kaldırımdan atladı ve trafiğin içine daldı.

Otoyolun iki mil aşağısında Dean bir ikinci el araba galerisi gördü. CRV'yi arka tarafa çekti.

"Ne biz?" Lisa sordu.

"Yeni bir arabaya ihtiyacımız var -Perry bunu biliyor," dedi Dean, araçtan atlayıp kirli bir satıcıya yaklaşarak.

Dakikalar sonra Dean geri geldi. "Tamam, herkes dışarı."

"Dean, bu arabayı seviyorum. Hâlâ taksitlerini ödüyorum," diye itiraz etti Lisa.

"Artık değilsin. Şimdi bunun ödemelerini yapıyorsun." Sanki savaştan çıkmış gibi görünen eski bir Ford 100 kamyonu işaret etti. "Aslında şaka yapıyorum. Ödeme yok." Dean Lisa'ya bir yığın yüz dolarlık banknot uzattı. "Döndüğümüzde daha yeni bir model alabiliriz."

"Evet, tam olarak ne zaman olacak Dean? Sanırım bu tatilden yeterince sıkıldım," dedi Lisa, Ben'le birlikte kamyonete tırmanırken.

"Yakında, Lisa. Yakında," diye yanıtladı Dean.

Kamyonu tekrar trafiğe soktu ve kuzeye yöneldi. Dean şimdi eve gidemeyeceğini biliyordu. Tehlikede olan çok şey vardı. Bu

Sam'i geri almaktan çok daha fazlası söz konusuydu. Bu cadılar bir şeylerin peşindeydi. Büyük ve korkunç bir şey.

"Sadece biraz daha uzun," dedi Dean.

Kamyonu yıkık dökük bir motelin içine çekti ve dışarı atladı.

"Neden burada duruyoruz?" Lisa sordu.

"Yeni kazılar. Bir saniye içinde döneceğim."

Dean onları arabada bıraktı ve Paul Revere heykeliyle tamamlanmış New England sömürge temalı lobiye yöneldi.

Bu daha iyi, diye düşündü.

YİRMİ DOKUZ

Sam bar taburesinde oturmuş boşluğa bakıyordu ama dar kot pantolonlu ve Old Clappy's Clam Shacky tişörtlü, yirmili yaşlardaki ateşli sarışın içeri girdiğinde fark etti. Sağ eli dirseğine kadar sargılıydı ama yine de onun yaşında biri için normal olandan çok daha dengeli duruyordu. Barın etrafına bakındı ve Sam'den birkaç tabure uzağa oturdu.

"Viski, su lütfen," diye seslendi barmene.

Yaşlı bir Red Sox taraftarı olan barmen, karanlığın içinden ona baktı.

"Kimliğinizi görmemiz gerekecek genç bayan," diyerek ona doğru ilerledi.

Kız elini cebine attı ama boş çıktı. Barın üzerine eğildi, gülümsedi ve adamın eline nazikçe dokundu.

"Bende yok. Ama ben iyiyim, değil mi?"

Adam sanki iki saniye önce sorduğu soruyu unutmuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Elbette, tatlım. Sorun değil," dedi.

Birkaç dakika sonra içkisiyle birlikte döndü.

"." Barmen barın sonundaki Sam'e doğru başıyla işaret etti.

Sam içkisini kıza doğru kaldırdı.

"İkna edicisin. Bir kadında bunu severim," dedi Sam.

Kız ona baktı. Sonra taburesinden kayarak onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Sevindim. Pek fazla erkek bunu yapmaz. Genelde benden korkarlar."

"Nedenini anlamıyorum," dedi Sam, "bana çok tatlı görünüyorsun."

"Öyle mi? Peki, teşekkürler. Ben Prudence, bu arada." Kız eğildi ve elini uzattı.

"Sam. Tanıştığımıza memnun . Prudence? İlginç bir isim."

"Eski aile ismim," dedi. "Eskiden nefret ederdim ama yıllar geçtikçe alıştım. Şerefe," dedi ve kadehini Sam'inkiyle tokuşturmak üzere kaldırdı.

Sam kıza baktı. Kesinlikle yapılabilir bir kızdı.

"Neden benim odama gelmiyorsun? Buzdolabında bir altılı bira ve bir tane daha var. Birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz." Sam elini karnında gezdirerek altılı paketlerden birini işaret etti.

"Bu bütün kızlarda işe yarıyor mu?" diye sordu

Prudence. "Hemen hemen, evet," dedi Sam.

"Sanırım şimdi de işe yarıyor," dedi viskisini yudumlarken. "Hadi gidelim."

Kapıya doğru yöneldiler. Sam manzarayı seyretmek için kızın arkasından yürüdü. Kız sevimliydi, çok sevimliydi.

Motele döndüklerinde Sam iki bira şişesini açtı. Birini Prudence'a uzattı, sonra tereddüt etti.

"21 yaşından büyüksünüz, değil mi? Reşit olmayan birini ayartmakla suçlanmak istemem."

"Çoktan bitti. Ama ilginiz için teşekkürler," dedi Prudence ve şişeyi aldı. Koloni temalı otel odasında dolaşmaya başladı. "Güzel yermiş. Buranın sadece bir tarla olduğu zamanları hatırlıyorum, bir otopark ve gösterişsiz bir motel değil."

"Gerçekten mi?" Sam onun arkasına geçti ve elini gömleğinin içine soktu. Prudence arkasını döndü ve Sam'in gözlerinin içine baktı.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," dedi.

"Neymiş o?"

"Göründüğümden daha deneyimliyimdir." Prudence gülümsedi ve soyunmaya başladı.

Sam de aynısını yaptı ve yatağa uzandı. Prudence ona yaklaştı, giysilerinin geri kalanını çıkardı ve onu doyumsuzca öpmeye başladı. Sam onun küçük bedenini kendi bedenine çekti.

"Eline ne oldu?" Sam sordu.

"Yanlış anlaşılma. Ağgözlülük ettim. gerekenden önce bir şey aldım. Sabır çok önemli. Bazen bunu unutuyorum."

"Şu anda sabırlı olmakta zorlanıyorum," dedi Sam, kendini onun altına doğru eğerek.

Sam ışığı kapatmak için uzandı. Paul Revere benzeri fener lambasının altına özenle yerleştirilmiş küçük not defterine baktı. Başlığında şöyle yazıyordu: "YE OLDE COLONIAL INN est. 1919."

"Buranın sadece bir tarla olduğu zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu rahatça.

Prudence onun kulağını kemirmeye devam etti.

"Evet, neden?" dedi onun üzerine binerken. "Bana bir zamanlar sahip olduğum bir atı hatırlatıyorsun."

"Deh," dedi Sam.

Bir süre sonra Sam yataktan kalktı. Kot pantolonunu çekti.

"Nereye gidiyorsun? Ben de tam daha fazlası için hazırlanıyordum." Prudence yanındaki yatağı okşadı.

Sam spor çantasını karıştırırken, "Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey arıyordum," dedi. "İşte burada."

Sam arkasını döndü ve testereli tüfeğini ona doğrulttu. Prudence ona baktı.

"Her neyse," dedi ve tekrar yastıkların üzerine uzandı. "Bugün ikinci kez, önemli değil. Sizler benim öldürülemeyeceğimi ne zaman kafanıza sokacaksınız? En azından bu şekilde değil."

Sam ona doğru ilerledi.

"Peki sen nesen? Şekil değiştiren mi? Kurt adam mı? Ne?"

Prudence silahı görmezden geldi ve onun yerine yataktan tırmanıp tişörtünü aldı.

"Ben bir cadıyım, seni koca öküz. Hem de yaşlı bir cadı. Ama yine de dışarı çıkıp ihtiyacım var. Çok stresli bir yaz oldu."

Kot pantolonunu çekerken sırtına bir ip çarptı.

Sam şimdi daha yakın durmuş, silahı hâlâ ona doğrultmuştu. "Otur ve ayaklarını bağla."

"Gerçekten böyle bir şeyin beni tutacağını mı düşünüyorsun?" Prudence omzunun üzerinden sordu.

"Daha yakından bak," dedi Sam.

Prudence ipi havaya kaldırdı ve ipin içine farklı bitkilerin örüldüğünü ve yarıklara kokulu bir macun sürüldüğünü fark etti.

"Bunu benim kendi doğruluk kementim olarak düşünün" dedi.

Prudence yatağın yanındaki düz arkalı sandalyeye mekanik bir şekilde oturdu ve ayaklarını sandalyenin ayaklarına bağladı.

"Bana ne yapacaksın Sam? Biliyorsun, isteseydin beni bağlamana izin verirdim."

"Gevezeliği kes. Ben sana sorular soracağım, sen de cevap vereceksin. Anladın mı?"

Testereyi bir kenara bırakarak ipleri Prudence'ın kıvrak bileklerine sıkıca doladı ve sargılı olanın etrafından mümkün olduğunca sıkı tutmaya dikkat etti. Sonra onu bıraktı ve banyoya girdi. Borular gıcırıyor ve küvete dolan suyun sesi duyuluyordu. Odaya döndüğünde başka bir sandalye kaptı, etrafında döndürdü, oturdu ve kollarını arkada kavuşturarak çenesini bileklerine dayadı. Gözlerini Prudence'a dikti.

"Öyleyse 'Cadılar ne halt ediyor?' , olur mu?

İlk soru: Neden cesetleri diriltiyorsunuz? Kimin onlar?"

Prudence'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü, minik, inci beyazı dişleri birbirine çarptı.

"Oyunlar mı? Oyunları severim. Ama kurallara göre oynamalısın. Her seferinde bir soru. Ama senin için ikisine de cevap vereceğim. Seni ilgilendirmez. Ve siktir git."

"Yanlış," dedi Sam.

Ayağa kalktı ve sandalyeyi döndürdü. Bir eliyle Prudence'ın sandalyesinin arkasını, diğer eliyle de kendi sandalyesini kavradı ve her ikisini de banyoya sürükledi. Boş sandalyeyi küvetin yanına, bacakları küvetin kenarına paralel olacak şekilde yerleştirdi. Sonra Prudence'ın sandalyesini, başı dolu küvetin yarısına kadar sarkacak şekilde kaldırdı.

"Yapacağımız şey şu," diye başladı, "Tekrar ediyorum. Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum. Sorularıma cevap vereceksin ve eğer cevap vermezsen suya batırılacaksın." Sam göstermek için Prudence'ın sandalyesinin ayaklarını kaldırdı ve Prudence'ın başı suya daldı. Sam daha sonra sandalyeyi düzeltti. "Gördün mü? Çok eğlenceli."

"Her neyse Sam, otuzlu yıllarda yüzme dersleri almıştım. On sekiz otuz. Bu bana bir şey yapmaz."

"Ah, bir şey unuttum," dedi Sam. Arka cebinden polyester bir yastık kılıfı çıkardı. Kadının başına geçirdi ve yeniden

onu smaçladı. "Şimdi, resmi olarak, bu gerçekleşmeyecek. Bir gün Kongre'nin önüne çıkarsan bunu unutma."

Onu tekrar yukarı çekti. Prudence nefesini tutmak için zorlandı. Ama her nefes alışında ıslak kumaş ağzına dolanıyor, hava almasını imkânsız hale getiriyordu.

Sam geride durdu ve onun paniklemesini izledi.

Sonra onu tekrar suya daldırdı, *Bir Mississippi, iki Mississippi...* ve onu tekrar yukarı çıkardı.

"Hadi dene o tekrar," o dedi. "Neden vardır sen cesetleri diriltmek mi?"

Prudence nefes nefese kaldı ve başını bir o yana bir yana salladı.

"Bu bir süreç," diye nefes nefese kaldı. "Sona giden bir yol." "Sonu ne?"

Prudence sessiz kaldı. Sam sandalyeyi tekrar geriye yatırdı.

"Tamam, tamam. Daha büyük bir amaç için güce ihtiyacımız var. Tüm zamanların en güçlü cadılarını diriltiyoruz, çoğu bu ülkeye ilk geldiğimiz zamanlardan kalma."

"Neden?" Sam sordu. "Konuşmaya devam et."

"Nefes alamıyorum. Kaputu . Lütfen," diye sızlandı Prudence.

Sam yastık kılıfını başından çekip aldı ve Prudence nefes nefese kaldı. "Konuşmaya devam et," diye emretti Sam.

Prudence, "Bırak da biraz ," diye hırıldadı. Sam sabırsızlıkla tuvalete oturdu.

Prudence ona baktı. Yüzünden bir gülümseme geçti. "Neye gülümsüyorsun?" diye hırladı adam.

"Oh hiçbir şey. Sadece sen. Erkekler. Sebep ve sonuçları anlama yeteneği olmayan koca, aptal bebekler."

"Bu da ne demek oluyor?" Sam söyledi.

Prudence, "Suyun ne işe yaradığını unuttun, pislik," dedi.

Sam küvete baktı ve ipe sürdüğü koyu renkli macunun suya daldırma sırasında akıp gittiğini gördü. Prudence'ın uzun saçları sırtından aşağı dökülmüş, hem gömleğini hem de onu bağlayan kravatları ıslatmıştı. Prudence anda bileklerini bağlayan ipi kopardı, elini uzattı ve Sam banyodan uçarak yatak odasının ortasına sırt üstü düştü.

"Bir bayanı yalnız bırakır mısın?" Prudence banyo kapısını arkasından çarptı.

Sam ayağa kalktı ve sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. Kapıya vurdu.

Kapı uçarak açıldı. Prudence bağlarından tamamen kurtulmuştu ve görünüşe göre konuşma havasında değildi. Bileğinin bir hareketiyle Sam'i motel odasının kapısına doğru fırlattı. Sam bilincini kaybetmemeye çalışarak yere yığıldı.

"Siz Campbell'ların nesi var? Neden yoldan çekilmiyorsunuz?"

"Campbell olduğumu nereden biliyorsun?" Sam talep etti.

Prudence tepinerek Sam'in yanına gitti, onu yakasından tutup kaldırdı ve yüz yüze gelene kadar eğildi.

"Çünkü kokusunu senden alabiliyorum," diye tükürdü. "Siz her zaman herkesi kurtarmaya gelen iyilik timsallerisiniz. Oysa asıl kurtarılması gereken *sizlersiniz*. İşin komik yanı, bunu yüzlerce yıldır yapıyorsunuz ve hala öğrenemediniz."

"Biliyor musun, çenenin hareket ettiğini görüyorum ama gerçekten umurumda değil." Prudence bacağını Sam'in kucağına doğru salladı ve onun üzerine oturdu.

"En çok senin umurunda olmalı Sam Winchester. Çünkü küçük sen *burada olsan* da, asıl günün adamı aşağıda. Ve artık o sinir bozucu kafesten çıktığına, tüm o süper mühürler kırıldığına göre, tekrar özgür kalabilir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sam hareket etmek için çabaladı ama kadının bacakları onu sıkıca yerinde tutuyordu. *Bu küçük sürtük de kim?* diye merak etti.

"Gerçekten, bana bunu mu soracaksın? Ne kadar güçlü olduğum hakkında bir fikrin var mı? Ailemin ne kadar güçlü olduğunu? Senin hakkında her şeyi biliyorum. Ayrıca bazı çevrelerde söz dolaşıyor.

"Aslında sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bu biraz onur verici. Lucifer'ın gemisi. Hâlâ içinde olmaması çok kötü. Çok güzel bir balayı olurdu."

"Lucifer'ı kurtarmak mı istiyorsun? Bu çok saçma. Bu intihar olur," dedi Sam.

"Senin gibi bir insan için. Güçlü cadılar için o kadar da değil. Yine de zor. Kimse SAT sınavını ilk denemede geçemez. Biz 1692'de yapmadık ama tüm gerçeklere sahip değildik. Mühürlerden haberimiz yoktu. Fakat

Önceki hapishanesine kıyasla Lucifer bir pansiyonda kalıyor. Ve biz onu oradan çıkaracağız."

"Boynuna tasma takamazsınız. Ona söylediklerinizi yapmayacaktır. İnanın bana, denedik," dedi Sam.

"Oh evet yapacak. Yıllardır kullandığımız küçük bir kitabımız var. Oprah'ın seçeceği bir kitap değil - sadece insan kurbanları bile ona uygun değil. Ama çok güçlü ve Lucifer'i alıp hepimizin küçük parmaklarına dolayacak. Biz onu yetiştirdikten sonra, ona ne dersek onu yapacak."

"Asla işe yaramayacak," dedi Sam.

"Üçüncü sefer uğurludur. Biliyorsun, sen doğduğunda tekrar denedik, belki sen dışarı çıktığında mühürler kırılmıştır diye düşündük. Ama şansımız yaver gitmedi. Ama şimdi. Senin sayende. Kaybedemeyiz.

"Yine de bu cesedin kurtarılmasına sevindiğimi söylemeliyim." Parmağını adamın göğsünde gezdirdi. "Çünkü bu bir örnek. Bak, küçük bir teorim var: Sen buradasın, Lucifer aşağıda, ama siz birbiriniz için özel olarak yaratılmışsınız. Bence bu işe yararsa, Lucifer senin içine bir elin eldivene girmesi gibi girecek. Hmm. Nedense bu beni biraz tahrik ediyor." Prudence dilini Sam'in yanağında gezdirdi. "Nefis. Her neyse, kalıp sohbet etmek isterdim ama büyük günden önce yapmamız gereken üç fedakârlık daha var. çok sık göreceğiz. Çok yakında."

"Bunu yapamazsın. Onu yetiştiremezsin," dedi Sam.

"Oh Sammy, bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme. Ayrıca *tüm* Cehennem Prenslarını yetiştiriyoruz. Merak etme, Lucifer yalnız kalmayacak. Tüm kardeşleri yanında olacak. Senin aksine. Gitmem gerek. Hoşça kal." Prudence eğildi ve Sam'in dudaklarına son bir tuzlu öpücük kondurdu. Sonra da gitti.

Sam kendini toparladı ve mini buzdolabına yöneldi. Bir şişe bira çıkardı ve yatağa oturup geceki olayları düşünmeye başladı. Bu noktada Prudence'ın peşine düşmek boşuna olacaktı. Bekleyip onları iş üstünde yakalaması gerekecekti. Peki ya cadılar Lucifer'ı yeniden diriltmeyi gerçekten başarırlarsa ne ? Onun peşinden gelir miydi? Sam başını salladı. Korkmuyordu, aslında çok az şey hissediyordu. Hissedebildiği tek şey intikamdı; o sadece

o cadıları yakalamayı önemsiyordu. Bu bir ihtiyaçtı. Mantıklı bir düşünce bile değildi. Konsantre olabildiği tek şey buydu.

Sam ayağa kalktı, çantasını aldı ve motel odasından çıktı. Motel odalarını çevreleyen beton kaldırımında yürüdü ve beş numaralı odanın önünden geçti. Sonra minibüse bindi ve gitti.

* * *

Beş numaralı odanın içinde on adım ötede Dean çılgınca Nathaniel'in günlüğünü karıştırıyordu. Perry'nin neden bahsettiğini öğrenmesi gerekiyordu. Eğer söylediği gibi üç yüz on sekiz yaşındaysa, o zaman Salem cadı mahkemelerine karışmış olmalıydı. Bu da Constance ile bir bağlantısı olması gerektiği anlamına geliyordu. Genç insanları öldürmek, cesetleri diriltmek. Cadılar neyin peşindeydi?

"Ona ne verdin?" Lisa sordu.

Diğer yatağa uzanarak oturdu. Ben onun yanında uyukluyordu. Dean çocuğun iyi bir gece uykusuna ihtiyacı olduğunu düşünmüştü, Perry'yle karşılaşması ve o günkü olaylar yüzünden ve bağlanmış olmanın bir çocuk üzerinde olumsuz etkileri olabileceğinden, belki de temiz bir kafa ve iyi bir kahvaltı bu deneyimi onun için biraz daha idare edilebilir hale getirebilirdi...

"Sadece küçük bir şey. Merak etmeyin. Reçeteli," dedi Dean.

"Ben de bunun için endişeleniyorum."

Dean tekrar Nathaniel'in günlüğüne döndü. Sam'i büyütmenin ve bu süreçte Connie'yi durdurmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Bir pasaja rastladı ve okumaya başladı.

OTUZ

Nathaniel ve çocuklar ertesi sabah kasabaya doğru yola çıktılar. Constance'ın bir cadı olduğunu biliyorlardı ve çocukların Prudence ile karşılaşması onun da cadı olduğunu kanıtlamıştı. Nathaniel, Caleb ve Thomas'ı daha dikkatli olmaları konusunda uyardı. Cadının bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyorlardı. Nathaniel bunun ortaya çıkarılan mezarlarla ilgili olduğundan şüpheleniyordu ama elinde hiçbir kanıt yoktu. Kesin olarak farkında olduğu tek şey, cadı mahkemelerini durdurmak zorunda olduğuydu. Masum insanlar hapse gönderiliyordu ve yakında idamlar başlayacaktı.

Nathaniel ve oğulları toplantı evine biraz geç ulaştılar. Her gün bina o kadar olurdu ki, kapının önünde sokağa taşan bir kalabalık oluşurdu. Campbell'lar zorla içeri girdiler ve en arkada bir köşede yer buldular. Üç yeni kişi cadılıkla suçlanmıştı ve kürsüye çıkarılarak sorgulandılar. Çoğu durumda, sanıklar o kadar korkmuşlardı ki, yargıçların sorularını net bir şekilde yanıtlayamadılar, bu da işleri daha da kötüleştirdi.

Bir saat kadar süren nafile sorgulamadan sonra, iki adam aralarında bir kadını sürükleyerek kapıda belirdi. Adamlar kalabalığı yararak ilerlerken, Nathaniel kadının on iki yıl önce cadılıkla suçlanmış olan Bridget Bishop olduğunu fark etti, ancak o zaman hiçbir kanıt bulunamamıştı. Kadın yargıçların önüne itilirken, kalabalık suçlamalara başladı.

Etkilenen kızlar ona bir kez baktılar ve çığlık atmaya başladılar. Bridget elleriyle kulaklarını kapattı ve kızlar da aynısını yaptı. Bridget'in yaptığı her şeyi kızlar pantomimik olarak yapıyor, sanki hareketleri vücutlarından acı verici bir şekilde zorlanıyormuş gibi kendilerini büküyorlardı.

Jüri sakin olunmasını istedi.

İlk olarak vali tarafından atanan Yargıç William Stoughton konuştu. Bridget'e neden mahkeme önüne çıkarıldığını bilip bilmediğini sordu. Bridget bilmediğini söyledi. Stoughton ona büyücülük yoluyla kızlara zarar vermekle suçlandığını söyledi. Köşedeki, aralarında Prudence Lewis'in de bulunduğu acı çeken kızları işaret etti. Bridget kızları tanımadığını söyledi.

O konuşurken Prudence feryat etmeye ve kıvranmaya başladı. Diğer kızlar da onu takip etti. Bridget'in gözlerinin önünde kızlara zarar verdiğine ikna olan kalabalık korku ve öfkeyle gürledi. Bridget ağlamaya başladı.

Nathaniel'in içindeki öfke daha fazla dayanamayacağı kadar yükseldi.

"Sayın yargıçlar, izin verirsiniz konuşmak istiyorum," diye seslendi. Nathaniel elini kaldırdı ve kalabalığın arasından ilerledi. O ilerlerken tüm başlar ona bakmak için döndü. Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve bir dalga gibi sokağa yayıldı. *Nathaniel Campbell'in söyleyecek bir şeyi var.* Yargıçlar bu yeni kesinti karşısında gözlerini kaldırdılar.

Nathaniel salonun önüne ulaştı ve jüri üyelerine hitap etti. Sesi yüksek ve net bir şekilde çınladı ve kalabalık onun sözlerini duyabilmek için sustu.

"Yargıçlar, sanıklar adına konuşmak istiyorum," diye söze başladı. "Saydığım kadarıyla şu anda büyücülük suçundan hapiste olan altmış iki kişi var."

William Stoughton, "Bay Campbell, bu mahkemenin kısa bir süre önce Massachusetts valisi tarafından Oylayıcı ve Sonlandırıcı mahkeme olarak atandığının farkında mısınız?" diye cevap verdi.

"Bunu biliyorum, evet. Ama bu çok sayıda insanı hapsettiğiniz gerçeğini değiştirmiyor. Ve onların cadı olduğunun kanıtı..." Nathaniel durakladı, sonra devam etti, "Kanıtınız, baylar, duman gibi."

"Ne demek istiyorsun?" Stoughton sordu.

"Eğer burada bir yangın çıkarırsam-" diye başladı Nathaniel. Stoughton, "Elbette bunu yapmazsın," dedi.

"Haklısınız. Ama bu bir örnek. Eğer bir ateş yaksam ve sen dumanın bir tarafında, ben de diğer tarafında olsam, sen dumanı bir yönden görürsün, ben de başka bir görürüm."

Stoughton, "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

"İkimiz de duman görürüz, ama durduğumuz yerler farklı olduğu için sana farklı görünür, sen orada, ben burada. Duman kıvrılıp döndükçe daha da farklı görünür. Eğer ikimiz de dumanı tarif etmek zorunda kalsaydık, aynı ateşe bakıyor olsak bile, sen benim tarif ettiğimi tanımazdın ve ben de senin tarif ettiğini tanımazdım."

"Ne demek istiyorsunuz Bay Campbell?" Stoughton sordu. "Zamanımız azalıyor."

Nathaniel, "Hayatlar söz konusu olduğunda doğruluğun en az amaca uygunluk kadar önemli olduğunu düşünürdüm," dedi.

Stoughton'ın yüzü gerildi.

"Argümanınıza ulaşmanızı istiyorum, Bay Campbell."

"Yargıç Stoughton, etkilenen kızlar oturdukları yerden dumanın nasıl görüldüğünü tarif ediyorlar. Diğerleri de bulundukları yerden dumanın nasıl görüldüğünü tarif ediyorlar. Her ikisi de doğru, ama belki de bu, hiçbirinin diğerinden daha doğru olmadığı anlamına geliyor."

"Vaktimizi boşa mı harcıyorsunuz, Bay Campbell?" diye sordu Stoughton. Sabrının tükenmekte olduğu belliydi.

Nathaniel derin bir nefes aldı. Kendisi için gün gibi açık olan şeyi jürinin görmesini sağlamak zorundaydı.

"Belki de bu kadının yaptığı şey genç kadınlar tarafından doğru algılanmıyor," dedi sesini net ve sabit tutarak. "Belki de incinmiş hissediyorlar ama bu incinme bu kadından kaynaklanmıyor."

"Bu genç kızları yalancılıkla mı suçluyorsunuz Bay Campbell?" Yargıcın sesi sertti.

"Yalan söylüyorlar demiyorum," diye yanıtladı Nathaniel, "sadece belki de yanılıyorlar."

Prudence bir an için histeri krizini durdurdu ve Nathaniel'e baktı. Sonra çığlık atmaya ve onu işaret etmeye başladı.

"Dur! Dur, seni kötü adam!" diye bağırdı. "Ben sana hiçbir şey yapmadım ama sen beni çimdikliyor ve tırmalıyorsun!"

Jüri üyeleri, Prudence acı içinde kıvrılırken ve yanaklarında kırmızı yaralar oluşurken ona baktılar. Sonra tekrar Nathaniel'e döndüler.

"Bay Campbell, bu masum kıza neden zarar veriyorsunuz?" Stoughton talep etti.

Nathaniel kararlı bir şekilde, "Değilim," diye cevap verdi. "Ben sadece burada duruyorum."

"Ama ona zarar verdiğini söylüyor. Bak nasıl acı içinde kıvranıyor."

Prudence çığlık atmaya ve ağlamaya devam etti.

"Yakalayın onu!" Stoughton, Nathaniel'e en yakın duran iki adama onu zapt etmelerini işaret etti. Adamlar hemen Nathaniel'i yakaladılar ve kaçma şansı kalmayacak sıkıca tuttular. "Nathaniel Campbell cadılıkla suçlanıyorsun. Onu hapishaneye götürün."

Nathaniel kalabalığın arasından zorla geçirildi ve sabahın soğuk havasına .

Paniğe kapılan Caleb ve Thomas babalarını takip etmek için diğer seyircilerin arasından geçtiler. Binadan çıktıklarında adamların Nathaniel'i bir arabaya sürükleyip arkaya attıklarını gördüler. Nathaniel çabucak toparlandı ve arkasını dönüp kalabalığı çılginca tarayarak çocuklarını aramaya başladı.

"Baba!" diye bağırdı çocuklar, ona doğru koşarak.

"Çocuklar! Gidip annenize söyleyin. Benim için endişelenmeyin. Prudence'a dikkat edin, o tehlikeli. O ve Constance'ın ne yaptığını öğrenin!" Araba uzaklaşırken Nathaniel seslendi.

İki kardeş birbirlerine baktılar ve tek başlarına olduklarını anladılar. Gizlice tıka basa dolu toplantı salonuna döndüler. İçeri girdiklerinde Thomas Prudence'a baktı. Prudence yüzünde küçük bir sırıtışla ona .

"Sen burada kal," diye fısıldadı Thomas Caleb'a. "Ben gidip anneme söyleyeceğim."

Caleb başıyla onayladı ve Thomas toplantı evinden dışarı çıktı. Direkt babasının atını aldı ve Prudence'ın onlara saldırdığı aynı araziden hızla eve doğru sürdü.

Campbell çiftliğine vardığında annesi dışarıda domuzları yemliyordu. Thomas attan atladı ve olanları çabucak anlattı.

Rose Mary, Hannah'yı çağırdı. Nathaniel'i hapishanede ziyaret edeceklerdi.

Kadınlar çabucak hazırlandılar. Hannah eski bir kutudan birkaç gümüş parçası aldı. Ayrıca bir sepet dolusu yiyecek de hazırladı, çünkü birçok mahkûm hapisanede hiç beslenmiyordu.

Dışarı çıktıklarında üçü vedalaştı ve o akşam evde buluşup haber alışverişinde bulunmak üzere anlaştılar.

OTUZ BİR

Kar ve don sadece birkaç hafta içinde erimişti ve baharın nemli kokusu köyü daha da ürkütüyordu. Artık hava daha iyi olduğuna göre idamların başlaması gerektiğine karar verilmişti. Kalabalık toplantı evinin etrafında bir sonraki kurbanı bekleyen kızgın arılar gibi vızıldıyordu. Son kâğıt imzalanır imzalanmaz sanıklar toplantı evinden çıkarıldı ve tahta bir arabaya yüklendi.

Daha sonra tüm köy, ana yoldan çıkıp çimenli tepeye doğru ilerlerken gıcırdayan arabayı Salem Kasabası'na kadar takip ederdi. Her Prudence Lewis, amcası ve Rahip Parris'in desteğiyle kalabalığın arkasından geliyordu. Tüm kızların arasında o da suçladığı kişilerin ölümüne tanıklık etmek için ısrar ediyordu.

İlk asılan Bridget Bishop olmuştu. Tüm köy onun sonunu görmek için dışarı çıkmıştı.

İlk idamdan sonra kasaba daha fazlası için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. İki gün sonra bir idam daha planlandı ve bundan sonra idamlar durmayacak gibi görünüyordu. Her gün kadınlar ve erkekler hapisneden tepeye getiriliyor ve ölene kadar asılıyordu. Bazıları son ana kadar, başları ilmikten geçirilirken bile masumiyetlerini protesto etti. Diğerleri sessiz kaldı.

Thomas ve Caleb, kasaba halkının gözlerinden uzakta, çimenlik bir gelişmeleri izlediler. Nathaniel'in tutuklanıp hapse atılmasından beri gözlerden uzak durmuşlardı. Kasabaya giden tek kişi anneleriydi. Çocuklar evde kalıyordu. Nathaniel hapisteyken cadıları kışkırtmak istemediler.

Her gün cadıların tam olarak neyin peşinde sorusunun üzerinden geçtiler. Cadılık suçlamaları yaygınlaşmıştı.

Salem'de herhangi bir garip davranış, arkadaşlar ve komşular arasında suçlamalara yol açıyordu. Ancak Campbell'ların tek gerçek endişesi Constance ve Prudence'dı. İkisi de güçlü ve tehlikeli cadılardı. Ama bunu yargıçlara kanıtlamak imkânsız görünüyordu. Prudence'ın duruşmaları kukla gibi oynadığı açıktı ama neden?

Suçlanan yüzden fazla kişi vardı ve bunların çoğu Nathaniel ile aynı hapishanede tutuluyordu. Aile her geçen gün, Nathaniel'in yargıçlar tarafından çağrılıp asılacak bir sonraki kişi olmasından korkuyordu.

Thomas ve Caleb bir sabah erken saatlerde çok vahşi bir idama tanık olduktan sonra orman ve tarlalardan geçerek evlerinin yolunu tuttular. Her zamanki rotalarını izleyerek Salem Köyü'nden uzaklaştılar, histerik köylülerin ya da intikamcı cadıların meraklı gözlerinin menziline çıktılar. Bir ağaç kümesine girdiklerinde, normalde pek dikkat etmedikleri küçük bir tepeye rastladılar, ana yolun görüş alanından gizlenmişti. Bugün ikisi de durup tepenin toprak tümseklerle dolu olduğuna baktılar. Belli ki birileri yeni kazılmış toprağı, tüylü yeni yapraklarla kaplı dal yığınlarının altına saklamaya çalışmıştı. Merak eden çocuklar dalları temizledi.

"Önce sen," dedi Thomas.

"Neden ben?" Caleb iç çekti.

"Çünkü en genç sensin," diye ısrar etti Thomas.

Caleb ne yapması gerektiğini biliyordu. Diz çöktü ve iki eliyle toprağı eşelemeye başladı. Toprak kolayca dağıldı ve çok geçmeden ceset parçaları korkunç bahar çiçekleri gibi ortaya çıkmaya başladı. Thomas kardeşine yardım etmek için diz çöktü.

Toplamda beş ceset buldular, her birinin boğazı kesilmişti, tıpkı Abigail Faulkner'ın ve geçicinin cesetlerinde gördükleri gibi. Cesetlerin hiçbirini tanıyamadılar. Belli ki cadılar akıllanmış ve yolcuları öldürüp cesetleri saklamanın daha etkili bir yöntem olduğuna karar vermişlerdi.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Caleb sordu.

Thomas, "Babama söylememiz gerek," dedi.

"Bunu nasıl yapabiliriz? Onu görmemize izin vermeyecekler," diye belirtti Caleb.

"Sanırım bu işi kendi başımıza halletmemiz gerekiyor," dedi Thomas. Çocuklar tepeden aşağı kaydılar ve eve doğru yöneldiler.

* * *

O gece Caleb, Thomas ve Hannah koyu renk giysiler giyip gizlice Salem Kasabası'ndaki hapishaneye doğru at sürdüler; Hannah annesinin atına, oğlanlar da babalarınıninkine binmişti. Salem Köyü'nün aksine, kasaba yoğun bir nüfusa sahipti çünkü körfezin ötesinde denize kadar uzanan birkaç girişin etrafında toplanmıştı.

Çocuklar hapishaneden birkaç blok ötede atlarından indiler ve atları eski bir ahırın arkasına bağladılar. Hapishane çimenli bir düzlükte yer alan heybetli bir kırmızı taş binaydı, bu da gardiyanlar fark etmeden yaklaşmanın zor olacağı anlamına geliyordu. Çakısını çıkaran Thomas dalları ve otları kesip kamuflaj için kendisinin ve kardeşlerinin üzerine örttü.

Yavaş ve sessizce hareket ederek binaya doğru süründüler.

Karanlık gölgelerinin güvenliğine ulaştıklarında dalları bıraktılar ve Thomas çantasından ucunda demir bir kanca olan uzun bir ip çıkardı. İpi yukarı çekti ve kancayı binanın tepesindeki taş korkuluğa taktı.

Caleb daha sonra ipi kavradı ve duvardan yukarı doğru yürümeye başladı. Hedefi yaklaşık otuz metre yukarıdaki dar, parmaklıklılı bir pencereydi. Hannah annesiyle birlikte hapishaneyi birkaç kez ziyaret etmişti, bu yüzden hücrelerin nerede olduğunu ve hangi koridorların nereye çıktığını kabaca biliyordu. Bu pencerenin geceleri ıssız olması gereken küçük bir koridora çıktığından emindi. Nathaniel iki kat aşağıda tutuluyordu.

Binanın yarısına kadar tırmanan Caleb ayağını kaybetti ve bir gümbürtüyle taş duvara çarptı. Hannah'nın nefesi kesildi ve Thomas'la birlikte atılmış kamuflaj dallarının altına saklanmak için atladılar.

Nöbetçi kapıyı açıp Caleb'in sarktığı binanın yan tarafına göz atarken yüksek bir çınlama duyuldu. Neyse ki başını kaldırıp bakmadı ve zayıf ay ışığında

Thomas ve Hannah'nın dalların altında nefeslerini tuttuklarını görür.

Birkaç dakika sonra bekçi binanın önüne geri döndü ama hemen içeri girmediği belliydi. İngiliz tütünyle doldurulmuş bir piponun kokusu köşeden yayılıyordu.

Zaman daralıyordu. Dalları silkeleyen Hannah, Caleb'e tırmanmaya devam etmesi için çılgınca bir işaret yaptı. Pencereye ulaştığında önce bir bacağını, sonra diğerini içeri kaydırıp ve gözden kayboldu.

Binanın içinde Caleb yere bir metre kadar düştü ve botları ıslak taş zemine çarptığında hafif bir şıpırtı duyuldu. Hapishanenin içi soğuk ve karanlıktı ve insan dışkısının pis kokusu neredeyse bastırıyordu. Caleb kendisine en yakın hücrelerden birinde birinin inlediğini duyabiliyordu. Ürperdi ve omurgasından aşağıya doğru bir korku ürpertisi hissetti.

Bu düşünceyi bir kenara iterek Hannah'nın kendisine verdiği kaba taslağı çıkardı. Pencereden gelen zayıf ışıktaki kâğıt parçasını inceledi, sonra karanlığa doğru ilerledi. Binanın arka köşesindeki bir merdiven onu babasının hücrelerine götürecekti.

"Kim var orada?" diye fısıldadı bir kadın sesi karanlığın içinden. "Lütfen, efendim. Lütfen bana yardım edin."

Bir an bile dikkatinin dağılmasına izin veremeyeceğini bilen Caleb durdu ve kadının onun gittiğini düşünmesini umdu.

"Lütfen efendim, yaklaşın," dedi ses.

Caleb üç metreye iki metrelik küçük bir hücreye doğru sürünerek ilerledi. Köşede büzüşmüş bir kadının belli belirsiz dış hatlarını görebiliyordu.

"Efendim, Dorcas Good, Sarah Good'un kızı, ilerideki hücrede. Lütfen iyi olup bakın. Annesi asıldı ve haftalardır kimse onunla ne konuştu ne de görüştü."

"Yapacağım," diye fısıldadı Caleb.

"Sen misin Caleb?" kadın ona doğru sürünerek yaklaştı. Caleb şimdi onun Mariam Teller olduğunu görebiliyordu. Eskiden sokakta elma satan yaşlı bir kadın.

"Evet, hanımefendi. Benim," diye Caleb.

"Ne kadar iyi bir çocuksun. Bu güzel günde tarlada babana yardım mı ediyorsun?"

Caleb zavallı yaşlı kadına baktı, belli ki aklını kaçırmıştı. Ceketinin cebine birkaç somun ekmek doldurmuştu. Caleb bir tanesini çıkardı ve yaşlı kadın için parmaklıkların arasına yerleştirdi. Sonra koridorda ilerlemeye devam etti, olabildiğince yumuşak hareket ediyordu.

Daha da küçük, daha soğuk bir hücrede, duvara zincirlenmiş dört yaşındaki Dorcas Good vardı. Annesi cadılıkla suçlanan ilk kişilerden biriydi ve Bridget Bishop'tan sonra asılan ikinci kişiydi. Dorcas pislik içindeydi, kir ve kendi dışkıyla kaplıydı, Caleb kokudan irkilmemek için kendini zor tuttu. Küçük kız ona vahşi, evcilleşmemiş gözlerle bakıyordu. Caleb elindeki son somun ekmeği ona doğru itti. Kız ekmeği kaptı ve bir hayvan gibi dişleriyle parçalamaya başladı. Bu manzara Caleb'in yüreğini parçaladı. Küçücük bir çocuk olmasına rağmen Dorcas cadılıkla suçlanmıştı. Yargıçların böyle bir şeyi nasıl düşünebildiklerini bilmek imkânsızdı.

Caleb zayıf ay ışığında merdiveni buldu ve iki kat merdiveni dikkatle inerek hücrelerden oluşan başka bir koridora çıktı. Tartıştıktan sonra komşusunun atı topalladığı için cadılıkla suçlanan Marshall Lewis'in yanından geçti.

"Hey sen!" Marshall seslendi. "Ne yapıyorsun burada?"

"Sus," dedi Caleb.

"Hey gardiyanlar. Gardiyanlar! Bu çocuk ne yapıyor?"

Caleb çılgınca saklanacak bir yer ararken, bir hücrenin iki parmaklığının diğerlerine göre biraz daha aralıklı olduğunu fark etti. Parmaklıkların arasından sıyrıldı ve kendini uyuyan bir kadınla birlikte bir hücrede buldu.

Bir dakika kadar sonra muhafızların koridor boyunca ağır adımlarla yürüdüğünü ve kargaşayı araştırmaya geldiklerini duydu.

"Burada bir çocuk var. Burada bir çocuk var," diye bağırdı Marshall. Bir gardiyan ona tükürerek, "Kapa çenen, seni yaşlı bunak," dedi.

"Ama o orada, o orada!"

Gardiyan adamın hücresinin kilidini açtı ve elindeki sopayla ona bir tokat attı. Marshall, gardiyan onu dövmekten yorulup gidene kadar köşeye .

Caleb ortalık sakinleşene kadar bekledi ve sonra parmaklıkların arasından dışarı . Deli olduğu her halinden belli olan adama acımişti ama muhafızlarla ikinci kez burun buruna gelmesi bu korkunç yerden bir an önce kaçma isteğini daha da artırmıştı.

Sürünerek ilerledi ve birkaç dakika sonra rahatlamış bir şekilde Nathaniel'in hücresinin buldu.

"Baba?" Caleb fısıldadı.

"Caleb. Sevgili oğlum." Nathaniel parmaklıkların arasından uzandı ve oğlunun omzunu şefkatle kavradı. "Buraya nasıl girdin ve buradan nasıl çıkacağımızı sanıyorsun?"

"Thomas bir şeyler düşündü. Merak etme," dedi Caleb gülümseyerek.

Aletlerini almak için ceketinin içine uzanan Caleb, tıpkı babasının ona öğrettiği gibi hücrenin kilidini ustalıkla açtı.

İki Campbell koridorda hızla ve sessizce ilerledikten sonra bir köşeyi döndüler ve durakladılar. Muhafızlar çok yakındaydı. Caleb babasına beklemesini işaret etti.

O anda, hapishanenin dışından gelen korkunç bir acı feryadı duyular.

Hemen ardından ani bir gürültü koptu ve gardiyanlar neler olup bittiğini görmek için dışarı fırladı. Nathaniel ve Caleb dikkatle merdivenlerden inip binanın girişine doğru ilerlediler. Nathaniel'in kafasına dikkatlice yerleştirilmiş bir darbeye hızla icabına baktığı biri hariç, muhafızların hepsi dışarı kaçmıştı.

Nathaniel ve Caleb uzaktaki hapishanenin kapısından, etrafı cüppeli figürlerle çevrili bir şenlik ateşi görebiliyorlardı. Bir cadı topluluğu gibi görünüyordu ama aslında, Caleb'in babasına kısaca açıkladığı gibi, Hannah'nın eski elbiselerini giymiş bir dizi çubuktu. Muhafızlar, garip gölgeler oluşturan ateş ışığından bir cadı topluluğunu şaşırtmak üzere olduklarına ikna olarak yaklaştılar.

Bu arada, Nathaniel ve Caleb sıvışıp gittiler. Onlar koşarken, Nathaniel en küçük oğluna baktı.

"Caleb," dedi Nathaniel. "Sen iyi misin?"

"Hapisteki tüm o zavallı insanlar. Onlar cadı değil, baba."
"Biliyorum. Bunun icabına bakacağız, söz veriyorum."
Hannah ve Thomas'ı bulmak için acele ettiler.

OTUZ İKİ

Dean sayfaları çevirdi ve günlüğün sağ üst köşesinde farklı bir el yazısıyla yazılmış bir not fark etti:

Bu, Nathaniel Campbell'ın son günlük kaydıdır. 1692

Sonbaharı

Bu gece çok fazla neşe ve acı hissediyorum. Bunu yazarken, gece çöküyor

Benim sıcacık evim. Ailemle ve başka hiçbir şeye benzemeyen sevgimle dolu bir ev. Ama bu gece dışarı çıkmalı ve bir avcı olarak geçirdiğim uzun günler boyunca gördüğüm belki de en korkunç kötülükle savaşmalıyım.

Gelecek kuşaklar için avcılık mesleğine girişimi anlatmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

Benim ailemle Rose Mary'ninkinin Yeni Dünya'ya yapılan tehlikeli yolculukta tanışmış olması büyük bir şanstı. Anlaşıldığı üzere, bu Yeni Dünya'da aynı meslekten iki aile olacaktı, onun ve benim. Tabii ki bu ikimiz de doğmadan önceydi. Babam ve Rose Mary'nin babası güçlü bir dostluk kurmuş ve birbirlerinin ailelerini korumak için bir anlaşma yapmışlar. Bu anlaşmayla birlikte aile mesleğini aktaracaklarına da söz verdiler. Ne yazık ki Rose Mary'nin annesi 1650 yılında doğum sırasında öldü. Bu iki aileyi daha da yakınlaştırdı. Babam bir avcıyla evlenmişti ve annemin annesi de bir avcıydı.

Annesinin vefatı nedeniyle Rose Mary ve ben çok yakındık ve sık sık ailemin çiftliğini ziyaret ederdi. Aslında Rose Mary'nin ailesinin bir wendigo saldırısında yok olduğu ve sadece Rose Mary'nin hayatta kaldığı güne kadar ailelerimiz birbirine çok yakındı. Babam arkadaşını ve ailesini kurtaramadığı için kendini asla affetmedi.

On yaşına geldiğimizde babam ikimizi de ormana götürdü. Anlatmalıyım ki, Rose Mary de ben de

En çok da babamın yapacaklarından korkuyordum. O zamana kadar avcılıktan haberimiz yoktu, ailemizin basit çiftçiler olduğunu sanıyorduk. Ama tabii ki durum öyle değildi. Babam bizi evden bir mil uzağa, ormanın en karanlık köşelerine götürdü ve önümdeki manzarayı asla unutmayacağım. Bir ağaca bağlanmış, demir prangalarla zincirlenmiş çıplak bir adam gecenin serin havasında titriyordu. Rose Mary ciyakladı ama sonra dilini tuttu. Ancak ben, babamın alınacak bir ders olmasa bu garip manzarayı bize göstermeyeceğini biliyordum. Rose Mary ve bana birer çakmaklı tüfek verdi. Silahlar küçük ellerimizde ağır ve hantal duruyordu.

"Bununla ne yapacağız?" Ben sordum.

"Sadece bekle ve izle," diye sertçe cevap verdi babam.

Ay ormanın üzerinde yükselirken, önümüzde duran adam yavaşça hırlamaya başladı. Sonra vücudunu kamburlaştırmaya başladı, tüm vücudunda gümüş kıllar filizlenirken acı içinde uluyordu. Sonunda önümüzde duran şey artık bir insan değil, çok nadir görülen bir canavardı

-Bir kurt.

Görüntü o kadar korkunç ve ürkütücüydü ki Rose Mary sinmişti, ben de dönmek istedim ama babam gözlerimizi yaratıktan ayırmamamız konusunda ısrar etti. Hâlâ ağaca zincirlenmiş olan kurt volta atıyor ve korkunç dişlerini gıcırdatıyordu. Sanki içinde hiç insan yokmuş gibi bize saldırdı.

"Önündeki hayvana bak," dedi babam, "o bir zamanlar bir insandı. İyi bir adam. Ama ne yazık ki lanetlendi. Şu anda gördüğünüz yaratığa çok benzeyen bir yaratık tarafından ısırıldı. Bu ormanda dolaşmak, insanları avlamak ve yemek onun doğasında var. İçindeki adam bu tür eylemlerden kesinlikle dehşete düşerdi. Ama hayvan, bu onun içgüdü. Yarın uyandığında hayvan benliğinin gece yaptığı tüm o korkunç şeyleri hatırlarsa insan ne hisseder sizce?"

Rose Mary, "Kendini çok kötü hissedeceği kesin," diye söze girdi.

"Kesinlikle Rose Mary, kendinden nefret ederdi. Utanır ve öfkesini kendine bile yöneltebilir. Ama durmayacak. Duramaz, çünkü bu hayvan onun içindedir. Tek nimet, bir canavar olarak yaptıklarını bir kez hatırlamayacak olması.

tekrar insana dönüşür. Ama öldürecek. Peki sizce bu adam bizden ne yapmamızı ister?"

"Öldürebileceği insanları kurtarmak için onu öldürmemizi isteyecektir," diye teklif ettim. "Eğer iyi bir adam olsaydı bunu yapardı."

"Kesinlikle haklısın, Nathaniel. Sen çok akıllı bir çocuksun. Onu öldürmemizi isterdi. Asıl soru şu. Bu gece bu adama kim yardım edecek?"

Rose Mary ve ben birbirimize baktık. İkimiz de daha önce elimize silah almamıştık, hele bir adamı öldürmeyi hiç düşünmemiştik. Ama yapılacak en doğru şey şüphesiz buydu. Önümüzde volta atan ve hırlayan hayvan bize çok zarar verebilirdi. İçindeki adamın dehşete düşeceği bir zarar.

Rose Mary ve ben tüfeklerimizi aynı anda karar verdik, böylece ikimiz de yarattığı öldürdüğümüz için kendimizi suçlu hissetmeyecektik. Ve öyle de yaptık. Babam bize hayvanı sadece gümüş bir kurşunun öldürebileceğini söyledi. Yaptığımız şey için ne kadar üzülsem de, doğru olan buydu.

Bu hikayeyi hatırlıyorum çünkü o hayvanın altında bir insan vardı. Ve bir insanı öldürmek her zaman korkunç bir şeydir. Ama hizmet edilmesi gereken daha büyük bir iyilik vardır. Bu gece yanımda iki oğlumla birlikte savaşa girerken onlara bu hikayeyi anlatacağım çünkü hayatların kaybedileceğini biliyorum. Cadıları öldürmeliyiz, yoksa kendimiz öldürüleceğiz. Hiç şüphesiz insan olmalarına rağmen, onlar kötüler. Ve onları yok etmeliyiz.

Sahip olduğum hayatı yaşadığım için kendimi çok şanslı bir adam olarak görüyorum. Hayatımın erken dönemlerinde çok sevgi dolu ve harika bir eş buldum ve üç çocuğum benim en büyük mutluluğum. Onlar olmasaydı bu zor ve bazen yalnız avcılık hayatı çekilmez olurdu.

Sevgili ailem, eğer bunu okuyorsanız ya tesislerimi kaybettim ya da sonuma geldim demektir. Lütfen hepimizi sevdiğimi unutmayın. Sizinle cennette buluşacağım.

Baban,

Nathaniel Campbell.

OTUZ ÜÇ

Thomas, Caleb ve Hannah'nın sevgili ebeveynleri Nathaniel Campbell ve Rose Mary Campbell'in sevgi dolu anısına.

Kardeşlerim ve ben babamın günlüğünü ölümüyle ilgili son yazıyla kapatmayı uygun bulduk. Belki sonraki nesiller onun fedakârlıklarından bilgelik çıkarabilirler. Kalan sayfalar Thomas Campbell tarafından yazılmıştır, on beş yaşında, 1692 Sonbaharı.

Kardeşim Caleb ve benim babamı hapisten kaçırdığımız gece Salem köyü kaosa dönmüştü. Babam yargıçlarla yüzleşip Prudence'ın cadı olduğunu açıkladıktan sonra, köy sakinlerinin çoğu saklanmaya başladı. Haklı olarak, çünkü haftalarca onun birkaç adım yakınında oturmuşlar, büyüüne kapılmışlar ve yaptığı her suçlamaya inanmışlardı. Fark edilince, Prudence kaçtı. Bunu takip eden gece, babam ve annemin bu cismani alemde geçirdikleri son gece olacaktı. İşte böyle oldu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde evimize çekildik. Kapıyı açtığımızda cadıların bizden önce orada olduklarını fark ettik. Annemiz ortadan kaybolmuştu. Bir şeylerin ters gittiğine dair gizli işaretimizi vermişti, bu yüzden ya zorla götürüldüğünü ya da çoktan öldüğünü biliyorduk. Anne ve babamız biz küçükken ava çıktıklarında bu işareti bizim için uydururlardı. Eğer kötü bir şey olursa, babam bize bir çay bardağını ters çevirip mutfak masasının üzerine bırakmamızı söylerdi. Sessiz eve girdiğimizde gördüğümüz şey buydu. Bu annemizin bize işaretiydi.

Babam yorgunluktan ve hapisanedeki gıdasızlıktan zayıf düşmüştü ama dinlenmek için durmadı. Hemen mutfak masamızın altına yerleştirilmiş gizli kapıyı kaldırdı; acil durumlarda kullanmak üzere bir cephaneliğimiz vardı. İşte şimdi böyle bir acil durumdu.

Silahlarımızı kuşandık ve babama zorla bir fincan sıcak et suyu içirdikten sonra Constance'ın mülküne doğru yola çıktık. Constance ve Prudence'ın çok kötü bir görevi tamamlamak üzere olduklarını biliyorduk. O kadar şeytani bir görevdi ki, kardeşim ve ben bunu düşünmek bile istemiyorduk. Şeytanı yetiştirmek babamın bizi karşı eğittiği bir şey değildi. Şeytan yetiştirmek aslında Dünya'yı cehenneme çevirirdi. Hem kardeşim hem de ben cadıları yenmemiz gerektiğini ya da tüm Yeni Dünya'yı kötülüğe kaptırma riskini göze almamız gerektiğini biliyorduk.

Hannah hepimizin sıkı sıkıya sarındığından emin oldu ve biz de onu evimizi koruması için silahlı bir şekilde geride bıraktık. Babam ayrılmadan önce onu alnından öptü.

"Sevgili kızım," dedi, "sen Tanrı'nın büyük Dünya'sında yürüyen en güçlü, en akıllı genç kadınsın. Sakın değişme."

Hannah'nın yanağından tek bir damla yaş süzüldü, sanki babamın başına gelecekleri zaten biliyormuş gibi.

"Beni bir daha hiç görmeyecekmişsin gibi davranma," dedi. "Geri dönebileceğin bir evin olduğundan emin olacağım."

Babamın atını aldık, en sağlam ayaklı ve sessiz atımızdı. Birimizin kaçması ya da yardım getirmesi gerekirse diye onu kavgadan uzağa bağlayacaktık. Gerçi hepimiz artık yardım alamayacağımızı biliyorduk.

Constance'ın evine yaklaştığımızda ağaçların arasından yüzlerce cadı fenerinin ışıkları görünüyordu. Figürlerin çoğu küçük bir tepeliğin arkasında gizlenmişti, bu yüzden annemizin nerede olduğunu göremiyorduk. Babam bize beklememiz için işaret verdi. Nemli zeminde silahlarımızı düzenledik. Birkaç dakika sonra cadılar topluluğu ilahi söylemeye başladı, korkunç sesleri devam ettikçe güç ve kuvvet kazanıyordu.

Sonra ormanda sonsuza dek ruhuma kazınacak bir ses yankılandı: annemin çığlıkları.

Silahlarımızı aldık ve yüzüstü sürünerek tepeye çıktık. Aşağıda korkunç bir manzara vardı. Yüzlerce cadı hep bir ağızdan ilahi söylüyordu, çoğu çürümüş et ve kemikten oluşan dirilmiş bedenlerden başka bir şey değildi. Bu kokuşmuş, sefil varlıklar şimdi yeniden canlanmış canlılardı. Sesleri alçak perdeden ve tehditkârdı,

ve gürültü artmaya devam etti, ta ki kafalarımız o korkunç sesle dolana kadar.

Cadılar halka şeklinde inşa edilmiş büyük bir ateşin etrafında hareket ediyorlardı. Halkanın içinde bir delik mükemmel yuvarlak kayalarla doldurulmuştu. Ateşin önüne büyük bir platform dikilmişti. Zavallı annem burada diz çökmüştü. Korktuğunu biliyordum. Ne kadar usta bir avcı olsun, hiç kimse yüz cadıyla yüzleşip hayatı için korkmazdı.

Babamın yüzünü dehşet kapladı. Daha önce düşündüğümüzden çok daha fazla cadı vardı, diriltmeler hayal edebileceğimizden çok daha fazlaydı. Keşfettiğimizden çok daha fazla cinayet işlenmiş . Zavallı Abigail Faulkner da dahil olmak üzere tüm o insanlar bu dirilişler için kurban olarak kullanılmıştı.

Yargıçların darağacına gönderdiği masum insanları düşündüm. Onlar cadılar arasında değildi. Suçlananların hepsi iyi, Tanrı'dan korkan, kilisenin masum üyeleri idi ama yine de idam edilmişlerdi.

O anda, iki cadı daha bir adamın cesedini sürükleyerek ormandan çıktı. Yaşıyor gibi görünüyordu. Daha yakından incelendiğinde bunun Peder Parris olduğu anlaşıldı. Cadılar onu tören kıyafetleri giymiş bir cadının karşısına getirdiler. Başını çevirdiğinde onun Prudence olduğunu ürpererek gördüm. Kolunu uzattı ve adamın taş kesilmiş yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. İlahiler kesildi ve onun alaycı sesi gecenin durgun havasında kulaklarımıza kadar ulaştı.

"Neden Peder, neden bu kadar korktunuz? Benim, masum küçük Prudence. Belki de benim konumum sizi biraz şaşırttı. Ama tüm o masum insanların gerçekten cadı olduğunu düşünmediniz, değil mi? Sanırım düşündün. Ama yapılması gerekiyordu. Aptalca inançlarınızı yoğunlaştırmanız için başka bir düşman yaratmamış olsaydık, Salem Köyü'nde ortaya çıkan cesetlere kesinlikle çok fazla dikkat ederdim. Siz bayım, ki bunu kendi payıma düşen Tanrı adamlarını tanıdığım için söylüyorum, acınası, açgözlü bir insansınız. Kimsenin saygısını hak etmeyen türden bir adamsınız."

Peder Parris bir bebek gibi ağladı.

"Beni neden buraya getirdiniz? Ben senin şeytani klanından biri değilim."

Prudence gülümsedi. "Ama siz öylesiniz, Peder. Bir grup histerik çocuğu körü körüne takip ettiniz ve emirlerinizi yerine getirmeleri için onları kullandınız. Düşmanlarınızı teker teker ortadan kaldırdınız."

"Neden bilmiyorum," diye inledi Peder.

"Tsk, tsk, Reverend. Tabii ki biliyorsun. Küçük tatlı yeğeninle ateşin başında geçirdiğin geceleri hatırlamıyor musun? Büyücülük yaptığını düşündüğünüz kişileri sakın sakın anlattığınız geceleri? Hangi etkilenebilir genç kadın seni memnun etmek istemez ki? Özellikle de bu kadar kolay etkilenen biri. İşte bu şekilde köyde anlaşmazlık yaşadığınız herkesin hapse atılmasını ya da asılmasını sağladınız."

"Bu doğru değil! Ben söylediğiniz gibi biri değilim," diye bağırdı Peder. "İnkâr etmeye çalışmayın, Peder. Tanrı ile barış, bu dünyadaki son gecen olacak. Yakında O'buluşacaksın."

Eliyle bir vurdu ve Peder havaya uçtu. Bacağı hiç de doğal olmayan bir açıyla biraz uzaktaki yere indi. Acı içinde bağırdı. Ama Prudence onu görmezden geldi, onun yerine dikkatini annemize yöneltti. Annem sessizdi ama korktuğunu biliyordum.

Babam Caleb ve bana döndü.

"Çocuklar, kesinlikle sayıca az olacağız. Yüzlerce güçlü savaşçıya karşı sadece üç kişiyiz. Gidip Kral Philip'ten yardım istemelisiniz. Daha fazla adama ihtiyacımız var. Ne yazık ki son konuşmamızda iyi şartlarda ayrılmadık ama onu ihtiyacımız konusunda ikna etmeye çalışın. Eğer cadıları durdurmazsak, dünyamızın yanı sıra Philip'in kabilesi ve yaşam tarzı da tehlikeye girecek. *Necronomicon* tüm dünyayı yok edebilir. Lütfen onu ve adamlarını çağırın. Gelmek zorundalar."

Caleb ve ben başımızı salladık. Wampanoag Kızılderililerinin azılı savaşçılar olduğunu, Boston'dan kuzeydeki bölgelere kadar pek çok sömürgeciyi öldürdüklerini biliyorduk. Caleb ve ben doğruya, onların topraklarına hiç gitmemiştik; dahası, o kadar uzaklara hiç yalnız gitmemiştik. Kral Philip babamla dostluk kurmuştu ve her zaman evimize gelirdi. Gece boyunca at sırtında uzun ve telaşlı bir yolculuk düşüncesi ürkütücüydü ama ay ışığı yolumuzu aydınlatacaktı.

Babamla vedalaştık, tepeden aşağı kaydık ve sessizce uzaklaştık. Geri çekilişimizin cadılar tarafından duyulmaması için atı çayırın üzerinde bir mil kadar yürüttük. İkili at sürerek doğuya kaçtık.

Karanlık tarlalardan ve daha da karanlık ormanlık alanlardan geçerek sert bir şekilde ilerledik. Bir dizi derenin üzerinden geçtik ve kısa süre sonra bir nehre inen bir uçuruma geldik. Suyun ötesinde Kral Philip'in topraklarını sınırlayan ormanlık alan uzanıyordu.

Nehri sığ bir noktadan geçtik, bacaklarımızı akan sudan uzak tuttuk. Mecburen rahatsızlık verdik ve diğer tarafa geçer geçmez Philip'in gözcülerinden birinin bizi gördüğünü anladık. Bir mil içinde bir açıklığa geldik ve kendimizi Wampanoag Kızılderilileri tarafından kuşatılmış bulduk. Bu adamlar vahşi, gururlu insanlardı ve hareket ettiklerinde güçlerini ve becerilerini görebiliyordunuz. Attan indik ve heyecanlanan atımızı sakinleştirerek bekledik ve çok geçmeden Kral Philip öne çıktı.

Ona saygıyla yaklaştım.

"Davet edilmeden geldiğimiz için naçizane özürlerimizi kabul edin lütfen. Ancak babam, dostunuz Nathaniel Campbell'ın acilen sizin ve adamlarınızın yardımına ihtiyacı var."

Kral Philip çok yakışıklı, uzun boylu ve güçlü bir adamdı. Ulusunu ustalıkla yönetiyordu ve herhangi bir sömürgeci müzakerecinin becerilerine sahipti. Onu yardım etmeye ikna edip edemeyeceğimi bilmiyordum. On beş yaşındaki herhangi biri gergin olurdu ve ben tir tir .

"Adamlarımı neden riske atayım ki? Baban çok nazik ve bilgili bir adam, ama adamlarımı onları ilgilendirmeyen bir savaşa sokamam," dedi.

Bir an düşündüm. Cevabımın ne olması gerektiğinden emin değildim. Elbette haklıydı - adamlarını neden tehlikeye atıncı ki? Savunmacı ya da kaba olmadan kurnaz olmam gerektiğini biliyordum.

"Yüce Kral, Salem'de cehennemin kapılarını açmak için komplo kuran cadılar var; şeytanı çağırmaya çalışıyorlar. Eğer başarılı olurlarsa, kötülük kolonimizin sınırlarını aşarak size ve halkınıza da sıçrayacak. Adamlarınız cehennem yaratıklarıyla bir savaşın içine çekilecek. Cadılar, ulusunuzla kolonimiz arasında bir engel olan nehre aldırış etmeyecektir."

Kral Philip, "Hristiyan tanrılarınız bizi korkutmuyor, bizim kendi koruyucu ruhlarımız var," diye cevap verdi.

"Onlara çok saygılıyım," dedim, "babam da öyle. Ancak, bu topraklar üzerinde ortaya çıkacak kötülük, en güçlü koruyucularınız için bile çok büyük olacaktır. Tedbirli olmayı anlıyorum. Babam bundan sık sık bahseder. Ancak şu an ihtiyatlı olma zamanı değil, harekete geçme zamanı. Adamlarınızdan bazılarını bize ödünç vermeniz için size yalvarıyorum."

"Varlığıma ihtiyacınız yok mu?" Kral Philip sordu.

"Daha fazlasını istemeyiz, çünkü sen güçlü bir savaşçısın, ama babam senden kendini riske atmanı istemeyi düşünmezdi. Yönetmen gereken büyük bir ulus var."

Kral Philip bir an düşündü.

"Bir sömürgecinin nazik sözlerini her zaman takdir ederim, ancak ricanızı reddetmek zorundayım. Benim ulusum ve onun güvenliği en önemli şeydir ve onları tehlikeye sürükleyemem."

Saygıyla başımı salladım. Başka ne ki? Caleb itiraz etmek için ağzını açtı ama onu susturmak için bir bakış attım. Selam verdik ve Kral Philip'in karısından bir deri içinde tatlı su hediye aldık, sonra da oradan ayrıldık. Duyulmayacak bir yere geldiğimizde Caleb ağlamaya başladı.

"Kes şunu," dedim. "Cadıları yenmenin bir yolunu bulacağız. Ama bu kadar yumuşak bir kararlılığa sahipseniz olmaz."

Caleb gözyaşlarını sildi ve biz de topuklarımızı atın yanlarına vurarak onu ileriye ve nehre doğru ittik. Tam o sırada arkamızdan gelen toynak seslerini duyduk. Kral Philip adamlarının savaşmasına izin vermişti. Tam bir savaşçı kıyafetiyle gelmişlerdi. Caleb ve ben umutla doluyduk ve onlara teşekkürlerimizi sunduk. Bizi nehrin karşısına kadar takip ettiler.

Köye varmak için dörtmala bir saat, Constance'ın topraklarının kenarına varmak içinse on dakika gerekiyordu. Bir mil ötede attan indik ve atları yaklaştırdık. Kızıl derili atları iyi eğitilmişti ve biz yaklaşırken hiç ses çıkarmadılar.

Babam geldiğimizi gördü ve bizi karşılamaya geldi. Kral Philip'in kardeşi olan adamların lideriyle selamlaştı ve birlikte el kol hareketleri yaparak - kardeş İngilizce bilmiyordu - planlar yaptılar.

Babam bir şaşırtmaca yaratırken Kızılderililer cadıların etrafını saracak, Caleb ve ben de silahlarımızı çekerek annemizi kurtaracaktık.

Kızılderililer yerlerini almak için sessizce hareket ettiler.

Tepenin üzerinden arkama baktığımda çok rahatsız edici bir manzara . Annem ateş çemberine götürülmüştü ve cadılar etrafını sarmış, sesleri her zamankinden daha yüksek çıkıyordu. Constance, Cehennem'in dört prensini ayağa kalkmaya çağırarak ilahilerin kreşendosunu yönetti.

Çağırdığı ilk kişi Belial'dı.

Önümüzdeki vahim durumu gören babam *saldırıya* başladı Kral Philip'in adamlarına hızlı işaretle.

Birkaç dakika sonra Kızılderililer ormandan çıktılar. Turuncu ateş ışığı boyalı kahverengi tenli bedenlerini aydınlatıyordu ve başka dünyaların savaşçıları gibi görünüyorlardı. Bir aksiyon patlamasıyla cadılara saldırdılar, büyük sopaları ve mızrakları sırayla düşmana saplanıyor ve kafalarını kesiyordu. Tüfekler çekildi ve kurşunlar havada uçuştı.

Kargaşanın ortasında bir an yakalayan Caleb ve ben tepeden aşağı koştuk, tökezleyerek ve düşerek ateşe doğru ilerledik. Görünüşe göre dirilen cadılar kafalarına bir tüfek darbesi ya da kalplerine hızlı bir bıçak darbesiyle kolayca yere seriliyorlardı.

Ancak Prudence ve Constance'ı yenmek çok daha zor oldu.

Caleb ve ben tepenin dibine ulaştığımızda, Prudence bize soldan saldırdı. Caleb ateş etmek için tüfeğini geri çekti ama Prudence tüfeği kaptı ve ateşin içine fırlattı. Bir takırtıyla kayaların üzerine düştü. Caleb'e doğru uçuştı ve onu boynundan yakaladı. Adam öyle bir güçle yere savruldu ki, vücudu toprakta bir iz bıraktı.

Ateşten yanan bir kütük alarak arkadan Prudence'in kafasına doğru savurdum. Her nasılsa yara almadan yüzüme doğru döndü ve kütüğü ellerimden fırlatarak parmaklarıyla boynumu sardı. Nefes almak için mücadele ettim, boğulurken düşmanımın olduğundan daha zayıf olması gerektiğini fark ettim, çünkü saldırısı için büyüler veya kara sanatlar yerine fiziksel güç kullanıyordu. Görünüşe göre enerjisinin çoğu, dövüşümüzden birkaç metre ötede hâlâ devam etmekte olan diriliş tarafından emilmişti.

Göz ucuyla annemin, Constance'ın onu büyük bir pirinç kasenin üzerinde tutan güçlü tutuşuna karşı mücadele ettiğini görebiliyordum. Ateş, uzun boylu cadının diğer elinde salladığı büyük bir bıçaktan parlıyordu. Tam vurmak için kolunu kaldırdığı sırada babam Constance'a arkadan saldırdı. Constance annemi bıraktı ve annem ateşin kenarına düştü. Yuvarlandı ama elleri ve ayakları bağlı olduğu için ayağa kalkamadı. Annemi yaklaşan tehlikeye karşı uyarmak için çaresizce Prudence'a karşı daha fazla mücadele ettim, ama cadı hala çok güçlüydü ve başka bir yaşlı kadının annemi ensesinden yakalamasını dehşet içinde izledim.

Bu yeni kadın diğer dirilen cadılardan daha güçlü görünüyordu. Annemi kolaylıkla omzuna aldı. Annemi pirinç kaseye geri götürdü ve yine kasenin üzerinde tuttu.

Bir İngiliz anahtarıyla kendimi Prudence'tan kurtardım ve kısık bir çığlık atmayı başardım, ancak Prudence ayağa kalktı ve başımın yan tarafına vurdu, görüşüm birkaç saniye bulanıklaştı ve beni tekrar yakaladı.

Constance'la savaşmaya devam eden babam anneme uzandı ama artık çok geçti. Güçlü yaşlı cadı bir bıçak aldı. *Necronomicon* onun yanında açık duruyordu. İlahi söylemeye başladı. Umutsuzca Prudence'a karşı koydum ama onun tutuşu daha da şiddetlendi. Caleb üç cadı tarafından kuşatılmıştı ve ateş edemiyordu. Başka bir cadı ona doğru yaklaştı ve dengesini bozdu. Ayağı ateşin yanındaki taşlardan birine takılarak savruldu.

Yaşlı cadı kitaptan ilahiler okumaya devam etti, sonra bıçağı zavallı annemin boynuna dayadı ve hayatını kesti. Annemin kanı pirinç kaseye aktı ve o anda ormanda derin bir gümbürtü yankılandı.

Babam Constance'ı üzerinden attı ve annemin yanına diz çöktü. Başı bir tarafa kaydı ve babam yüzünü annemin göğsüne bastırdı, annemin sevgili, saf kalbinden hayat çekildi. Babam bir eliyle kitabı yaşlı kadının elinden aldı, diğer eliyle tabancasını çekti ve kadını iki kaşının arasından vurdu.

Constance azılı Kızılderili savaşçılardan biriyle kavgaya tutuşmuştu, bu yüzden elinde *Necronomicon*'la Peder

gölgeler. *Necronomicon*'un güçlü büyüler içerdiğini biliyordum, ama aynı zamanda onların tersini de içeriyordu.

Birdenbire ateş çemberinin ortasındaki taşlar, sanki altlarında derin bir çukur açılmış gibi düşmeye başladı. Gürültü daha da arttı ve ayaklarımızın altındaki toprak ısındı. Delikten, herhangi bir haziran gününün en sıcakındaki güneşi bile geride bırakan bir ısı patlaması yayıldı. Ateş çemberi neredeyse kendi kendini söndürüyordu; delikten çıkan ısı ateşten daha sıcak görünüyordu.

Prudence'dan uzaklaşmaya çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

Kral Philip'in Kızılderili savaşçıları, büyük bir kararlılıkla savaşmayı bırakıp çukura baktılar. Ateşli çukura doğru bakmak acı veriyordu ama kimse gözlerini topraktan yavaşça yükselen figürden ayıramıyordu.

Constance rakibinden kurtuldu.

"Belial, seni çağırıyorum," diye bağırdı. "Seni ben yetiştirdim, ben senin , ben senin bu dünyaya bağlayıcınım." İlahiyi defalarca tekrarladı, sesi gittikçe daha yüksek çıkıyordu. Büyük boynuzları olan yaratık yavaş yavaş eriyerek bir insan şekline dönüştü.

Constance genç ırgatlarından birini kolundan tutup kendine çekti ve bıçağı kaptığı gibi bir kez daha ilahi söylemeye başladı. Adının Leviathan olduğunu bildiğim ikinci Cehennem Prensi'ni diriltmeye çalıştığını fark ettim.

Babam gölgelerin arasından tekrar ortaya çıktı. Elinde *Necronomicon* ve diğer elinde kendi bıçağı vardı.

"Kötü, aşağılık yaratık," diye bağırdı Constance'a. Sesi sabit ve doğrudu. "Yeryüzünde Cehennem yaratmayı başaramayacaksın."

Sonra *Necronomicon*'dan ilahiler söylemeye başladı.

"Ey karanlık tanrısı ve aydınlık tanrısı. Artık çağrılmıyorsun. Kötülüğünü geldiğin kafeste sakla, bu ölümlü ovada istenmiyorsun. *Sana atrum pergo huic regnum'u yasakladım. Vos es inconcessus ut ingredior inter lux lucis. Vos es inconcessus ut futurus in is terra. Vado tergum qua vos venit. Vado tergum ut vestri cage. Vos es non volo. Per vox of lux lucis quod filiulus of Olympus quod bonus verto tergum ut atrum.*"

Ve sevgili babam bıçağı alıp kendi boynunu kesti. Bir yığının içine düştü, kanı annemin kanıyla karıştı.

Kase.

Ateşin ortasındaki yaratıktan insanlık dışı bir çığlık yankılandı. Odunun her fışkıran soğuk hava ateşi söndürdü ve figür ayaklarının dibindeki cehennem ateşinin içinde kayboldu. Toprak kapandı ve kayalar yerlerine yuvarlanarak Cehennem Prensi'ni tekrar ateşten alanına hapsetti.

Canavarın ortadan kaybolmasıyla birlikte dirilen cadılar gözle görülür bir şekilde enerji kaybetmeye başladı ve bu da onları öldürmeyi çok daha kolay hale getirdi. Caleb kendini kurtardı ve yaşlı kemik torbalarının birçoğunun kafasını kesti. Prudence'ın artık çok daha zayıf olan ellerinden kurtuldum ve Constance'a saldırmak için etrafımda döndüm ama o ve Prudence hızla ormana doğru geri çekilerek gözden kayboldular. Kızılderili savaşçılardan ikisi peşlerinden gitti ama dakikalar sonra geri geldiler. Kadınlar buharlaşmıştı.

Geri kalan cadıları hızla infaz ettik ve cesetlerini ringin ortasına attık. odun yığdık ve ateşi yeniden yaktık. Cesetleri diğerlerinin bulması için bırakmak onları korkutmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Köydeki çılgınlığı sona erdirmek için ihtiyacımız olan şey elimizdeydi.

Peder Parris'in titreyen bedenine yaklaştım. Ayağa kalkmaya çalıştı ama . Kalkmasına yardım ettim, atlardan birine doğru destekledim, sonra da binmesine yardım ettim. Uzaklaşmaya çalışırken dizginleri tuttum.

"Peder Parris? Bu akşam gördüklerinize ne diyorsunuz?" diye sordum.

"Genç adam, gözlerime inanamıyorum. Eve dönüp bunun için dua etmeliyim," diye cevap verdi doğrudan bakışlarımdan kaçınarak.

"Kastettiğim bu değildi," dedim. "Şimdi cadı mahkemelerini iptal edeceksiniz. Hapisteki tüm masumların serbest bırakılması için dilekçe vereceksiniz. Değil mi?"

Başını salladı, hâlâ bana bakmıyordu. "Bir de senden duyayım," dedim.

"Masumları serbest bırakmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve yargıçlara, acı çeken kızların Tanrı'nın eliyle iyileştiğini söyleyeceğim. Salem Köyü artık Şeytan'ı barındırmıyor."

"Pekala, eve güvenli bir yolculuk yapın," dedim. "Gölgelerde neyin gizlenebileceğini asla bilemezsiniz."

Pederin yüzünde bir panik ifadesi belirdi. Dengesiz bir şekilde atını çayır boyunca sürdü.

Bu sırada sabahın ilk ışıkları duran katliamı aydınlatıyordu. Caleb zavallı anne ve babamızın cesetlerinin üzerine eğilerek Tanrı'nın Duası'nı okudu. Ben de yanında durup ona katıldım. Kızılderililer kütüklerden ve çam dallarından bir sedye yapmışlardı. Annemle babamı üzerine yatırdık ve üzerlerini yırtık bir örttük.

Savaşçılar Kral Philip'e Nathaniel'in cesaretini anlatacaklarına söz verdiler. Onlara savaşıkları için teşekkür ettim. Onlar olmasaydı kesinlikle yenilirdik. Kızılderililer daha sonra hızla dörtlüye uzaklaştılar, gün ışığında koloni topraklarında yakalanmak istemiyorlardı. Caleb ve ben ölen anne ve babamızı da yanımıza alarak eve doğru yola çıktık.

Eve yaklaştığımızda Hannah kapıda belirdi ve bizi karşılamaya geldi. Bize yaklaşırken yüzünde hem hayatta kalmamızın verdiği rahatlama hem de anne babamız için duyduğu keder vardı. Onları içeri getirdik ve cesetlerini gömmek için hazırladık. Onları köy mezarlığına değil, evimizin bahçesine defnetmek istiyorduk.

O gece kalplerimiz ağırdı. Ama bir şey açıktı. Babamız bu dünyadaki kötülüğü avlamaya devam etmemizi isterdi. Şafağın ilk ışıklarında Caleb ve ben konu hakkında konuştuk. Yan odada uyuyan kız kardeşimize ne zaman ve nasıl söyleyeceğimizi tartıştık. Bu hikâyeyi anlattıktan sonra neden Salem'den ayrılmamız ve yardımımıza ihtiyacı olan başkalarını aramamız gerektiğini anlayacağını biliyordum. Yalnız kalacağından korksam da Salem'de kalmasının ve Peder'in tüm sözlerini tuttuğunu görmesinin onun için çok önemli olduğunu biliyordum.

Ona aşağıdaki mektubu bıraktım.

Sevgili Hannah

Uyandığında, Caleb ve ben gitmiş olacağız. Umarım bu geceden sonra size veda etmenin çok zor olacağını anlamışsınızdır. Ama senin gücünü ve bilgeliğini bildiğim için neden gitmemiz gerektiğini anlayacaksın. Salem cadılarıyla mücadeleden sonra Caleb ve ben, tüm taşra köylerinin ve kasabalarının nasıl savaşılabileceğini bildiğimiz türden kötülükler tarafından istismar edildiğini ve saldırıya uğradığını fark ettik. Bu

Burada sizinle kalmak, evlendiğinizi ve bir aile kurduğunuzu görmek çok hoş ve rahat olurdu. Caleb ve benim de aynı şeyi yapmamız çok hoş ve rahat olurdu. Ama bunun yanlış ve bencilce olacağını düşünüyoruz. Salem'in dışındaki dünyanın bize ihtiya ı var.

Lütfen se imimizin kolay olmadığını anlayın. Sizi yalnız bırakmak belki de annem ve babamın isteyeceği bir şey değildi. Ama daha büyük bir iyiliğin söz konusu olduğunu kabul edeceğinizi biliyorum.

Umarız Tanrı size uzun ve mutlu bir yaşam bah eder. Eğer bu yoldan tekrar geçersek, lütfen ışığı bizim için açık bırakın. Sonsuza dek kalbimizde ve dualarımızda olacaksınız. Latince  ğrenmeye devam et, ailedaki en iyi akademisyen sensin.

Tanrı sizi korusun.

Sevgili karde leriniz,

Thomas ve Caleb.

OTUZ DÖRT

Dean Nathaniel'in günlüğünü kapattı, başka kayıt yoktu. Constance Connie'ydi, Dean bundan emindi ve Perry Prudence olabilir miydi, yoksa bu çok mu ileri gitmek olurdu? Günlükte tam bir harita olmasa da Dean, Constance'ın bunca yıldır aynı evde yaşadığından emindi. Birkaç nesil boyunca gizli kalması gerektiğini ve aradan bir süre geçtikten sonra kamusal hayata geri döneceğini tahmin ediyordu. Bu şekilde kimse onun uzun ömürlülüğünden şüphelenmeyecekti. Sonsuza dek var olmanın mükemmel bir yoluydu bu.

Şimdi, bunca zaman sonra, Connie bir kez daha Lucifer'ı yetiştirme fırsatına sahipti ve bu ona ne kadar acı verse de Dean artık bunu yapmasına izin veremeyeceğini görüyordu. Sam sonsuza dek bir cadılar meclisine bağlı kalacaktı ve Dean bu kötülüğü dünyanın üzerine salamazdı. Onları durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Lisa ve Ben'in mışıl mışıl uyumalarını izledi, ikisi de giyinik bir şekilde diğer yatağa uzanmışlardı. Dean şimdi rahatlamamanın zamanı olmadığını açıklamıştı. Avcılar kıyafetleriyle uyurdu çünkü sabah sizi neyin uyandıracağını asla bilemezsiniz. Televizyonda gece yarısı reklamları bangır bangır çalıyordu. Dean kalktı ve cüzdanını kontrol etti, birkaç kasaba ötede yirmi dört saat açık bir nalbur vardı. Biraz ipe, her ihtimale karşı biraz daha tuza ve tabii ki bıçaklara ihtiyacı olacaktı. Gecenin bu saatinde almak biraz daha zor olacaktı ama bunu daha sonra halledebilirdi.

Dean, Lisa ve Ben'i uyandırmamaya dikkat ederek sessizce motel odasından çıktı. Kamyonete bindi, motelin otoparkının uzak köşeye park etmiş beyaz bir minibüs dışında boş olduğunu fark etti. Dean kontağı çalıştırdı ve uzaklaştı.

Sam beyaz minibüsün içinden Dean'in o pis kamyonetle uzaklaşmasını izledi. Kardeşini takip edebilirdi ama onunla ilgilenmek zorunda olmadığını biliyordu. İlgilenmek istediği şey Prudence'ın onu takip ettiği gerçeğiydi. Buraya gelirken iki kapılı küçük bir hatchback Sam'in girdiği her virajı almıştı ve şimdi motelin karşısındaki sokağa park etmişti.

Direksiyondaki Prudence'ın kendisi değildi ama Sam kızı kitapçı soygunundan tanıdığından emindi. Muhtemelen Sam'in her hareketinin çetelesini tutarak kalan dirilişlerin önüne geçmediğinden emin olmak için görevlendirilmişti.

Sam'in aklındaki tek şey cadıları nasıl alt edeceğiydi. İnsan olup olmamaları onun için önemli değildi. Cadıların bu dirilişi nerede planladıklarını bilmiyordu. Ve bunu öğrenmesi gerekiyordu. Bir sürü ayakkabı derisini boşa harcayabilirdi. Ya da son dirilişlerden ikisini cadılara bir tabakta sunabilirdi. Geçicileri kenara çekip öldürmek kolay olamazdı. Belki de cadıları zorlamalıydı.

Sam başına bir maske geçirdi, testereli silahını çıkardı ve tek bir mermiyle doldurdu. Prudence'ı aramasına gerek kalmayacaktı; sokağın karşısındaki kız bunu onun için yapacaktı. Minibüsten indi ve Lisa ile Ben'in odasına açılan motel kapısının önünde durdu.

CRACKKK!

Sam'in ayağı kapıyı pervazından ayırdı. Odanın içinde Lisa hızla doğruldu, gözleri korkudan şişmişti ama çığlık atmaya başlayamadan Sam yüzüne bir tokat attı. Lisa yatağın dibine yuvarlandı. Ben uykusunda kıpırdandı ama bilinci yerinde değildi - Sam Dean'in ona uyku hapi verdiğini tahmin etti.

Lisa yerde sürünerek Dean'in çantalarından birine doğru ilerledi. Sam kimliğini ele vermemek için sessiz kalarak çantayı Lisa'nın ulaşamayacağı bir yere çekti. Onu kabaca yüzüstü çevirdi ve elleriyle ayaklarını halatlarla birbirine bağladı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı. "Lütfen, sadece beni alın, oğlumu bırakın!"

Sam cevap vermedi. Dean'in toplanmış bir tişörtünü aldı ve ağzına tıktı. Sonra Ben'i yüzüstü yatırdı ve elleriyle ayaklarını birbirine bağladı. Ben yüksek sesle horluyordu, fiili amcasının onu kaçırmak için tuzak kurduğundan habersizdi.

Lisa ağzındaki tıkaçtan çığlık atmaya çalışmayı sürdürdü ama ses boğuk ve etkisizdi.

Sam'in tüm hazırlığı iki dakikadan az sürmüştü. Tekrar dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Sokağın karşısındaki arabaya baktı. Dandik arabasının karanlık camlarından kızın belli belirsiz hatları seçilebiliyordu. Motelden çıkarken kız ona bakıyordu. Sam gülümsedi. Merak etmemesine imkân yoktu.

Sam minibüsüne bindi, maskesini çıkardı ve otoparktan çıktı. Kızın arabasının görüş alanından çıkana kadar otoyolda hızla ilerledi. Sonra hızlı bir U dönüşü yaptı, geri döndü ve caddeye bakan bir donut dükkânının otoparkına park etti.

Yolun yaklaşık yarım mil aşağısında Sam, dört şeritli otoyoldan geçip motelin otoparkına doğru koşan bir figür gördü. Kızın geri dönmesi yaklaşık bir dakika sürdü. Yolun karşısına koşarak geçti ve arabasına binerek onu motelin otoparkına çekti. Bir cadı olan Sam, Lisa ve Ben'i motel odalarından çıkarıp hatchback'ine taşıyacak kadar güçlü olacağını tahmin etti.

Sam arabanın çıktığını görene kadar bekledi. Araba ona doğru yöneldi, otoyolun kuzeyine doğru. Çömeldi ama minibüs çörekçinin otoparkındaki diğer minibüslerin arasında yeterince silikti ve kız fark etmeden yanından geçti. Birkaç saniye sonra Sam arabadan indi ve güvenli bir şekilde on araba boyu arkasından onu takip etti.

Sam kızın muhtemelen iki kurbanı eve getirip getirmeme konusunu üstlerine soracak zamanı olmadığını tahmin ediyordu. İçgüdülerıyla hareket etmişti ve bu Sam'in avantajıydı. Onu doğruca dirilişin gerçekleştiği yere götürecekti. Dean'i bu işe bulaştırmadan cadılarla başa çıkabileceğini umuyordu. Bu arada Sam cadıların Lisa ve Ben'e zarar vermesine izin vermeyecekti. Plan bu değildi. Plan cadıları durdurmak ve sistematik olarak hepsini öldürmekti. Sam minibüsün arkasına baktı. Tıka basa doluydu.

Lincoln Tüneli'nde bir delik açmaya yetecek kadar patlayıcıya sahipti ama Sam bunu farklı türde bir yıkımı durdurmak için kullanacaktı.

Sam 128 numaralı yola dönüp kuzeye yönelen arabayı takip etmeye devam .

Dean bir torba çörek, kendisi ve Lisa için iki kahve ve Ben için bir sıcak çikolata alarak minibüsten indi. Hızlı bir kahvaltı yapabileceklerini ve belki sonra onları Cicero'ya giden bir trene bindirebileceğini düşündü. Bu işi onlar olmadan halletmek daha kolay ve güvenli olacaktı. Onları zaten yeterince zorlamıştı.

Dean'in cadıları nasıl durduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu, her zamanki gibi bunu o anda yapacaktı. Umduğu tek şey cadıların daha fazla geçici almamış olmasıydı. Ama Memur Wiggims'i arayarak ve hem hafta başında gördüğü Perry'nin arabasına hem de Connie'nin sahip olduğu araba karavanına ABP koyarak bunu halletmişti. En azından Connie'nin şehirde dolaşması biraz daha zorlaşacaktı.

Motelin kapısı aralıktı. Dean hemen erzaklarını bıraktı ve silahını çıkardı.

"Lisa? Ben?" Dean aradı.

Kapıdan geriye kalanları tekmeleyerek açtı ve loş ışıkta her iki yatağın da boş olduğunu görebildi. Odayı hızlıca taradığında birinin yataktan çekildiğini, örtünün ayak ucunda yerde olduğunu gördü. Ve küçük bir plastik parçası vardı, bazen plastik bir fermuardan çıkan türden. Çoğu polis memuru bunları kullanır ama Dean tutuklandıklarına inanmıyordu.

Dean spor çantasını aldı ve bıraktığı yerde olmadığını fark etti. Onun yerine ulaşamayacağı bir köşeye atılmıştı. Masanın üzerinde bir kâğıt bardak ters çevrilmişti.

Aylar önce Dean ve Lisa Dean'in çocukluğu hakkında konuşurken, John Winchester'ın Sam'le küçükken ona öğrettiği işareti paylaşmıştı. "Eğer ortalık karışırsa, masanın üzerinde bir fincanı ters çevirmeye çalış. Bizden başka kimseye garip gelmeyecektir," demişti John. Dean birinin Lisa ve Ben'i kaçırdığını biliyordu. Koştı.

kapıdan çıkıp motelin lobisine girdi, ama tezgâhın arkasındaki sıkılmış genç kadın hiçbir şey görmemişti.

Dean kamyonette dizüstü bilgisayarını açtı, Lisa'nın cep telefonunun etkisiz hale getirildiği anlaşılıyordu. Bir baz istasyonundan en son sinyal aldığıında Salem'in on dokuz mil kuzeyinde, sahile doğru gidiyordu. Ondan sonra birisi Gloucester kasabasında GPS'i kapatmış. Oradan başlamaya karar verdi.

Dean trafiğe girdi. Yardım etmesi için Bobby'yi aramak istiyordu, belki cep telefonunu bulmak için daha fazla ayak işi yapabilirdi ama zamanı yoktu. Otoyol 128'e girdiğinde dikiz aynasından siyah bir Escalade'in hızla üzerine geldiğini fark etti. Dean gaza bastı ama eski kamyonet sadece biraz daha fazla beygir gücü fıskırttı.

Dean kendi kendine, "Impala'yı almalıydım," diye mırıldandı.

Escalade arkasından çıkıp otoyolun bitişik şeridine girdi. Büyük araç daha sonra direksiyonu kasıtlı olarak Dean'in sürücü tarafına kırdı. Dean'in kamyoneti yolun kumlu tarafına savruldu ve savruldu. Dean kontrolü yeniden ele almak için ağır araçla mücadele etti ve sonra kendini tekrar yola verdi. Ama yeni araçtan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Escalade kamyonun arkasına yanaştı ve bir CRAAASSHH ile tamponuna çarparak Dean'i savurdu. Dean kamyonu ileri doğru itti ve bir başka darbe için kendini hazırladı. Escalade tam güçle geldi ve kamyonun arka tekerleklerini yoldan kaldırdı.

Saniyeler sonra tekrar yere çakıldı, amortisörler yol verdi ve Dean'in sırtı eski kamyon koltuğunun sarsıntısının büyük bir kısmını emdi.

Dean bir kez daha çarpmamak için direksiyonu kırmaya çalıştı ama Escalade çok hızlıydı, kamyonun arka tamponuna çarptı ve kamyon karşıdan gelen trafiğin içine doğru savruldu. Dean direksiyonu kırdı ve kabaca doğru şeride geri döndü.

Escalade tekrar geri geldi ve ilerleyerek Dean'in yanından geçti. Arabanın içine bakmak için boynunu büktü ama renkli camların arkasını göremedi.

Siyah araba tekrar önünü kesti. Dean yavaşladı ve umutsuzca yanına uzanarak arabanın üzerine kaymış olan çantasını aldı.

Zemin. Gözlerini yoldan ayırmadan ve bir eli direksiyonda, Dean kayışı aradı, kavradı ve çantayı kucağına çekti. Testereyle kesilmiş silahını çıkardı ve yan camdan eğilerek silahı Escalade'in arka camına doğrulttu. Sürücü frene bastı ve araba savrularak durdu. Dean de kendi frenlerini sıktı ve eski mekanizma tepki olarak gıcırdadı.

Zamanında duramadı ve kamyon büyük arabaya öyle bir kuvvetle çarptı ki Dean'in çenesi neredeyse ön cama ulaşacaktı. Kamyon öndeki iki tekerleğin üzerinde sallanmaya başladı, sonra tekrar yere çakıldı. Son bir kez tekledi ve radyatör patladı.

Memnun olan Escalade hızla uzaklaştı.

Dean spor çantasını kaptı ve kamyonundan indi, diğer sürücülerin onun ani duruşuna korna çalmalarına aldırmadı. Yara bere içindeydi ve Lisa ile Ben'i bulmak için her zamankinden daha çaresizdi.

Kuzeye doğru gitmeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. Sağ tarafında denizden gelen fırtınanın serin rüzgârını hissedebiliyordu. İlerlemeye devam ederse sonunda bir kasabaya varacağını düşündü. Tam o sırada büyük bir on altı tekerlekli araç yavaşladı ve önünde durdu. Dean koşucunun üzerine tırmandı. Sürücü camını indirdi. Kamyoncu kasketi takmış yaşlı bir adamdı ve Bobby'ye çok benziyordu.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet, sakıncası yoksa. Gloucester'a gidiyorum," dedi Dean.

"Çok uzak değil. Binin," diye homurdandı kamyon şoförü.

Yolun bir mil aşağısında Dean dizüstü bilgisayarını kamyonda unuttuğunu fark etti. Umutsuzca telefonundan Lisa'nın cep telefonunun son sinyalinin geldiği adresi bulmaya çalıştı. Ama site sadece telefonun bir şekilde kasabadan geçtiğini gösteriyordu.

"Gloucester'ın ötesinde ne var? Herhangi bir şey?" Dean sordu.

"Şey, Rockport var. Ama sizin gibiler için biraz lüks bir yer," diye cevap verdi kamyoncu.

Dean, "Aslında, sanırım bu işe ," dedi.

"bilir," dedi şoför. "Radyoyu açmamın sakıncası var mı?"

Sürücü AM düğmesine bastı. Bir trafik raporu çaldı. Ardından ciddi sesli bir haber spikeri, en son arabasına binerken görülen genç bir kız için Amber alarmı verildiği uyarısını tekrarlardı.

siyah bir Escalade. Dean, cadıların birkaç ceset daha ele geçirmek için umutsuz bir girişimde bulunarak sadece Ben ve Lisa'yı değil, sahilde yürüyüşe çıkmış zavallı bir kızı da kaçırdıklarını fark etti.

Gloucester'dan geçtiler ve deniz kıyısındaki yolda birkaç mil gittikten sonra Rockport'a vardılar.

"Seni burada indirmem gerek," dedi şoför.

Dean ona teşekkür etti ve kamyonetten indi. Rockport, Atlantik Okyanusu'nun kayalık kıyısına yaslanmış küçük, şirin bir kasabaydı. Dean etrafına bakındı. Yaz olmasına ve fırtına yaklaşmasına rağmen fazla kalabalık yoktu. Uzakta kara bulutlar ufku kucaklıyor ve şimşekler denizin millerce açığındaki büyük su parçalarını aydınlatıyordu.

Dean yakasını kaldırdı, Nathaniel'in günlüğünün ceketinin içinde olduğundan emin oldu ve yürümeye başladı. Yoldaki bir dönemeçte, uzakta, kıyının kenarına tutunmuş birkaç büyük ev gördü. Onların ötesinde, bir tepenin üzerine tünemiş devasa bir ev vardı. Arazinin bir tarafı denize doğru uzanan uzun kayalıklarla çevriliydi.

Dean dürbününü çıkardı ve araziye doğrulttu. Etrafı tararken, eve giden yolda ilerleyen siyah bir Escalade'in kaldırdığı toz bulutunu fark etti. Derin bir nefes alarak, hayal kırıklığı içinde yolu tekmeleme dürtüsüne direndi. Cadılar tepedeki o büyük evde saklanıyor olsalar bile, onları durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir an önce eve girmesi gerekiyordu.

Gök gürültüsü giderek yaklaşırken cadde hızla turistlerden boşalıyordu. Dean etrafına bakındı ve bakışları çabucak eski görünümlü bir hatchback'e takıldı, sofistike bir alarm sistemine sahip olması muhtemel bir araba değildi. Dean bu şartlar altında yapabileceği kadar rahat bir şekilde arabaya doğru yürüdü ve hızla içeri girdi; bir dakika sonra hareket halindeydi, hızla uzaklaşırken lastikleri gıcırıyordu.

Tepenin aşağısına park etti, sonra kumlu bir patikadan geniş, etrafı saran ön verandaya doğru ilerledi. Ayağı verandaya bastığında bir silah sesi duyuldu. Dean dönüp baktığında Perry'nin arkasında durduğunu ve büyük bir tüfeği tam kafasına doğrulttuğunu gördü.

"Ev sakinlerini rahatsız etmeyelim," dedi başını evin ön kapısına doğru eğerek. "Daha fazla masum insanı bu işin içine sürüklemek istemem. Yani yakında *herkes* bu işin içine çekilecek. Ama neden kimseyi ayıralım ki?"

"Burası senin yerin değil mi?" Dean sordu.

"Hayır, aptal, neden burada bir yerimiz olsun ki?" Perry cevap verdi. "Lisa'nın cep telefonu mu?"

"Kuzeye giden bir çöp kamyonuna attım. Seni Salem'den çıkarmam gerekiyordu. Connie'nin emri. Kızmıştım, kabul ediyorum. Yüzlerce yıldır onun saçmalıklarına katlanıyorum. Ama yakında şenliklere katılacağım. Sen de öyle. Senin özel bir onur konuğu olacağını düşünüyorum. Neden buraya gelmiyorsun? Ve komik şeyler yok, silah sadece göstermelik, ama seni daha önce yaptığım gibi hırpalamakta bir sorun görmüyorum. Bana doğru yürü, ellerin başının arkasında olsun."

Dean ona söyleneni yaptı. Perry hızla ellerini ve sonra da ayaklarını bağladı.

"Kamyonete binin," dedi kapıyı açarak ve Dean'i geniş bagaja doğru iterek. Arabanın arkasına kafes benzeri bir şey sarılmıştı ve arka bagaj boşluğu ile koltuklar arasında bir bariyer oluşturuyordu.

"Büyük bir köpeğiniz olmalı," dedi Dean.

"Henüz değil, ama Cehennem'i açmanın bazı sorunları beraberinde getirebileceğini biliyorsun."

"Cehennem köpekleri gibi."

"Vay canına, cehennemini biliyorsun Dean," dedi Perry. "Ama tabii ki ."

Dean onun gözlerinin içine baktı.

"Sana şimdi söylüyorum, bugünün sonunda ölmüş olacaksın ve ben de seni öldürmüş olacağım," dedi.

Bir anlığına cadının kız gibi yüzüne bir gölge düştü.

"Bunu yapacak adam benim," diye devam etti Dean acımasızca. "Belki de yüz yıldır hiç kimse seninle neyle karşı karşıya olduklarını bilmiyordu. Ama ben biliyorum. Bugün öleceksin. Güven bana."

Perry arka kapıyı çarptı, kendini sürücü koltuğuna attı ve araba yolundan dışarı çıktı.

Dean umutsuzca ellerini kurtarmaya çalıştı ama ön cebine uzanamadı. Sıkışmıştı. Bu durumla ilgili tek iyi şey istediğini alıyor olmasıydı. Doğrudan Lisa ve Ben'e götürülüyordu.

OTUZ BEŞ

Sam genç cadıyı kasabanın batısına doğru giderken takip etti. Ana yoldan ayrılıp bir yerleşim sokağına girdiğinde Sam yavaşladı, arkasından çok yakından takip etmek istemiyordu. Ne de olsa onun ne sürdüğünü biliyordu. Arabanın, planlı bir topluluğu oluşturan bir dizi yüksek, tuğla, konut binasının etrafında uzun bir viraj almasını izledi, yolun diğer tarafında karanlık ormanlar belirdi.

Kız aracı ana binanın yanından dolaştırarak yeraltı otoparkına indirdi.

Ana binaya yaklaşırken Sam etrafta bir sürü insan olduğunu fark etti: aylak aylak dolaşan gençler, ağaçların ya da binaların gölgesindeki banklarda oturan yaşlı insanlar. Bir cadı toplantısı için garip bir yer olduğunu düşünmeden . Sam otoparkın uzak köşesindeki birkaç ağacın gölgesine park etti, testereli silahını kot pantolonunun arkasına itti ve yeraltı otoparkına giden rampadan aşağı yürüdü.

Garajın yarısı doluydu ama genç cadının arabası hiçbir yerde yoktu. Sam her koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdü ve kaçırmadığından emin olmak için plakaları kontrol etti. Sonra garajın uzak tarafında alçak bir kemer şeklinde geniş çelik kapı gözüne ilişti.

Çömelen Sam kapının hemen altında bir miktar fren sıvısı olduğunu fark etti. Bu, genç cadının kullandığı külüstür arabaya ait olmalıydı. Sam kapıyı itti, kapı içeriden asma kilitle kilitlenmiş olduğunu görebileceği kadar gıcırdayarak açıldı.

Sam arabaları taradı ve üzerinde "Kiralık Usta" yazan bir kamyoneti fark etti. Kamyonun arkasına baktı ve aletlerle dolu olduğunu görünce memnun oldu. Sam testere ile kesilmiş silahını çıkardı ve silahın kabzasıyla arka camı kırdı, kolunu

içeri girdi ve kapıyı kırarak açtı. Bir çift cıvata kesici bulana kadar kamyonun kasasını karıştırdı.

Keskilerle donanmış olarak çelik kapıları tekrar itti ve sürgü keskilerini açıklıktan içeri soktu. Ağır zincir yüksek bir sesle kırıldı ve takırdayarak yere düştü.

Sam çelik kapıyı yavaşça iterek açtı ve ortaya alçak, boşluklu bir koridor çıktı. Alana yaklaşık beş araba sığabilirdi ama içeride sadece bir tanesi park etmişti. Genç cadınıninki. Kapıyı arkasından kapatarak arabayı kontrol etti ve Lisa ile Ben'in artık arabanın içinde olmadıklarını hemen fark etti.

Koridorun karşısında geniş bir kapı daha vardı. Ama ona yaklaşmadan Sam bir ses duydu. Otoparktan gelen araba motorlarının gürültüsü. Sam genç cadının arabasının arkasına çömelmiş, dikkatle dinliyordu.

Ayak sesleri çelik kapıya yaklaştı.

Sam yukarı baktı ve tavana uzanan eski bir boru gördü. Dişlerini sıkarak kendini yukarı kaldırdı ve elleriyle bacaklarını çapraz yaparak .

Birkaç dakika sonra çelik kapılar gıcırdayarak açıldı ve iki araba birbiri ardına içeri girdi. Sam borunun üzerindeki pozisyonundan arabalardan kaç kişinin çıktığını göremiyordu ama birkaç kapı çarparak kapandı ve konuşmalar beş ya da altı kişinin olduğunu gösteriyordu ve hepsinin sesi kadınlara benziyordu. Ne kadar savunmasız bir pozisyonda olduğunu bilen Sam, onlara yukarı bakmamalarını tembihledi.

Kadınlar ikinci kapıdan geçip ötedeki her neyse ona doğru gözden kaybolunca gürültü seviyesi düştü. Etrafın temiz olduğuna karar veren Sam, boruyu tuttuğu yerden çözdü ve bir GÜRÜLTÜYLE yere düştü.

"Peki, ne ? Gidelim," dedi bir ses.

Sam arkasını döndü ve büyükbabasıyla yüz yüze geldi. "Ne yapıyorsun burada?" Sam sordu.

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun? Bu kaltakların Cehennemin Dört Prensi'ni, özellikle de hâlâ senin postuna binmek isteyen adamı yetiştirmeyi gerçekten başaramadıklarından emin oluyorum. Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Yardımaınıza ihtiyaım yok. Bunu tek başıma halledebilirim," dedi Dış Sam. arı.

"Evet, gördüm. Bu arada cadıya iyi çuval geçirdin. Yani Senin hakkında şüphelerim vardı ama sanırım bu anlaşmayı pekiştirdi. Son gelişimden bu yana bazı şeylerin değiştiğini biliyorum ama bir cadıyla cinsel ilişkiye girmenin hoş karşılanmadığından eminim. Eğer biriyle yatmaya bu ihtiyacın olsaydı, evlat, eminim bir şeyler ayarlayabilirdim."

Sam sessizce durdu, büyükbabasının sözlü kırbaçlamasını gözünü kırpmadan kabul etti. *Her neyse*. O sadece dövüşmek istiyordu. Samuel nefes almak için durakladığında, Sam fırsatı değerlendirdi.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu cadıların kaybolduğu kapıyı göstererek. Değerli zamanlarını boşa harcıyorlardı. Cadıları öldürebileceği zamanı.

"Bu konuyu konuşacağız, tamam mı? Seni gördüğüm anda sende bir sorun olduğunu anlamıştım. Neler olduğunu bilmiyorum Sam, ama bu iş bittikten sonra öğreneceğiz."

"Ben iyiyim," dedi Sam.

"Hayır, evlat. Ölmüş olabilirim ama beynim ölmedi. İnan bana, sende bir terslik var."

Cadılar koridorda ilerlemeden önce çelik kapıları arkalarından kapatmışlardı ve şimdi diğer taraftan bir tırmalama sesi geliyordu. Tartışmalarını hemen bir kenara bırakan Samuel ve Sam sessizce karşı duvarlara doğru ilerlediler. Samuel silahını doğrulttu. Sam silahını çevirdi, önce dipçik. Kapı yavaşça açıldı. Bir tabancanın küçük namlusu açıklıktan içeri girdi. Sam büyükbabasına başıyla işaret etti, Samuel kapıyı açtı ve Sam silahının kabzasını acımasızca failin suratına indirdi.

OTUZ ALTI

"Beni hangi cehenneme götürüyorsun?" Dean arka koltuğun üzerinden bakarken sordu. Perry'nin küçük gövdesi geniş kova koltuklar tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti.

"," dedi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra bir alışveriş merkezinin otoparkına girdi, park etti ve arka koltuğa oturdu.

Perry, ", hazırlanmama izin ver," dedi.

Gömleğinin yakasını çekerek yırttı, sonra Dean'in şaşkın bakışları arasında çenesine bir yumruk attı. Yüzünün yan tarafında hemen büyük bir yara oluştu.

"Çabuk morarıyorum, üç yüz yaşından büyük olmanın bedeli gibi bir şey," dedi Dean'e gülümseyerek. Yavaş yavaş ne demek istediğini anlıyordu.

"Bir şey daha var," dedi Perry onları ayıran ızgaradaki bir kapıyı açarken. "Şimdi kibar ol."

"Ne yapacaksın?" Dean sordu.

Hınzırca gülümsedi ve küçük bir sıvı şişesi çıkardı. Bir eliyle Dean'in başını tuttu, diğer eliyle de ağzını zorla açtı. Dean ona karşı mücadele etti, başını ileri geri çevirdi ama Perry'nin demir gibi bir tutuşu vardı ve onu durduracak gücü yoktu. Kadın sıvıyı adamın boğazından aşağı döktü; adam öğürdü ve sonra içgüdüsel olarak yutkundu. Kadın adamın başını bıraktı ve adam anında geriye düştü, felcin vücuduna yayıldığını hissetti, ta ki tamamen hareketsiz kalana kadar.

Bir süre sonra, tatmin olmuş gibi görünen Perry arka koltuğa sürünerek geri döndü ve kafesi kapattı.

Cep telefonuna üç rakam tuşlarken çıkan bip seslerini duydu. Kısa bir duraksamadan sonra konuşmaya başladı, sesi küçük ve

Panikle karışık tereddüt.

"Evet, merhaba. Erkek arkadaşım... erkek arkadaşım beni dövdü. Bilmiyorum. Bir an öpüşüyorduk, sonra birden sertleşti. Evet, az önce alışveriş merkezine gitti. Ne zaman döner bilmiyorum. Çabuk gelebilir misin? Oh, teşekkür ." Bulundukları yerin ayrıntılarını sonra telefonu kapattı.

"Polis buraya gelene kadar etkisi geçer," dedi Perry Dean'e. Sesi yine kendinden emin ve neşeliydi.

Tam o sırada uzaktan siren sesleri duyuldu. Perry bileğine bir fiske vurdu ve Dean'in bacaklarındaki ve bileklerindeki bağlar hemen çözüldü. Araçtan atladı ve arka kapıyı açtı.

"Ne yapacaksın Dean? Kaçıp saklanacak mısın yoksa müzikle yüzleşecek misin? Her iki durumda da küçük kız arkadaşını ve oğlunu bir daha asla göremeyeceksin," diye böbürlendi.

Dean ağır bacaklarını yere salladı, ayağa kalktı ve yürümeye çalıştı; hatırladığından biraz daha zordu. Arabanın kenarına yaslandı, sirenler yaklaşıyordu.

"Seni öldüreceğim," diye .

Perry bu olasılığı ciddi bir şekilde değerlendiriyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Eh, muhtemelen olmaz. Ama her zaman deneyebilirsin. İşte geliyorlar.

İzle ve öğren Dean, bebeğim," diye mırıldandı.

Salem Polisine ait bir ekip arabası otoparka girdi ve acil durum çağrısı yapan kişiyi bulmak için geniş bir daire çizdi.

Perry'yi yolundan iten Dean, Frankenstein gibi koşmaya başladı. Felç edici sıvının damarlarında dolaştığını hâlâ hissedebiliyordu ve hareket edebilmek için kaskatı kesilmiş bacaklarını zorlaması gerekiyordu. Otoparkın bir yanından aşağıya doğru uzanan ağaç sırasına yöneldi. Ayağı takıldı ve tökezleyerek bir vadiye indi ve dibindeki kirli küçük dereye sıçradı. Arkasından gelen Perry'nin çığlıklarını duyabiliyordu, kesinlikle kaçış yolunu polise gösteriyordu.

Yolun altından büyük bir drenaj borusu geçiyordu ve Dean küçük bir sığınak bulma umuduyla boruya doğru yöneldi. Dişlerini sıkarak borunun içinden tökezleyerek geçti, botları su sıçratıyordu.

kokuşmuş suya girdi ve diğer tarafta küçük bir gölete çıktı. Etrafını çevreleyen çimenli yamaçlardan yukarı tırmanmaya çalıştı ve bir fast-food restoranının otoparkına ulaştı.

Dean'in soluklanmak için durakladığı yerden çok uzakta olmayan tombul bir adam hamburger almak için arabasından hızla indi. Dean sürücü koltuğuna kaydı. Ön panelin altındaki birkaç kabloyu sert parmaklarıyla karıştırdı ama birkaç saniye sonra kabloları birbirine dokundurdu. Çıkan kıvılcım motoru çalıştırdı. Dean arabayı hızla park yerinden çıkardı. Dikiz aynasını kontrol ederken çimenli bankın tepesinde birkaç polisin belirdiğini gördü. Ayağını yere vurdu ve ciyaklayarak park yerinden çıktı.

Dean hayal kırıklığı içinde yumruklarıyla direksiyona vurdu. Lisa ve Ben'in nerede olduklarını ya da onlara ne olduğunu hâlâ bilmiyordu, şimdiye kadar ölmüş olabilirlerdi. Cadıların son kurbanları. Onları Salem'e hiç getirmemeliydi; aklından ne geçiyordu ki? Aile hayatı ve avcılık bir arada yürümez. Bu çok tehlikeliydi. Sam'i zaten kaybetmişti, ya Lisa ve Ben'i de kaybederse?

Cadıların nerede olduğunu bulması gerekiyordu. Sakinleşmeye ve odaklanmaya çalışan Dean kütüphaneye geri dönmeye karar verdi. Bir haritaya ihtiyacı vardı, eski bir haritaya.

Kütüphanede de aynı yaşlı kadın masadaydı. Ama profesör kıyafetlerini çıkarmış ve açıkça onun hissettiği kadar kaba görünüyordu, ona çok daha şüpheci baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Elinizde Salem'le ilgili eski bir harita var mı?" Dean sesindeki panik duygusunu bastırmaya çalışarak kibarca sordu.

"Sahip olduğumuz her şeyi internette bulabilirsiniz, eğer _"

"Dinle, bunun için zamanım yok," dedi ısrarla. "Nerede haritalar?"

Odanın diğer tarafındaki birkaç büyük dolabı işaret etti. Dean başıyla teşekkür etti.

Kadının gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olarak, her dolabı aceleyle açıp içindekileri karıştırırken dikkatli olmaya çalıştı, tam olarak ne emin olmadığının acı verici bir şekilde farkındaydı.

Elbette gördüğünde anlayacaktı -genellikle anlardı. Sonra Perry'nin dairesinin bulunduğu Kirkbride Siteleri'nin imar planlarının modern bir haritasını fark etti. Bazıları yıkılmış, bazıları da yenilenmiş olan bir dizi binayı gösteriyordu. Beyni ani bir bağlantı kurdu ve 1786'dan kalma başka bir haritaya geri döndü. Kütüphanedeki en eski haritaydı bu. Her iki harita da aynı ölçekteydi. Eski Salem Köyü'nü net bir şekilde gösteren eski haritayı yenisinin üzerine yerleştirdi. Salem Köyü ve Kirkbride Malikaneleri aynı hizadaydı.

Akıl hastanesinin ve ardından apartman dairelerinin inşa edildiği daire, eskiden Salem Köyü olan yerin tam üzerindeydi.

"Yani Salem Köyü yıkıldı mı?" diye kütüphaneciye seslendi.

"Aşağı yukarı," diye cevap verdi, "Salem Kasabası'nda o günlerden kalma ve cadı mahkemeleri sırasında kullanılan bazı binalar var elbette, ama asıl mahkemelerin yapıldığı Salem Köyü'nde bu binalar çoğunlukla yıkıldı ve çürümeye terk edildi. Akıl hastanesi tam üzerine inşa edildi."

"Bu da bir şey değil mi?" Dean kadına teşekkür etti. Sonra aklına başka bir şey geldi. "Şu Campbell günlüğünü tekrar görmem gerekiyor, mümkünse?"

Onu okuma odasına geri götürdü ve Dean'ın John'un günlüğünü bıraktığı kutuyu çıkardı, sonra da onu yalnız bıraktı.

Dean ceketinden Campbell'ın günlüğünü çıkardı ve ona son bir kez baktı. Ailesi her zaman başkalarının iyiliği için kendilerini feda eden bir avcı soyundan geliyordu. Keşke bu keşfini Sam'le paylaşabilseydi.

Dergileri değiştirdi ve kütüphaneden ayrıldı. Ama Campbell dergisinin son birkaç sayfasını cebe atmadan değil. Zaten onlar onun hakları sayılırdı.

Dean çalıntı arabasına geri bindi ve Kirkbride Malikânesi'ne doğru yola çıktı. Silahı ya da tuzu olmadığı için çok hızlı düşünmesi gerekecekti. Perry Rockport'ta ona silah çektiğinde spor çantasını bırakmak zorunda kalmıştı.

Dean araziye girdiğinde, bir önceki gün Lisa'yla birlikte Ben'i kurtardıklarında fark etmediği bir şeyi fark etti. A

Birkaç ocuk binalardan birinin kenarında takılıyorlardı. Bir araba yaklaştı ve yavaşça önlerinde durdu. Beyzbol şapkalı bir ocuk yolcu tarafındaki camdan içeri eğildi ve sürücü ile ocuk arasında bir şeyler geçti. ocuk başıyla onayladıktan sonra arkadaşlarının yanına döndü. Araba uzaklaştı.

Bu ocuklar Salem uyuşturucu satıcılarıydı. Dean, *uyuşturucunun olduğu yerde mutlaka silah da vardır, diye düşündü*. Tanrıya şükür Perry orabında bir tomar para bulmamıştı. Dean hiçbir zaman uyuşturucu satın almamıştı; avcı yaşam tarzıyla pek bağdaşan bir şey değildi. Sert içkiler kesinlikle, ama uyuşturucular o kadar da değil.

Dean arabayı durdurdu ama çabuk çıkması gerekebilir diye rölantide tuttu. ocuk grubuna yaklaştırken en iyi havasını takınmaya çalıştı.

Çocuklardan biri "Pantolonunda yük mü var, beyaz ocuk?" dedi.

Dean gururunu bir kenara itti.

"Dinle dostum, senden bir şeyler almam lazım."

Çocuklar güldü.

"Sivil polislere satacağımızı sanıyorsan saçmalıyorsun. Kaptan Crunch'a geri dön ve ona bugün bizi yakalayamayacağını söyle," dedi ilk ocuk.

"O şişko ucubeden nefret ediyorum," dedi Dean. "Kendimden başka kimse için alışmıyorum ve iki dakika önce olduğu gibi biraz ateş gücüne ihtiyacım var."

"Öyle mi?" diye konuştu içlerinden biri. "Ne için? Av sezonu henüz başlamadı."

"Dinle, sadece bir testereye, varsa birkaç kilo tuza ve herhangi bir şeye ihtiyacım var."

Çocuklar onun yüzüne güldü.

Sabrı hızla tükenen Dean, en yakındaki tacizciye yaklaştı ve boynuna dirsek attı. ocuk yere düşerken Dean onu yakasından tutup kaldırdı ve ayaklarının dibine bıraktı. ocuk acı içinde kıvranıyordu.

"Hey!" diye tekrar konuştu ilk ocuk. "Bu Schwarzenegger saçmalığı dostum. Bunu Tiny'ye neden yapıyorsun?"

"ünkü şaka yapmıyorum ve bu saçmalık için zamanım yok," diye atıldı Dean. "Elinde ne var? Param var ve silaha ihtiyacım var."

Dean'in rölantide çalışan alıntı arabasının yanından uzun boylu bir ocuk "Gerçekten mi?" diye seslendi. "Araba sıcak."

Dean tekrar ocuk grubuna baktı. İlk ocuk ne ıktı.

"Bu bok için hapse girebilirsin, biliyorsun," dedi. "Ben cehenneme gittim. Tekrar dene," dedi Dean.

"Bu adama inanıyorum," dedi ocuk. "Tamam, beni takip et. Sadece bykannemi uyandırma."

Dean çocuğu birinci kattaki dairenin kapısından içeri kadar takip etti. Ieride yaşıllı, siyah bir kadın kanepede uyurken televizyon bangır bangır çalıyordu. ocuk Dean'e onu başka bir odaya kadar takip etmesini işaret etti.

"Ben Tim bu arada," dedi ocuk. Düzgünce yapılmış yatağının üzerine iki antika silah koydu. "Bu ve bu var," dedi eliyle işaret ederek.

"Selam. Ben Dean. Ve alınma Tim ama bunlar çok eski," dedi Dean hayal kırıklığına uğrayarak. "Gerçek silahlardan bahsettiğimizi sanıyordum."

"Bunlar gerçek silahlar. Ben sadece klasikleri toplarım. Bunun tarihi iç savaşa kadar uzanıyor. Ve bu da ondan önce."

Dean gülse mi ağlasa mı bilemedi. Bunun yerine omuz silkti ve silahları aldı. Onları dikkatle inceledi. Işlerini görecek gibi görünüyorlardı. Onları tekrar yatağın üzerine koydu. Dean Tim'e ve yatak odasının bozulmamış haline baktı. Bir kitap rafının astronomi ders kitaplarıyla kaplı olduğunu fark etti.

"Akıllı bir çocuğa benziyorsun," diye gzlemlledi Dean. "Neden silah satıyorsun?"

Tim omuz silkti. "Bunlar antika dostum. İyi bir donanım bulmak için çok araştırma yapıyorum. Elindekenden başka bir şeye ihtiyacın olmayacak."

Dean eğilip kot pantolonunu çekti ve orabından bir tomar nakit para ile bir kredi kartı çıkardı. Birkaç banknot saydı, geri kalanını orabına geri soktu, sonra çocuğa parayı ve kredi kartını uzattı.

"Bunu al. Çok ateşli ama izi sürülemez. Sanırım Hollywood'daki büyük bir menajer. Faturalarını asla kontrol etmez, bu yüzden eğlenmekten çekinmeyin." Başını ders kitaplarına doğru eğdi. "Kendine değerli bir şeyler al."

"Sağ ol dostum," dedi Tim, parayı hızlı ve kolay bir şekilde sayarak. Gözlerini kısarak kredi kartına baktı. "Bunu da alabilirsin." Küçük bir tabanca çıkardı. "Büyükannemin mutfakta ne kadar tuzu olduğunu bilmiyorum ama ihtiyacın kadarını alabilirsin."

Dean başıyla teşekkür etti, silahları ceplerine ve beline doldurdu. Sonra çocuğu mutfağa kadar takip etti ve sofraya tuzu doldurdu.

Dean dışarıda Tim'e elini uzattı. "Teşekkürler, bana gerçekten yardım ettin."

"Sorun değil. Hey, çeliğe ne için ihtiyacın var?"

Dean şortlu ve büyük tişörtlü bir grup genç çocuğa baktı. Birden hepsi ilk göründüklerinden çok daha genç ve savunmasız görünmeye başlamıştı. Canavarları kovalamanın bir özelliği de ortalama bir insan çete üyesini kedi gibi göstermesiydi.

"Temel olarak, sanırım kız arkadaşım ve çocuğu gerçekten kötü kaltaklar tarafından kaçırıldı," diye cevap verdi. "Ve sanırım her şey buralarda bir yerde olacak."

"Yok artık. Bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi Tim. "Biz sadece takılıyoruz, eğer fazladan cesede ihtiyacınız olursa-"

Dean takdirle başını salladı, sonra tekrar arabaya bindi ve köşeyi dönerek Kirkbride Malikânesi'ne girdi. Kısa bir süre arabada oturup silahlarını kontrol etti ve doldurdu. Sonra arabadan indi ve binanın etrafında yürüdü.

Otoparkı gördü ve rampadan aşağı indi. Şerit aydınlatmanın altında Dean kütüphaneden aldığı haritaları bir arabanın kaputuna yaydı. İmar planlarında arazinin ortasındaki büyük bir binanın yıkıldığını ve yerine büyük bir yüzme havuzu yapıldığını fark etti. Ancak Dean, Salem Köyü'nün eski haritasında aynı alanın bir zamanlar Kızılderililere karşı baskınlar için inşa edilmiş bir kale olduğunu fark etti. Kalenin dış duvarları akıl binasının ya da havuzun dış hatlarından çok daha büyüktü. Dean kalenin bir şekilde hâlâ var olup olmadığını merak etti.

Yüksek bir gümbürtü ve boğuk sesler otopark binasında yankılandı. Belayı sezen Dean yarı boş garajı aradı ve arsanın diğer tarafındaki çelik kapıları fark etti. Haritaları alıp ceketinin içine soktu ve tabancasını çıkardı.

ve sıra sıra dizilmiş arabaların arasından sessizce geçerek kapıya ulaştı. İçeriden boğuk sesler duyabiliyordu.

Dean çelik kapıyı iterek bir santim açtı. Tabancanın namlusunu açıklıktan içeri soktu. Sonra bir de baktı ki kapı açılmış ve silahın kabzası burnunu çatlatmış! Gözlerinde yıldızlar patladı ve Dean beton zemine düştü.

OTUZ YEDİ

Sam ve Samuel ayaklarının dibinde baygın yatan Dean'e baktılar. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" Samuel sordu.

"Lisa ve Ben içeride bir yerdeler," dedi Sam.

Samuel, "Oraya girip onları kurtaramayız, altlarına sıçarlar," diye belirtti.

"Ben yapamam. Ama sen . Senin kim olduğunu bilmiyorlar."

"Sam, buradaki meselenin ciddiyetini anladığını sanmıyorum. Orada kaç tane cadı var bilmiyorum ama tek bir adam hiçbir şey yapamaz. Dean'in ne düşündüğünü bile bilmiyorum. Canlı canlı derisi yüzülür. İçeri tek başına girmesine izin veremezsin."

Sam ağabeyine baktı. Burnundan betona kan damlıyordu.

"Onu burada bırakamayız," diye etti Samuel. "Onu bulurlar. Onu uyandırmamız gerekiyor."

İki dakika sonra bir BMW'nin kapısını açmışlar, motoru düz kontak yapmışlar ve Dean'i ön koltuğa oturtmuşlardı. Bütün havalandırma deliklerini yüzüne doğru ayarladılar ve soğuk havayı üzerine üflediler. Sam Dean'in kafasına bir şişe su döktü.

Daha sonra çelik kapılardan geri çekildiler ve koridorun diğer tarafındaki ikinci kapıyı açarak, toprak zeminli ve alçak tavanı boydan boya geçen tuğla kemerli, küf kokulu bir tünele adım attılar. Tünelin ilerisindeki karanlık derinliklerden gelen bayat hava üzerlerine çökmüştü. Samuel ceketinden bir el feneri çıkardı ve Sam de silahıyla önden gitti. Onlar ilerledikçe tünel yokuş aşağı, toprağın derinliklerine doğru iniyor gibiydi. Sam büyük tuğla binanın tam altında olduklarını tahmin ediyordu. Cep telefonuna baktı, kesinlikle çekmiyordu.

Karanlıkta sürünerek ilerlediler, ta ki bir köşeyi döndüklerinde tünel büyük bir yeraltı mağarasına açılana kadar. Tavandan lambalar sarkıyordu ve alanın ortasında bir cadı kalabalığı toplanmıştı. Sanki her birine bir görev verilmiş gibi hepsi bir amaç uğruna hareket ediyordu. Bir şey inşa ediyor gibi görünüyordardı.

Açıktaki olduklarının farkında olan Sam daha iyi bir saklanma yeri bulmak için etrafına bakındı. Kalın duvarların içine inşa edilmiş ve ana mağarayı kesiyormuş gibi görünen dar bir geçit fark etti. Başka bir eski geçit sisteminin kalıntıları gibi görünüyordu. Sam ve Samuel dar aralıktan sıkışık bir şekilde geçtiler. Duvara oyulmuş ve büyük mağarayı görmelerini sağlayan küçük bir açıklığa gelene kadar tünelde ilerlediler.

"Lisa ya da Ben'i göremiyorum," diye fısıldadı Samuel.

Sam cevap vermedi çünkü Prudence'ı fark etmişti. Prudence, bir daire şeklinde toplanmış olan diğer cadılardan biraz ayrı duruyordu. Uzun boylu bir kadın bir platformun üzerinde duruyordu. Küçük bir kitaptan ilahi okuyordu.

"İşte bu," dedi Samuel. "Bu *Necronomicon*. Büyünün tamamını yapmasına izin veremeyiz."

Sam cevap vermedi.

"Sam, dinliyor musun?" Samuel tısladı.

Sam büyükbabasına ters ters baktı.

"Evet, . Bitirmelerine izin veremeyiz."

Sam uzun boylu cadının elindeki kitaba baktı. Büyükbabasına söyleyemediği şey umurunda olmadığıydı. Eğer Lucifer bedeninin kontrolünü bir şekilde geri alırsa bunu memnuniyetle karşılayacaktı. Lucifer onun içindeyken, çukura düşmeden önceki birkaç gün boyunca Sam kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Lucifer o kadar güçlüydü ki onun tarafından doldurulmak herhangi bir şeyi önemseme ya da sevme ihtiyacını tamamen ortadan kaldırıyor. Kelimenin tam anlamıyla dünyaya hükmedebilme duygusu mükemmeldi. Bağımlılık yapıcıydı. Dünya üzerindeki hiçbir insan Sam'in hissettiklerini hissetmemişti.

Bu nedenle, bazı açılardan, bu duyguyu tekrar yaşamayı isterdi. Bir zamanlar ölmüş olan huysuz büyükbabasıyla birlikte yeraltında toprak dolu bir çukura tıklamak, kalbinin kırıldığı ve

Çaresiz kardeşinin gelip bir grup cadının Lucifer'ı diriltmesini engellemesi... Sam'in en sevdiği anlardan biri değildi.

Dean ıslak ve soğuk bir şekilde uyandı, başı zonkluyordu. Gözlerini açtı ve tanımadığı bir arabanın tanımadığı ön panosunu fark etti. Pencereye vuruldu. Dean döndü ve elinde bir bilgisayar kasası ve takım elbise ceketini tutan son derece sinirli görünümlü bir adamın yüzüne baktı.

"Hey sen, keş. Arabamdan defol git," diye bağırdı adam. Kapıyı kırarak açtı ve Dean'i yakasından tutup koltuğundan çekti.

Dean tökezledi ve bitişik aracın içine düştü.

"Yönetim neden sizin gibi çöplerle ilgilenmiyor anlamıyorum," diye tükürdü adam. Sürücü koltuğuna oturdu ve kapısını çarptı, sonra da gıcırdayarak otoparktan çıktı.

Dean yaslandığı minibüsün karanlık penceresindeki yansımasını fark etti. Morarmış burnunda korkunç, morumsu bir yara oluşmaya başlamıştı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama hâlâ hayatta olduğu için Dean ilerlemenin en iyisi olduğunu düşündü. Silahlarını kontrol etti, hepsi hâlâ oradaydı ve hâlâ çalışıyorlardı.

Çelik kapıları iterek açarken bu kez biraz daha temkinliydi. İçeride birkaç araba park etmişti. Dean Perry'ninkini hemen tanıdı. Odada başka kimsenin saklanmadığından emin olduktan sonra karşı kapıdan geçerek nemli bir yeraltı tüneline girdi.

Tünel tehlikeliydi, arkasından ya da önünden biri yaklaşırsa saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Sadece karanlık onu gizleyebilirdi. Uzaktan seslerin mırıltısını duyabiliyordu. Dean eğimli karanlık tünelde ilerledi.

İki futbol sahası uzunluğundaymış gibi hissettiren tünelden sonra Dean bir köşeyi döndü ve duman kokusu aldı ve kendini derin bir mağaraya ve hep bir ağızdan ilahi söyleyen bir cadı kalabalığına bakarken buldu.

Hepsi siyah giysiler içindeki figürler büyük bir şenlik ateşini çevreliyordu. Connie'nin bir platformun üzerinde durduğunu görebiliyordu. *Necronomicon*'dan bir ilahiyi yönetiyordu. Perry kenarda durdu. Connie'yi *başından savmış olmalıydı*.

polisleri atlatıp doğruca buraya geleceklerini düşündü. Lisa ve Ben yakınlarda bir yerde olmalılardı ama onları göremiyordu.

Şenlik ateşinin dumanı tonozlu taş tavana doğru kıvrıldı. Dean tavanın yaklaşık iki kat yüksekliğinde olduğunu tahmin ediyordu ama yerin ne kadar altında olduklarını kim bilebilirdi ki? Yukarıdan büyük çaplı bir saldırı düzenlemek oldukça imkânsız olurdu. Ayrıca Dean büyük halk havuzunun neredeyse tam altında olduklarından emindi.

Bir at arabası için yeterince büyük olan koridora baktı. Dean'in aklına bir fikir geldi ve tünele geri koştu.

Dumanlı mağaranın içinde Lisa ve Ben taş duvara zincirlenmişlerdi. Ben korku içinde inliyordu. Lisa oğlunu yatıştırmaya çalıştı ama ellerini ancak Ben'in terli parmaklarının ucuna dokunabilecek kadar hareket ettirebildi.

"Sus, Ben. Her şey girecek," diye fısıldadı Lisa.

"İkinci porsiyon patates kızartmasını asla almamalıydım. Perry şeytanın teki."

"Bu senin hatan değil, Ben. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

"Nasıl? Dean nerede?" Ben sordu.

"Geliyor, tatlım. Geliyor," dedi Lisa, haklı olduğunu umarak.

* * *

Dean Perry'nin arabasının park edildiği alçak tavanlı koridora geri döndü. Arabanın arkasını açtı ve çantasını bulunca rahatladı. İki testereli silahını çıkardı, içlerinde gerçek mermi olduğundan emin olduktan sonra otoparka açılan çelik kapıları açtı. Perry'nin arabasının sürücü koltuğuna atladı, motoru hızla çalıştırdı ve Escalade'i park alanına geri sürdü. Konut geliştirme planlarını yanındaki koltuğa bıraktı ve aradığı binayı bulana kadar rotayı izledi.

Baş ağrısı azalıyordu ve artık bir planı olduğu için yeni bir enerji patlaması hissediyordu. Dean park yerinden hızla çıktı ve bakım binasına yöneldi. Escalade ile garaj kapısına kadar manevra yaptı. İçeride koca gübre varilleri buldu,

gaz ve diğer kimyasallar - bakım ekibinin araziyi korumak için ihtiyaç duyduğu tüm ekipmanlar tavana kadar istiflenmişti.

Tanrı'ya şükürler olsun ki o gün otları öldürme günü değildi, bu yüzden burası ıssızdı, Dean büyük benzin tenekelerini ve gübre çuvallarını arabanın arkasına yüklemek için acele etti. Sonra arabayı geri ve ödülüyle birlikte otoparka geri çekildi.

Dean ilk çelik kapı setinden geçti ve sonra yeraltı tüneline açılan ikinci kapı setini açtı. Tahminlerinin doğru olduğunu umarak farlarını yaktı, motoru çalıştırdı ve kapılardan hızla geçti.

Lastikler tünelin toprak zeminine çarptı ve arabayı ileri fırlattı. Tünel uçarak geçti. Dean dönüş için kendini çelikleştirdi, toprak duvarlar ona hata yapma şansı vermiyordu. Sadece saniyeler geçti. Dean nefesini tuttu ve direksiyonu kırdı.

Arka tekerlekler savruldu ve sonra kamyonu ileri doğru itti. Dean direksiyonu kavradı, gaza bastı ve mağaraya ve cadı kalabalığına doğru bombaladı.

Arabayı şenlik ateşine doğru sürmeden önce frene bastı. Çığlık atan cadıların kakofonisi mağarayı sarstı. Dean kendini açılır tavandan dışarı çıkardı ve arabanın üstünde durdu. Ateş etmeye başladı.

Kadınlar arabaya doğru uçtu, yaşlı genç demeden saldırdılar, öfkeyle hırlarken dudakları sıyrıldı. Dean ceset üstüne ceset havaya uçurdu.

Constance ilahi söylemeyi bırakmış ve kaşlarını çatarak platformunda duruyordu. Üç iri yarı çiftçi arabaya yaklaştı, Dean bir el ateş edebildi, sonra onu ayağından tutup çatıdan aşağı çektiler. Altı metrelik düşüş onu sırt üstü yere indirdi.

Constance platformundan indi ve Dean'e doğru yürüdü. Onun üzerinde yükseliyordu.

"Bu iki kız bir fincan olayından hoşlanmıyorum, çekilebilir misiniz?" Dean söyledi.

Constance onun kaburgalarına tekme attı. Dean yuvarlandı ve ağzından kan damladı.

"Seni komik bulmuyorum," dedi. "Ama burada olmanıza çok sevindim. Bu toprakları mahvedenlerin soyundan gelen birinin

İlk seferinde arayışım, bu sefer başarılı olduğumda feda edilecek."

Dean kan tükürerek dört ayak üzerinde debelendi ve başını kaldırıp Constance.

"Ne tür bir esrar içtiğini bilmiyorum," diye mırıldandı, "ama Lucifer'i yetiştirmek şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir. Güven bana."

"Fikrini sormadım. Tek ihtiyacım olan senin kanın. Onu diğerleriyle birlikte bağla," diye talimat verdi Constance.

İri yarı adamlar Dean'i ayaklarından sürükleyerek bir köşeye götürdüler ve orada Lisa ile Ben'in zincirlenmiş olduğunu görerek rahatladı. Mahkûm olabilirlerdi ama hâlâ hayattaydılar ve görünüşe göre yaralanmamışlardı.

Lisa Dean'e ters ters baktı.

"Bu senin kurtarma fikrin miydi?" Lisa söyledi. "Destek almadan cadılarla dolu bir mağaraya girmek mi?"

"Fazla seçeneğim yoktu, Lisa. Beni kardeşler konusunda biraz zayıfım. Dışarı çıkıp yardım etmesi için birini tutabileceğimden değil," diye yanıtladı Dean.

İri yarı adamlar Dean'i duvara zincirlemeyi bitirdikten sonra uzaklaştılar.

Dean kendinden emin görünmeye çalışarak, "Sorun değil, bir fikrim var," dedi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi Lisa.

OTUZ SEKİZ

Constance platformun kenarına çıktı ve topluluğu susturdu. Ellerini yalvarırcasına yukarı kaldırdı ve konuşmaya başladı. Buz gibi sesi duvarlarda yüksek ve net bir şekilde yankılandı.

"Tüm kız kardeşlerime, yıllarca bekledik. Zaman yaklaşıyor. Büyük Prenslerimiz ayağa kalkacak ve gücümüz altında dünyayı kendi suretlerinde yaratacaklar. Karanlık hüküm sürecek. Artık gölgelerde yaşamak zorunda kalmayacağız. Kardeşlerim, bu topraklara geldiğimizden beri acı çektik ve köşelere sinmiş durumdayız. Hiçbir zaman hak ettiğimiz saygıyı ya da ihtişamı göremedik. Üç yüz yıl sonra hizalanma netleşti. Altmış altı mühür kırıldı ve Güney Prensi yeraltı dünyasına geri gönderilmiş olsa da dirilişi çok yakın. Sonunda ışığın ve Tanrısal olanın hükümlanlığı olmadan özgürce yaşayabileceğimiz Yeni Bir Dünya yaratmak için karanlık güce sahip olacağız. Biz ilerlerken, önünüzdeki karanlığı tohumlar gibi saçın sevgili kız kardeşlerim. Bizler karanlığın seçilmiş kraliçeleriyiz. Güç bizimdir. Bizler Dört Prens'in eşleriyiz ve onlar bizim emirlerimizi yerine getirecek ve ışığı ezerek karanlığın dünyasını inşa edecekler. İlk kurbanı getirin."

Mağarada bir çığlık yankılandı. Genç bir kız, muhtemelen Dean'in kamyoncunun telsizinden duyduğu Amber alarmındaki kız, platforma doğru sürükleniyordu. Constance bir kez daha ilahiye başladı. Bir eliyle uzun bir bıçak çıkardı, diğer eliyle kızın boynunu büyük bir pirinç kaseinin üzerine tuttu.

"Gözlerini kapat, Ben," dedi Dean. "Şimdi."

Ben gözlerini sıkıca kapattı. Kız çığlık atmaya devam etti.

Cadıların geri kalanı da ilahilere katıldı, bu sefer daha yüksek sesle, sesleri duvarlarda yankılandı, böylece gürültü dayanılmaz oldu.

Çocuk korkudan gözle görülür bir şekilde titremeye başlarken Dean Ben'e yaklaştırmaya çalıştı. Dean Lisa'ya baktı ve onun gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. Suçluluk duygusu göğsünü sıkıştırıyordu - bunun olmasına nasıl izin verebilmişti?

Constance ilahiler ve kızın histerik çığlıkları arasında bağırdı.

"Karanlığın Dört Prensi'ni çağırıyoruz. Cehennemin hükümdarları, karanlığın oğulları. Dünya dışı prangalarınızdan ayağa kalkın. Sizi çağırıyor ve yükselmenizi emrediyoruz. Karanlığın tüm güçlerini ayağa kalkmaya çağırıyoruz. Kuzeyin prensine, Beliala, yükselmeni emrediyorum. Seni çağırıyorum. Seni çağırıyorum. Seni çağırıyorum. Bu hayat kanıyla, kendini göster. Bu kurbanla, kendini göster. Ortaya çık, Belial. Ortaya çık, Belial."

Kız genç bir keçi gibi mücadele etti ama Constance onu ensesinden sıkıca tuttu ve tek bir ustalıkla kızın boğazını bir yandan diğer yana kesti. Lisa inledi ve başını Constance'ın göğsüne gömdü.

Constance ölü kızın saçlarını tuttu, ceset öne doğru düştü ve açık boyun yarasından kaseye kan aktı. Koyu kırmızı bir damla dudaktan yukarı sıçradı.

Constance bağırmaya başladı.

"Belial, seni çağırıyorum. Seni ben yetiştirdim, ben senin kraliçenim, ben senin bu dünyaya bağlayıcınım."

Mağaranın her yanından bir gümbürtü duyuldu. Tavandan küçük çakıl taşları sallanıyordu.

"Neler oluyor Dean? Karanlığın prensleri derken ne demek istedi? Lucifer mi o?" Lisa fısıldadı.

Dean ona baktı.

"Bu yüzden mi buradayız? Bunu yapmayı deneyecek miydin? Sam'i geri almak için Lucifer'ı mı diriltecektin?" Lisa'nın gözleri korku ve inançsızlıkla irileşmişti.

"Aklımdan geçti," diye itiraf etti Dean.

"Delirdin mi sen? Sam'i özlediğini biliyorum ama *bunu* yapmaya gerçekten hazır mıydın?"

"Bunun insanları feda etmek anlamına geldiğini bilmiyordum, bunu asla yapmazdım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lisa başını ondan yana çevirdi.

"Artık hiçbir şey bilmiyorum Dean. O kadar korkuyorum ki düşünemiyorum."

Yerden büyük bir inilti daha yükseldi. Belial yavaşça yükseliyordu. Oradan çıkmaları gerekiyordu.

"Güven bana, lütfen bebeğim. Her şey yoluna girecek. Bizi buradan çıkaracağım, söz veriyorum," dedi Dean.

Tam o sırada iri yarı iki adam yanlarına geldi. Biri Lisa'yı belinden yakalayıp yukarı çekerken, diğeri de ayaklarını ve bileklerini tutan eski demir prangaları çözmeye . Lisa çığlık atmaya başladı, bacaklarını tekmeledi ve kaçmak için mücadele etti.

"Anne!" Ben bağlarından kurtulmaya çalışırken seslendi.

Dean adamlara, "Onu bırakın," diye hırladı. "Onun yerine beni alın." Ama adamlar onu görmezden geldi.

Lisa tükürdü ve mücadele etti, bacağını geri çekti ve adamlardan birinin taşaklarına tekme atmaya başladı. Adam iki büküm oldu. Saldırganlardan hiçbiri küçük bir anahtarın tozlu mağara zeminine düştüğünü fark etmedi. Adamlar Lisa'yı uzaklaştırdı.

Dean anahtara ve Ben'e baktı. Çocuğun gözleri dehşet doluydu ama histerik değildi. Dean'in ne demek istediğini hemen anladı ve spor ayakkabısını anahtarın üzerine koydu.

"Onu bana getirebilir misin?" Dean fısıldadı.

Ben spor ayakkabılarını küçük nesnenin etrafına sardı ve Dean'in ellerine doğru itti. Dean önce Ben'in spor ayakkabılarının ucunu, sonra da anahtarın soğuk metalini hissetti. Bir elini prangalardan geçirebildiği kadar geçirdi, sonra anahtarla birlikte elini diğer pranganın anahtar deliğine soktu. Demir tokmağın kilidi yumuşak bir tıkırtıyla açıldı. Dean adamların Lisa'yı götürdükleri yöne doğru bir bakış attı, Lisa'nın hâlâ savaştığını gördü. Dean önce diğer kelepçeyi, sonra da ayaklarını çözdü. Kimse onlara bakmıyordu, tüm gözler Constance'ın üzerindeydi.

Dean Ben'in yanına gelene kadar ayaklarını sürüyerek ilerledi. Çocuğun kelepçelerini çabucak çözdü. Dean etrafına bakındı -onları buradan zarar görmeden nasıl çıkaracaktı? Dean köşede iğrenç, yırtık eski bir elbise gördü. Dean sürünerek ona doğru gitti ve Ben'e geri getirdi.

"Bunu giy. Çabuk," diye emretti Dean.

"Elbise giymek istemiyorum," dedi Ben.

"Giy şunu," diye ısrar etti Dean, kimsenin onlara bakmadığından emin olmak için gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Ben elbiseyi tişörtünün üzerine çekti. "Bunu da giy." Dean de aldığı bir boneyi ona uzattı. Ben istemeye istemeye boneyi taktı.

Yavaşça ve dikkatle ayağa kalktılar, Dean'in bakışları tüm odayı tarıyordu. Ama mağaranın ortasındaki kargaşa herkesin dikkatini çekiyordu ve yavaşça ve sessizce koridora doğru ilerlemeye başladılar.

"Ellerimi hâlâ zincirliymiş gibi tut," diye mırıldandı Dean. "Aıklığa yaklaştığımızda beni bırak ve sonra benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Peki ya annem?" Ben sordu.

"Merak etme, ben onunla ilgilenirim," diye cevap verdi Dean.

İlahi söylemeye devam ettiler. Şenlik ateşinin ortasında, aşağıdaki toprak yeniden yol vermeye başlamıştı.

Dean, Lisa'nın Constance'ın kürsüsüne çıkmaya zorlandığını gördü. Fazla zamanı yoktu. Uzun boylu cadının yanındaki *Necronomicon*'a baktı. Hâlâ astlarına talimatlar veriyordu.

Dean hâlâ kirli elbisesini ve şapkasını giymiş olan Ben'e talimatlar fısıldadı. Dikkatli bakmasaydınız cadılardan biri olabilirdi. Dean bir an bekledi.

"Tamam, şimdi," dedi.

Ben, Dean'i bıraktı ve kürsüye doğru yürüdü. Uzanıp ölü genç kızın başının yanında duran *Necronomicon*'u alırken elleri titriyordu. Kızın yukarıya, tam kendisine bakan ölü gözleri karşısında irkildi.

Constance dönüp Ben'in yüzüne bakarak, "Kızım, şu kitabı bana getir," dedi. "Oyalanma, ver şu kitabı bana."

Ben kitabı aldı ve ona yaklaştı.

Constance, "Buraya ver," diye emretti. Ben ona doğru bir adım attı ama engebeli toprak zemini yanlış değerlendirdi ve ayağı takılarak dört ayak üzerine düştü. "Seni aptal çocuk, bugünlerde işinin ehli bir cadıyı diriltmek pek mümkün görünmüyor," dedi Constance.

Ben ayağa kalkmak için mücadele etti. "Eteklerini" yeniden düzenledikten sonra Constance'ın önünde doğruldu. Kitabı ona uzattı. Onu aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. Sonra ikisini yönlendirdi

Lisa'yı ona getirecek iri yarı adamlar. Ben topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Escalade hâlâ girişin içinde duruyordu. Ben Dean'in yanından geçerken *Necronomicon*'u ona uzattı.

Dean, "İyi iş, şimdi git buradan," diye fısıldadı.

Ben başını salladı ve tünele doğru yürüdü. Karanlık yuttu Onu.

Karanlığın içinden iki genç kız belirlediğinde tünele beş adım atmıştı.

"Nereye gidiyorsun kızım?" diye sordu içlerinden biri. Ben başını sakladı ve omuz silkti.

"Bu yaşlı cadılar çok tuhaf. İngilizce biliyorlar mı ki?" dedi diğeri.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı ilki. "Ama gitmemesi gerekiyor. Onu burada tutun. Ben gidip soracağım." İlk kız mağaraya girdi, diğeri onu izledi.

Ben kaçmak üzereydi ki biri onu kolundan yakaladı.

Ben kendisini kaçıran adama karşı mücadele etti, ta ki adam onu çevirip sessiz olmasını işaret edene kadar. Onu ana koridorun dışındaki yan tünele çekmişti. Ben pek bir şey göremiyordu ama adamın yaşlı, kel ve kesinlikle bir cadı olmadığını söyleyebilirdi.

"Seni buradan çıkaracağım," diye tısladı adam. "Beni takip et."

Başka bir seçeneği olmayan Ben, kendisine söyleneni yaptı ve yaşlı adamı takip etti. Uzun, karanlık bir tünelden geçtiler, iki kapıdan geçtiler ve bir park binasına çıktılar.

Orada soluklanmak için durakladılar. Sonra yaşlı adam eğildi ve Ben'le konuştu.

"Yer üstüne geri dönmeni istiyorum. Ve ne yaparsan yap, bir daha buraya gelme. Beni anladın mı?"

Ben başını salladı. "Sen kimsin?"

"Dean'in arkadaşı. Şimdi git," dedi adam sertçe. Ben'e ikinci kez söylenmeyecekti. Rampayı koşarak çıktı ve garajdan çıkıp dışarıdaki çimenliğe ulaştı. Orada çimlerin üzerine çöktü, hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Doğaçlama kılığına baktı ve sonra hızla elbisesini ve başlığını yırttı.

"Sen de kimsin?" dedi bir ses.

Ben kendi etrafında döndü. Bir grup çocuk öne çıktı ve Ben'in etrafını sardı. Ben'den çok daha iriydiler ve oyun parkında birkaç kez zorbalığa uğramış olsa da, Ben karşısında çok daha fazla sokak itibarı olan bir grup olduğunu biliyordu.

"Seni daha önce buralarda görmedik. Dışarı çıkmadan önce izin alman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" dedi içlerinden biri.

Son altı saat içinde Ben'in derisi daha önce olduğundan biraz daha kalınlaşmıştı.

"Dostum, beni yalnız bırak. Bir şeyler oluyor ve senin saçmalıklarına da ihtiyacım yok."

"Hey, Dean adında beyaz bir adamın buraya bela aramaya geldiğini biliyor musun?" dedi daha büyük bir çocuk öne çıkarak.

"Evet, Dean annemin erkek arkadaşı. Aşağıda," dedi Ben otoparkı işaret ederek.

"Nerede? O kilitli mağara bokunun içinde mi?" dedi başka bir çocuk.

Ben başını salladı. "Bu gerçek kötü cadılar annemi ele geçirdi. Dean onları nasıl durduracak bilmiyorum. Yaşlı kel bir adam beni buraya çıkardı ve kalmamı söyledi. Sanırım oraya geri döndü."

Büyük çocuk elini kaldırdı. Liderin o olduğu belliydi.

"Ne demek cadılar, küçük adam? Cadılar Bayramı cadıları gibi mi? Kafa mı buluyorsun?"

Ben başını sertçe salladı.

"Hayır, *gerçek cadıları* kastediyorum. Tüm kasabanın, tüm dünyanın üzerine karanlık günler getirmek isteyen cadılar gibi. İnanın bana, hiç şeker dağıtılmayacak."

"Ben biraz dayak yemeye hazırım. Eğer o beyaz adam aşağıdaysa, ona yardım etmeye gidiyoruz. Ufaklık buraya biraz çelik getir," dedi çocuk.

"Elbette, Tim." Hiç de öyle olmayan Tiny, bir Caddy'nin arka bagajını açtı. İçinde etkileyici bir silah zulası vardı. Ben ayağa kalktı ve bagaja doğru yürüdü.

"Geri çekil, küçük adam. Bu artık bizim savaşımız. Hiçbir ucube evlerimizi ele geçiremeyecek," dedi büyük çocuk.

Hepsi sokak silahlarını alıp rampadan aşağı inerek otoparkta gözden kayboldular.

Ben arabanın tamponuna oturdu ve Dean ile annesinin bir an önce ortaya çıkması için dua etti. Bu tatil gerçekten berbattı.

Samuel ve Sam mağaranın girişinde çömelmiş, mağaradan çıkmaya çalışan cadılara ateş ediyorlardı.

Arkalarında bir ses duydular ve döndüklerinde bir grup çocuğun tünelden yaklaştığını gördüler. Samuel onları karşılamak için ayağa kalktı.

"İçeride dikkatli olun çocuklar," dedi Samuel.

"Neden içeride değilsin ihtiyar?" diye sordu en yaşlı görünen çocuk.

"İnanın bana, ben üzerime düşeni yapıyorum," dedi Samuel silahını kaçan dirilmiş bir cadaloza doğrultup tetiği çekerken. Kadının tozlu kafası ikiye ayrıldı ve çocukların ayaklarının dibine düştü.

"Yeterince iyi," dedi çocuk.

Gölgelerin arasında çömelen Dean, *Necronomicon*'u hızlıca karıştırdı. Thomas'ın günlüğünde tarif ettiği, Nathaniel'in Belial'i cehenneme geri göndermek için kullandığı büyüü buldu. Dean küçük bir sorunu olduğunu fark etti; kurban edecek kimsesi yoktu -kendisi dışında.

Bunu tekrar düşünmek zorunda kalacaktı ama çabuk. Çok hızlı. Constance ilahi söyleyen cadı kalabalığını susturuyordu. Lisa'yı platforma çekmişti. Mağaranın ortasında toprak bir daire çizerek hareket etmeye başladı. Odanın ortasında açılan delikten bir ısı patlaması fışkırırken ateş de söndü. Belial yükseliyordu.

Constance tekrar ilahi söylemeye başladı. Dean karanlıkta gölgeli bir figürün ileri atıldığını gördü.

Sonra onları gördü. Ona silahları satan çocuk ve çetesi silahlarını ateşleyerek mağaraya koşmuşlardı. Ateş etmeye başladılar.

Öfkelenen Constance Lisa'yı serbest bıraktı ve podyumdan aşağı atladı. Dean, Lisa'nın hâlâ bir fırsatı değerlendirecek kadar akli başında olduğunu görünce rahatladı, çünkü o da podyumdan atladı ve koridora, güvenliğe doğru geri çekildi.

Dean gruba doğru koştu.

"Dostum, kolla beni!" diye bağırdı Tim'e.

Tim döndü ve Dean'e bir testere fırlattı.

"İşte bu daha iyi," diye mırıldandı Dean. Arkasını döndü ve yaklaşan cadılara ateş etmeye başladı. Tekrar Escalade' üzerine tırmandı ve kıvranan ateş çukurunun ortasına ateş etmeye başladı.

Tim, "Bu çok boktan," diye seslendi.

"Hepsi bir günlük iş," bağırdı Dean.

Çete üyelerinin harika avlanma becerileri vardı. Yaşlı bir cadı Tiny'ye doğru uçu, Tiny onu uzaklaştırmaya çalıştı ama cadı onun gücü karşısında hazırlıksız yakalandı.

"Geber, cadı orospu," dedi Tiny, silahını dirilen yaratığın kafasına doğrultup tozlu beynini uçurarak.

Elinde kırmızı bir bez parçası olan başka bir çocuk mağaranın ortasına doğru koştu. "Yapma!" Dean bağırdı. Ama artık çok geçti, çocuk üzerinden atladı.

ateş çemberinden geçerek dirilişin ortasına indi. Çocuk çukura doğru kayarken zemin çöktü ve bir ateş patlaması meydana geldi.

Başka bir cadı sırtına atladığında Tiny kendini çelikleştirdi.

"Eğil!" Dean bağırdı.

Tiny eğildi ve Dean için açık bir atış alanı bıraktı. Cadıyı patlattı.

Dean, "Tüm enerjileri dirilişe gittiği için zayıflamış durumdalar," diye açıkladı. "Sadece onları uçurmaya devam et."

Constance Dean'e doğru uçu ve onu arabadan aşağı devirerek nefesini kesti. Uzun boylu cadı onun üzerine diz çöktü ve bıçağı boynuna dayadı.

"Siz Campbell'lar bana sorun yaratmayı ne zaman bırakacaksınız?" diye tısladı. "Bundan bıkmaya başladım."

Tim silahını Constance'ın kafasına dayayarak, "Bıktım bu orospudan," dedi. Ama Constance çok hızlıydı; Dean'den kurtuldu ve bıçağı Tim'e doğru savurdu. Göğsünde kıpkırmızı bir kan şeridi belirdi. Çocuk şaşkınlıkla yere baktı ve etkisiz bir şekilde elini göğsüne götürdü. Dudaklarından küçük bir kan kabarcığı fışkırdı.

"Hayır!" Dean Tim'in yanına koştu. "Seni buradan çıkaracağız." Başını salladı.

"Çok geç dostum, çok geç. Başaramayacağım. Sadece beni kullan, tamam mı?"

Dean çocuğun gözlerinin içine baktı ve başını salladı. Ne söylediğini .

"Büyükanneme iyi bak." Hayat hızla tükeniyordu Onu.

O anda gümbürtüler daha da şiddetlendi. Yukarıdan Mağaranın ortasında yerden bir ateş fıskiyesi yükseldi, Belial'in figürü - yarı keçi, yarı insan- topraktan belirdi. Etrafı ateşle çevrili olmasına rağmen, figür karanlıktan daha karanlıktı. Bir kükürt yağmuru içinde Constance'a doğru döndü.

"Sizi ben yetiştirdim, ben sizin Kraliçenizim, ben sizin bu dünyaya bağınızım," diye haykırdı.

"Belial itaat etmek için senindir. Cehennemin ilk Prensi'nin zincirlerini çözdün." Belial'ın sesi mağarayı titretti.

"Yap . Şimdi yap," diye fısıldadı Tim Dean'e.

Dean *Necronomicon*'u çıkardı ve yüksek sesle okumaya başladı.

"Ey karanlık tanrısı ve aydınlık tanrısı. Artık çağrılmıyorsun. Kötülüğünü geldiğin kafeste sakla, bu ölümlü ovada istenmiyorsun. *Sana atrum pergo huic regnum'u yasakladım. Vos es inconcessus ut ingredior inter lux lucis. Vos es inconcessus ut futurus in is terra. Vado tergum qua vos venit. Vado tergum ut vestri cage. Vos es non volo. Per vox of lux lucis quod filiulus of Olympus quod bonus verto tergum ut atrum.*"

Belial kudretli başını salladı ve devasa siyahlık Dean'e doğru yöneldi ama Dean sesini sabit tutmak için mücadele ederek devam etti.

"Bu dünyada sana ihtiyaç yok. Geldiğin yere geri dön. Bu kurbanı al ve git."

Dean Tim'in boğazını kesti ve Tim'in boynundan akan kan Dean'in ellerine sıçradı. Toprak zemine damladı ve tozun içine sızdı. Belial büyük bir kükreme çıkardı. Dean'e doğru ilerledi ve ateş çemberinin içinden geçerken dönüştü. Birden Dean'in önünde John Winchester'ın sureti durdu.

Ama ve figürün ses değildi. onun Babamın; o
ait karanlık ve doğaüstü bir şeye.

"Dean, neden babanı terk ettin? Neden Dünya'da Cehennem'i yaratmıyorsun ve o zaman ailen tekrar bir arada olabilir?" dedi.

Dean başını başka yöne çevirdi ve büyüünün son cümlesini .

"Olmayan opus içinde hoc mundo.

Reverteteunde veneris. Accipe sacrificium et recedemus."

Belial eğildi ve elini uzatarak Dean'in çenesini yakaladı.

Onu ateşe doğru çekti.

"Seni unutmadım Dean. Hâlâ geri dönmeni bekliyoruz."

Bununla birlikte Dean'i bıraktı ve ateşin içine geri adım atarak gözden kayboldu. Kükürt kor haline geldi, toprak tekrar kapandı ve zemin yeniden pıhtılaşarak katı toprak haline geldi.

Constance öfkeyle çığlık attı. Bıçağını salladı ve en yakınındaki genç cadının kafasını tek bir hareketle kesti.

"Bu yanına kalmayacak!" Constance Dean'e bağırdı. Elindeki kitabı çevirip açtı. "Bu da ne böyle? Bu benim kitabım değil. Bu Winchester günlüğü de ne?" Kitabı yere fırlattı. Dean gülümsedi. Ben'e pek bir şey öğretmemişti ama el çabukluğu konusunda bir şeyler öğrenmişti.

Dean birinin saçını tutup başını geriye doğru çektiğini hissetti.

"Onu kızdırdın," dedi Prudence. "Ve beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın, Dean. Neden her zaman işleri benim için berbat ediyorsun?" Güçlü bir hamleyle Dean'i mağaranın diğer tarafına fırlattı. Dean kaya duvarlara çarptı ve yere düştü.

Bu şekilde oradan oraya savrulmaktan gerçekten yorulmaya başladım, diye düşündü Dean.

Prudence sönmekte olan ateşin üzerinden geçip ona doğru yürüdü. Dean kafasındaki örümcek ağlarını silkeledi. Elinde hâlâ *Necronomicon* vardı. Başka bir sayfaya geçti ve okumaya başladı.

"Karanlığın Tanrısı, ışığın Tanrısı, bu gece tanığı ortaya çıkar. Ölmemişlerin ellerinde ölenler. İyiliğe karşı suç işleyenlerden uzak durmaları için onları ortaya çıkar.

ve masum. Dünyanın bir kez daha dengeye kavuşması için onları ortaya çıkarın."

Prudence olduğu durdu.

"Yapamazsın."

Dean, "Az önce yaptım," dedi. "Sanırım bazı insanların kapanması gereken bir hesabı var."

Dean ceketinden bir kutu tuz çıkardı ve etrafına bir halka çizdi. Prudence ileri atıldı ama Prudence ona ulaşmadan çemberi kapattı. Dean gülümsedi ve arkasını işaret etti. Prudence etrafında döndü.

Salem Köyü'nün uzun süre önce ölmüş sakinlerinin ruhları ortaya çıkarken cadılar hareketsiz duruyordu. İlk asılacak olan Bridget Bishop, Prudence'a yaklaştı.

"Seni hatırlıyorum. Beni asmaya göndermiştin. Masumdum, yine de kurnazlığını ve zekanı kullandın ve izin verdin."

"Boğazımı kestir," dedi genç bir ses. Prudence tekrar döndü ve Abigail Faulkner ile yüz yüze geldi. "Sana güvenmiştim. Söylediğin her şeyi yaptım ve karşılığını nasıl aldım? Senin ilk kurbanın oldum."

Prudence omuz silkti. "Hadi ama Abby. Ben sadece bana söyleneni yapıyordum. Seni kurban etmek için seçen Constance'dı."

Abigail başını salladı.

"Hayır, o sendin." Abigail elini Prudence'ın göğsüne doğru uzattı. Prudence mücadele etmeye çalıştı ama diriltmeler yüzünden gücü çoktan tükenmişti. "Uzun ve mutlu bir hayat yaşayabilirdim. Yaşamalıydım. Şimdi Salem'in masum insanlarına gösterdiğin adaletin aynısını sana da göstereceğimizden emin olabilirsiniz."

Abigail elini daha derine soktu ve Prudence'ın cildi sağlıklı solgunluğunu kaybetmeye başladı. Gözleri grileşti, derisi çatladı ve pul pul döküldü. Abigail, Prudence'ın bedeni ayaklarının dibinde binlerce tozlu parçaya ayrılan kadar onu tutmaya devam etti.

Abigail elindeki ceviz büyüklüğündeki buruşmuş kalbe baktı ve onu yere bıraktı. Sonra Dean'e ve ayaklarının etrafındaki tuz halkasına baktı.

"Seni hatırlamıyorum," dedi.

"Ben sadece gözlemlemek için buradayım. Bu artık senin savaşın," diye Dean.

Abigail başını salladı, döndü ve Constance'a doğru hızla ilerledi. Uzun boylu, korkunç cadı, bir düzine öfkeli Salem hayaletiyle aynı anda savaşıırken tıslıyor ve tükürüyordu.

"Bırakın beni pire torbaları. Hayattayken değersiz birer deri torbasıydınız, şimdi ise değersiz birer toz zerresisiniz. Bırakın beni!" diye bağırdı.

Bridget Bishop Constance'ın sırtına atladı. ve elini göğsüne soktu. Constance çırpındı ve mücadele etti ama öfkeli ruh ona tutundu. Diğer hayaletler onun üzerine yığıldı, Dean hayalet et katmanlarının altındaki cadıyı bile göremiyordu.

Sonunda, Constance aniden üç yüz elli yaşına doğru yaşlanıp toprağa gömülürken, acı ve öfke dolu son bir çığlık mağarada yankılandı.

Mağara birden ürkütücü bir sessizliğe büründü. Liderleri gidince, kalan birkaç cadı da buharlaştı.

Çete üyeleri olay yerini inceledi ve sonra silahlarını toplayıp tünele doğru topallayarak geri döndü. Dean cesetlerle dolu yankılanan alana baktı. Dirilen cadılardan bazıları sadece tozlu giysi yığınlarına dönüşmüştü. Dean başını salladı.

Abigail bir kez ona yaklaştı. "Sen bir Campbell mısın?" diye sordu.

Dean başını salladı. "Evet, öyleyim."

Abigail gülümsedi. "Teşekkür ederim. Thomas ve Caleb'e de benim için teşekkür edin."

Dean başını salladı, zavallı hayaleti düzeltmek ve ona çoktan gitmiş olduklarını söylemek istemiyordu.

İşleri bittiğinde Abigail ve Salem'in diğer hayaletleri ortadan kayboldular.

Dean tuz çemberinden dışarı çıktı. Yerde John'un günlüğünü aradı ve bulduktan sonra güvenli bir şekilde ceketinin içine geri soktu. Tim'in cesedi Dean'in ayaklarının dibinde secde halinde yatıyordu. Dean Zippo'sunu aldı ve gömleğinden küçük bir kumaş parçası yırttı. Escalade'in arka kapısını açtı, yanan kumaş parçasını bagaja, patlayıcıların yanına koydu ve kapıyı kapattı.

Sonra çömelip Tim'in bedenini omzuna aldı ve tünelden yukarı doğru koşmaya başladı. Çıkmak için fazla zamanı olmadığını biliyordu.

Otuz saniye sonra vurmali patlamalar başladı. Dean tüm gücüyle koşarken çocuğun iki metrelik gövdesi onunkine çarpıyordu. İki kapıya da yöneldi, kapıları arkasından kapattı ve sonra park binasından dışarı koştu.

Dean park rampasına doğru kışını kaldırdı, tam o sırada az önceki BMW dangalağı yanaşıyordu. Dean arabanın önünde durdu.

"Oraya girme dostum," diye bağırdı.

"Ne diyorsun sen bana?" BMW dedi ki. "Bu bir ceset mi?" Adam Dean'in omzuna atılmış figürü gösterdi.

"Seni uyarılmıştım," dedi Dean, uzaklaşıp çimlerin üzerinde yürürken.

Bununla birlikte büyük bir patlama park binasını yerle bir etti. BMW geriye doğru patladı ve Dean yere savruldu, Tim'in cesedi altında kaldı. Çetenin geri kalanı ortaya çıkıp cesedin etrafını sararken ayağa kalktı. Törenle üzerine bir çarşaf örttüler.

"O iyi bir çocuktı. Bir kahramandı," demeyi başardı

Dean. Çocuklar başlarıyla onayladılar.

"Dean!" Ben ona doğru koşarak bağırdı. Lisa da onu takip etti ve ikisi de Dean'e sarıldılar. "Başardın," dedi Ben. "Başaracağını biliyordum. Yaşlı adam da biliyordu."

"Hangi yaşlı adam?" Dean sordu.

"Arkadaşın. Kel yaşlı adam," dedi Ben ona sarılarak.

Dean omuz silkmiş olan Lisa'ya baktı.

Dean, Ben'in *Necronomicon* ve günlük üzerinde yaptığı düğmeye atıfta, "Elin iyi iş çıkarmış, Ben," dedi.

"Teşekkürler," dedi Ben. "Ama bir sonraki tatilde sanırım evde kalacağım."

"Ben de," dedi Lisa hüzünlü bir gülümsemeyle.

Dean, "Sanırım ikinize de gerçek bir tane borçluyum," dedi.

"Evet, bunun hakkında konuşmamız gerekecek," dedi

Lisa. Uzaklaşmaya başladılar, sonra Dean durdu.

"Önce bir yere uğramalıyım." Ben ve Lisa'dan ayrıldı ve çimlerin üzerinden koşarak Tim'in büyükannesinin evine gitti. Kapı zilini çaldı.

Bir süre sonra Tim'in büyükannesi kapıyı açtı. Dean'e şöyle bir baktı ve ne olduğunu hemen anlamış gibiydi.

"Çok üzgünüm," dedi Dean. "O iyi bir çocuktı. Yatağının üzerinde biraz para var."

Yaşlı kadın başını salladı.

"Paraya ihtiyacım yok. Torunuma canlı ihtiyacım var."

"Benim ve ailem için kendini feda etti. Gerçekten cesur bir çocuktı" dedi Dean.

Başıyla onayladı ve Dean'in üzerine kapıyı kapattı. Dean ağırbaşlı bir şekilde Lisa ve Ben'in yanına döndü ve yolda yürümeye başladılar. Dean bir kez daha Impala'yı satın almış olmayı diledi.

OTUZ DOKUZ

İki Hafta Sonra

Dean gözlerini açtı ve yumurta kabuğu rengindeki tavana baktı. Sabahın ilk ışıkları panjurların arasından süzülüyordu. Yatağın diğer tarafı boştu. Lisa o uyanmadan yataktan kalkmış olmalıydı. Alt katta Lisa bir not bırakmıştı. Bir yoga dersine girecekti ve Ben'in okuldaki ilk günüydü. Dean'in içini hafif bir suçluluk duygusu kapladı çünkü kalkıp Ben'e veda etmek ve ona şans dilemek istemişti.

Dean kendine bir fincan ılık kahve doldurdu ve kanepeye oturdu. Ev sessizdi, dışarıda çocuklar oynamıyordu. Tamamen yalnızdı. İki hafta önceki olayları geride bırakmaya çalışmıştı. Ama Dean ne kadar unutmaya çalışırsa çalışsın, her seferinde Sam'i bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğine geri dönüyordu. Onu diriltememişti ve hayatının geri kalanını onsuz yaşama düşüncesi hâlâ içini parçalıyordu.

Dean telefonunu eline aldı, birini, herhangi birini aramak için yanıp tutuşuyordu. Ama bu kim olabilirdi ki? Bobby ondan haber almaktan memnun olacaktı ama aynı şey olmayacaktı. Dean'in kardeşine ihtiyacı vardı. İç çekti. Yine de ona bir söz vermişti. Dean bunu tutmaya karar verdi. Kendini kanepeden itti, dışarı çıktı ve garaja girdi. Birkaç saniye sonra çim biçme makinesini çıkarmış ve çimlerin üzerinde itiyordu.

Eğer Sam'in ondan istediği hayat buysa, o zaman bunu yapacaktı. Sam için.

"İyi bir iş çıkardığını söyleyemem ama Lucy'yi kafesinde tutmayı başardın, o yüzden tebrikler." Crowley, Samuel'in ofisinin gölgelerinden dışarı çıktı.

Samuel elinde bir bardak viskiyle ona baktı. "Dean neredeyse ölüyordu," dedi Samuel. "Çocuk da öyle."

"Ama yapmadı, eski dostum. Sen işini yaptın ve şimdi işimize geri dönmeliyiz, değil mi? Gözümüzü ödülünden ayırmamalıyız. Sevgili Mary'n."

Samuel koltuğundan öyle bir güçle fırladı ki sandalye devrildi ve viski bardağı masanın üzerinde bir topaç gibi döndü. Crowley ile çene çeneye gelmişlerdi.

Samuel, "Sakın bir daha onun adını ağzına alma," diye uyardı.

"Her gece İncil okumayı kabul etmediğime göre, bu konuda fazla sorun yaşamayacağım. Otur ve ben sinirlenmeden o kokuşmuş et ağzını suratımdan çek," dedi Crowley sinirli bir sesle.

Samuel geri çekildi.

"Sanırım şimdi yakalamanız gereken canavarlar var." Crowley çarpık bir gülümsemeye parladı.

"Sana şimdi söylüyorum," dedi Samuel, "Mary bana geri döner dönmez, Limey kışına dikkat etsen iyi olur. Çünkü onu yakalayıp cehenneme geri göndereceğim."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim," diye tükürdü Crowley. "Hem de çok."

Ve böylece iblis ortadan kayboldu. Samuel sandalyesini aldı ve tekrar oturdu. Kapı çalındı. Samuel bir tür mırıldanarak kabul etti ve Sam içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı.

"Bilmek istersin diye düşündüm, Oklahoma City'de bir vampir yuvası var. Gelmek ister misin?" Sam sordu.

Samuel başını salladı.

"Bensiz de halledebilirsin. Nasıl yapılacağını biliyorsun."

Sam başını salladı. Bir an durakladı.

"İyi misin?" diye sordu.

Samuel başını kaldırmadan, "Ben iyiyim," diye cevap verdi. Sam başını salladı. "Yarın öğlene kadar dönmüş ol."

Sam dışarıda Gwen ve Mark'a başıyla hızlıca selam verdi ve kamyonu doğru yöneldiler. Sam sabahın berrak havasını içine çekti, "iyi" olduğunu düşündüğü bir hava vardı. Minibüse bindi.

Yerleşkeden uzaklaşırken Sam'in aklı Samuel'in yüzündeki üzgün ifadeye kaldı. Kuru bir günde prizden gelen hızlı bir parazit gibi yüzünde bir sempati titreşimi geçti. Sonra geldiği gibi hızla kayboldu.

EPILOG

Sonbahar 1705

Caleb ve ben karanlığın örtüsü altında Philadelphia'ya doğru yola çıktık. Eylül sonu olmasına rağmen hava alışılmadık derecede soğuktu. Nehirden gelen sis Market Caddesi'nden aşağı yuvarlanıyor, kaldırım taşlarını ıslak ve kaygan hale getiriyordu. Bayan Webster Moreland tarafından şehre çağırılmıştık. Bir hizmetçi çocuk tarafından hanımıza elden teslim edilen mektubunda hemen gelmemiz isteniyordu.

Philadelphia şehrine yeni gelmiş ve nehrin yukarısındaki büyükçe bir araziyi oğlu Arthur'a bırakmıştı. Görünüşe göre tek oğlundan oldukça korkmaya başlamıştı; o kendinde değildi. Bir zamanlar sokulgan, iyi kalpli bir genç adam olan Arthur, artık somurtkan ve kaba görünüyordu ve sık sık şiddet patlamaları yaşıyordu. Oğlunun bir hastalığa yakalanıp yakalanmadığını bilmeyen Bayan Moreland şehirdeki evine kaçmıştı.

Caleb onun deli olduğuna inanıyor ve bunu kanıtlamak için benimle iddiaya girdi.

"Bu bizim için zaman kaybı olacak," dedi Caleb, "göreceksin. Hikayeler uyduran yaşlı ve telaşlı bir tavuk olduğu ortaya çıkacak."

Ona kendi gözlerimizle göreceğimizi söyledim.

Anlaşıldığı üzere Bayan Moreland ne huysuz ne de yaşlı bir tavuktu. Evini düzene sokmuş gibi görünen tıknaz ve akli başında bir kadındı. Oğlu onun başlıca endişesiydi.

Akşam yemeği için tam zamanında, yedide vardık ve bizi kendisine katılmaya davet etti. Caleb ve ben deri paltolarımız ve kanvas pantolonlarımızla onun kızartmalar ve turtalarla dolu cilalı yemek masasında yersiz görünüyorduk. Noel ziyafetlerimize rakip olan bir yemekten sonra, oğlu hakkında konuşmak üzere oturduk. Biraz tartıştıktan sonra

Caleb ve ben onun malikanesine gidip oğlunun davranışlarını inceleyecektik.

Ancak Arthur'un başka planları varmış gibi görünüyordu.

Arthur annesinin tuğla konağına, saat ondan biraz sonra, habersizce geldi. Caleb ve benim gibi iki cesur beyefendi gibi ziyaretçileri olmasına şaşırılmış görünüyordu ama tiksintisini gizlemek için en iyi yüz ifadesini takındı.

Geceyi burada geçirmemize karar verildi. Caleb ve ben o güne kadar gördüğümüz en büyük iki yatağın bulunduğu bir odayı paylaştık. Arthur koridorun karşısında uyuyordu. Ya da biz öyle sanıyorduk. Sabah saat iki sularında odasından gizlice çıktığını, merdivenlerden sürünerek indiğini ve ardından ön kapının mandalının tıkırtısını duyduk. Caleb ve ben botlarımıza atlayıp onu takip ettik.

Arthur'u nemli sokaklarda takip ederken sis henüz dağılmamıştı. Bir noktada köşeyi dönerek karanlık bir ara sokağa girdi. Daha önce Philadelphia'da bulunmadığımız için Caleb ve ben sokaklara yabancıydık. Belki de başka bir yol vardı ama emin değildik ve Arthur'un izini kaybetme riskini göze alarak onu takip ettik.

Arthur'un peşinden olabildiğince sessiz bir şekilde ilerledik. Dar geçit, yakındaki iskelelerden gelen iskele fareleri kokuyordu. Bir tuğla evin arkasında Arthur'un bir tür bodruma girdiğini gördük. İçeride kapalı olduğundan emin olunca sokak seviyesindeki pencerelere baktık: İçerisi dans edip içki içen neşeli kadın ve erkeklerle doluydu. O kadar da olağandışı değil, diye düşündük, sadece eğlenmek için dışarı çıkmış sıradan bir genç adam.

Ama sonra arkamızdan bir ses geldi. Birkaç çöp kasasının arkasına saklandık ve üst sınıf kıyafetler giymiş genç bir adamın aynı kapıya doğru yürümesini izledik. Bize doğru baktı ve bizi görmediğinden emin olmama rağmen çok şaşırtıcı bir görüntüyle karşılaştık. Gözleri gece gibi simsiyahtı.

Sevgili kardeşim, babam bir keresinde bize şeytanlardan bahsetmişti ama biz onlarla hiç karşılaşmadık. Latince şeytan çıkarma metinlerinin hepsine ve sizin uzmanlığınıza ihtiyacımız var.

Philadelphia'da bir iblis belası olmasından korkuyoruz. Lütfen çabuk gelin.

Sevgili kardeşin, Thomas

DOĞA ÜSTÜ

RESMİ DOĞAÜSTÜ DERGİSİ

Jared ve Jensen, konuk oyuncular ve dizinin kamera arkası ekibiyle özel röportajlar, en son haberler ve klasik bölüm spotları yer alıyor! Ayrıca, her sayıda çekilebilir posterler!

ŞİMDİ ABONE OLMAK İÇİN ARAYIN

ABD 1 877 363 1310

İNGİLTERE 0844 844 0387

Daha fazla bilgi için:

www.titanmagazines.com/supernatural

SUPERNATURAL TM &© 2011 Warner Bros. Entertainment Inc.

İçindekiler

[ÖNSÖZ](#)

[ÖNSÖZ](#)

[PROLOG](#)

[EPILOG](#)

[BİRİNCİ](#)

[İKİ ÜÇ](#)

[DÖRT BEŞ](#)

[ALTI](#)

[YEDİ](#)

[SEKİZ](#)

[DOKU](#)

[Z ON](#)

[ON BİR](#)

[ON İKİ](#)

[ON ÜÇ ON](#)

[DÖRT ON](#)

[BEŞ](#)

[ON ALTI](#)

[ON YEDİ ON](#)

[SEKİZ ON](#)

[DOKUZ](#)

[YIRMI](#)

[YIRMI YIRMI](#)

[İKİBİR](#)

[YIRMI ÜÇ YIRMI](#)

[DÖRT YIRMI](#)

[BEŞ YIRMI](#)

[ALTI](#)

[YIRMI YIRMI](#)

[SEKİZYEDİ](#)

YIRMI DOKUZ

OTUZ

OTUZ BİR

OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ

OTUZ DÖRT

OTUZ BEŞ

OTUZ ALTI

OTUZ YEDİ

OTUZ SEKİZ

OTUZ DOKUZ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

